رومانتیک
نارنج کلاء
ناول
Ketabton.com
لیکوال: نیک محمد بارک "موسوي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: نارنج کلاء ((ناول))

لیـــــکوال: نیک محمد بارک ((موسی))

کمپوز او کمپیوټری چارې: نیک محمد بارک ((موسی))

خپروندویه ټولنه: بارکزای خپروندیه ټولنه

د چاپ شمیر:

چاپ کال: ۱۲/۶/۱۳۹۹

د لیکوال سره اړیکې:

موبایل او واتسف: **0702110371**

ایمل ادرس: naikbarak786@gmail.com

کافی رایټ: د کافی رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلری چی د لیکوال لیکنې د هغه د اجازی پرته په شخصی توګه استفاده کړی.

د کافی حق یوازی د ناشر سره خوندی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د پاک او لا یزال خدای په ستر نامه؛

ټولـــو ګرانـــو لوســـتونکو تـــه الســـلام علـــیکم هیلـــه ده چـــی ټول به روغ او جوړ یاست،

یـــو ځـــل بیـــا د پـــاک رب شـــکر ادا کـــوم چـــی مـــا تـــه یـــی ددې ناول د لیکلو توان او توفیق راکړ،

نـــارنج کـــلاء نـــاول چـــی یـــو رومانتیکـــه کیســـه لـــری د پنځو میاشتو په شاوخوا کی ولیکل سو،

دې نـــاول تـــه ځکـــه د نـــارنج کـــلاء نـــوم ورکـــول ســـو تـــر څـــو نـــوی ځوانـــان د خپلـــو تـــاریخو ځـــایونو پـــه تـــاریخ خبـــر ســـی او پـــه اړه یـــی څیړنـــې وکـــړې نـــارنج کـــلاء د افغانســـتان د ۵۰۰۰ کلـــن تـــاریخ څخـــه د راپاتـــه ســـوو اثـــارو یـــو نمونـــه ده چـــی د کنـــدهار پـــه تـــاریخی ښـــار کـــی موقعیـــت لـــری چـــي پـــه تفصـــیل ســـره بحـــث بـــه د نـــاول پـــه پای کی پر ورکو،

کـــه څـــه هـــم دا نـــاول د کنـــدهار د تـــاریخی ښـــار د نـــارنج کـــلاء ســـره کـــوم ارتبـــاط نلـــری خـــو نـــوم مـــو ورتـــه ځکـــه انتخـــاب کـــې چـــی تـــر څـــو د خپلـــو نیکـــه ګـــانو کارنـــامې وپیژنـــو او د هغـــو پـــه تـــاریخ ځـــان خبـــر کـــو همـــدا یـــی تـــر ټولـــو ښـــه لاره وه چـــی اوســـنی ځوانـــان د نـــارنج کـــلاء د نامه سره اشنا سی او تاریخ مطالعه کې،

ددې نـــاول پـــه ویلـــو ســـره شـــاید تاســـو تـــه یـــوه پوښـــتنه حتمـــاً پیـــدا ســـی ددې پوښـــتنې د جـــواب لپـــاره مـــوږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول په پای کی پر همدې موضوع بحث کړیدی چی تر ناول ویلو وروسته ستاسو توجو ورته غواړم او شاید په هغه بحث ستاسو نور شکونه هم لیری سی چی شاید د هغو شکو سره تاسو په ژوند کی مخ سوی یاست،

او یو بله مهمه موضوع ده چی باید رڼا پر واچوم هغه په ناول کی مینه ده د زما د مینی د ناول د لیکلو څخه مطلب دا دی چی مینه داسی تعریف کم چی مینه یوازی د شهوت مړول نه وی او نه هم مینه د پسخند او ټوکو کار دی چی د پیسو په څیر یی استعمال کو چی نن د یوه سره وی سبا د بل سره انسان په ټول ژوند کی یو وار مینه کوی او هغه لومړی مینه هیڅکله نه هیروی او نه هم هیریږی په دي شرط چی رښتینی وی خو نن وینم چي زیاتره مینه او انجلی د یو ټوکر پڅیر استعمالوی چی کله یی استعمال کې هغه چټل سی او د یو مردار شی پڅیر یی پر کچره دانی وغورځوی زه پخپلو ناولو کی نه د مذهب او نه د کلتور خلاف څه لیکم او نه دی هم څوک زما ناول د مذهب او کلتور خلاف کاروی زما هدف د خپل تاریخ را ژوندی کول، ځوانان د غربی او جنسی فلمو پر ځای مطالعی ته تشویقول او د خپلی مورنی ژبی پښتو بډایه کول دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو ګرانو لوستونکو څخه هیله کوم چې د نورو ناولونو د لاښه لیکلو لپاره په دې ناول کې زما حقیقي نیمګړتیاوې را په ګوته کې او خپل نظرونه مو را سره شریک کې.

په درنښت

لیکوال: نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

د محکمې مختته د خلکو ګڼه ګونه وه ټول سره را ټول سوي وه څه وخت وروسته د پولیسو موټران راغلل او یو د بندیانو موټر هم ور سره وو وروسته یې د بندیانو د موټر څخه یو ځوان راکښته کې په دې سره د خلکو په مینځ کې ګڼه ګونه سوه او ناري یې کړی: مرګ پر شهاب! مرګ پر شهاب!،

بندي ځوان شهاب پولیسو دننه محکمې ته ننباسی او د مجرمانو په ځای کې یې ودروی څه وخت وروسته محکمه پیل سوه او یو وکیل وویل: قاضی صاحب داغه ځوان چې ولاړ دی دا شهاب نومیږی دې ځوان خپل د کوچنیوالی ملګری مشهوره ځوان تجار ساحل د پیسو او د هغه د کمپنیو لپاره وژلی دی ټول ولس غواړې چې دا ځوان د مرګ په سزا محکوم سی،

قاضی شهاب ته وویل: ایا ته د ځان د بې ګناه ثابتولو لپاره کوم ثبوت لری؟

شهاب هیڅ نه وویل څه وخت وروسته د محکمې د دروازی څخه یو پوخ عمره سړی ږغ وکې او وییل: هو قاضی صاحب موږ دده د بې ګناه ثابتولو لپاره ثبوت یو،

ټولو شاته وکتل ویلیدل چې یو دا پوخ عمره سړی وو چې ږغ یې وکې او یوه ښځه او څو ځوانان ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وه، کله چې هغوی د قاضي مختته را ورسیدل نو قاضی تری پوښتنه وکړه چی تاسو څوک یاست؟

پوخ عمره سړی وویل: زما نوم کریم دی زه د ساحل پلار یم دا زما و ځنګته ولاړه ښځه د ساحل مور او دا ځوانان یی ورونه دي،

قاضی شهاب ته اشاره وکړه او بیا یی د ساحل پلار ته وویل: ایا تاسو دا نفر پیژنی او تاسو دا ځنګه ویلای سی چی دی بی ګناه دی؟؟

کریم وویل: قاضی صاحب دا نفر زما د زوی د کوچنیوالی ملګری دی زما زوی او دی ډیر سره ګران وه البته تر مرګه پوری زما د زوی او دده همداسی ټینګه ملګرتیا وه زما زوی ده نه دی وژلی بلکی هغه د زړه د حملې لکبله مړ سو..........،

قاضی او ټول خلک ډیر حیران سول او څه وخت وروسته قاضی شهاب ته وویل: ایا تاسو دا راته ویلای سی چی ستاسو پر ملګری مشهوره تجار ساحل ځنګه د زړه حمله راغله؟؟

د شهاب تر سترګو اوښکې وبهیدلی یو څه وخت چوپ پاته وو او بیا یی وویل:........

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارنج کلاء

سهارګاه وه کوچنی ساحل په خواږه خوب بیده وو مور یی راغلل او ساحل ته یی وویل: ساحله! ساحله!،

ساحل د خوبه ډکی سترګې مور ته وکتل او ویویل: ها مور څه شی دی؟

مور یی وویل: هله ولاړ سه ناوخته دی پلار به دی هم د مسجد څخه را ورسیږی که یی په داسی حالت کی ولیدلی نو بیا دی وهی،

ساحل د پلار د نامه په اوریدو سره د ځایه پورته سو تر ناشتی وروسته مکتب ته د تلو لپاره اماده سو او د مکتب پر خوا د نورو ورونو سره روان سو د ساحل پلار د ساحل سره هیڅ مینه نه کول خو دده د نورو ورونو سره به یی ډیره مینه کول خو ساحل به یی زیات تهدیدوی د ساحل نورو ورونو ته به یی د خوراک او د بازی شیان ور رانیول خو ساحل ته به یی نه ور رانیول د ساحل زړه به ډیر غمګین سو د ساحل ډیرو فکرو او اندیښنو دده حافظی ته زیات تاوان ورسوی کله چی به د صنف د خلاصیدو وخت رانیږدی سو او امتحانونه به واخیستل سوه ساحل به ډیر تیاری ورته نیولی وو خو کله چی به استاذ د امتحان ورقه ورکړل ده چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

به سوالو ته وکتل نو ټول شيان به يې هير سول او د امتحان پارچه به يې همداسې خالي ورکړل کله چې به نتيايج اعلان سول نو دده نور ورونه به ټول اول نمره او دوهم و دريم نمره وه خو ساحل به ناکام وو يا به هم د صنف تر ټولو شاګردانو ورستني وو کله چې به يې پلار د نورو ورونو نتايج او د امتحان پارچې کتلې هغو ته به يې شاباسې ورکوی خو کله چې به يې د ساحل نتايج وکتل نو تر کتلو وروسته يې ساحل ته ټينګه چپلاخه ورکړل د ساحل ابتدايي او منځنې د صنف دوری او نتيايج همداسې په ناکامی او د پلار په چپلاخو تير سول مور به يې کله کله د پلار څخه خلاصوی خو وروسته چې د ساحل ناکامی ډيری سوی نو بيا يې مور هم څه نه ويل ورونو به هم وهې او د ناکام ناکام پيغورونه به يې ورکول د ساحل انديښنې او غمونه نور هم زياتيدل کله چې د مکتب اخيری مرحلې شروع سوی نو ساحل هم ځوان سوی وو او د مکتب فارغه کيدو ته يې دوه صنفه لا پاته وه ساحل د ډيرو انديښنو څخه شعرونه هم شروع کړه او غمګين غمګين شعرونه به يې ويل، يوه ورځ ساحل د مکتب په پارک کې د يو همصنفی سره ناست وو چې مخامخ يې پر يوی انجلۍ سترګې ولګيدی چې د مکتب پر طرف را روانه وه هغه ډيره ښکلې وه د ساحل سترګې په هغې کې پاته سوی او د هغې په ښايست کې غرق

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو د ساحل ملګري ساحل وښوروی او ورته یې وویل: ساحل! چیرې غرق یې وروره،

ساحل زهرا ته اشاره وکړه او ویویل: دا څوک ده اول وار یې په مکتب کې وینم؟

ملګري یې وویل: دا زهرا نومیږي د یو لوړ پوړي چارواکي لور ده دا هم دلته مکتب وایي ډیره مغروره ده،

ساحل وویل: خامخا نو د خان سړي لور ده مغروره خو به نو وي،

د ساحل شعرونه همداسې شروع وه څه وخت وروسته یوه ورځ ساحل چې کله د مکتب د تفریح وخت سو نو د نورو شاګردانو څخه لیرې تر یوې درختې لاندې کښینستی او خپل د شروع کتابچه یې خلاصه کړه او په شعر لیکلو یې شروع وکړه او د ځانه سره یې داسې تکرار شروع کړ...

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه حال و چاته نسمه ویلای

د زړه غم مې چاته نسمه ښودلای

د رقیب له لاسه لیرې یم له یاره

د رقیب له لاسه لیرې یم له یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور می زړه له یاره نسم صبرولای

کلـه چـی ساحل دا شـعر وایـه نـو پـه دی وخـت کـی یـی تـر شـا د یـو چـا د چکچکـو ږغ سـو سـاحل چـی کلـه ورتـه وکتـل نـو ویلیـدل چـی زهـرا ده سـاحل ډیـر حیـران سـو، بیـا زهـرا وویـل: واه واه څـومره ښـکلی شعر ایا دا تاسو خپل لیکلی دی؟

سـاحل موسـکی سـو او بیـا یـی وویـل: هـو همداسـی یـی وبله،

زهرا وویل: ایا تاسو شاعر یاست؟

ساحل وویل: نه خو بس ناڅاپه می خولی ته راسی،

زهـرا وویـل: ایـا تاسـو پـر یـو چـا عاشـق یاسـت یـا د یـو چا سره مینه کوی؟

ساحل موسکی او ویویل: نه نه،

زهـرا وویـل: نـو شـعرونه خـو داسـی یـو څـوک لیکـی چی مین وی یا هم ډیر غمګین،

سـاحل وویـل: د دنیـا ژونـد دی خامخـا لـوړی او ژوری لری،

زهـرا وویـل: ایـا دا ستاسـو د شـعرو کتابچـه کـتلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه خو یو څه زړه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل د شعرو کتابچه زهرا ته ورکړه زهرا د ساحل دوه دری شعرونه وویل د ساحل شعرو ډیر خوند ورکړ او بیا یې ساحل ته وویل: ماشاءالله ځومره ښکلی شعرونه دی لیکلي دي ایا دا کتابچه زه نن د ځان سره وړلای سم،

ساحل وویل: هو ولی نه،

زهرا تری مننه وکړه او بیا د کور پر طرف رهی سول او ټوله شپه یې د ساحل د کتابچې شعرونه ویل او ډیر خوند یې ورکاوه نیمایی شپه یې په شعرو تیره کړه کله چې سهار سو نو ټول شاګردان مکتب ته راغلل او درسونه یې شروع کړل کله چې تفریح سوه نو ساحل په پارک کی تر درختی لاندی ناست وو چې شاته یې د زهرا ږغ سو چې ویل یې:

د یار د حُسن خیاله هدیری ته دی درځمه

په ژوند می نصیب نسوی جنازې ته دی درځمه

واه څه ښکلی شعر وو،

زهرا راغلل تر سلام وروسته یې د بستې څخه د ساحل د شعرو کتابچه راویستل او ساحل ته یې ورکړه، کله چې ساحل خپل کتابچه وکتل نو ویلیدل چې کتابچه یې په ډیر ښایسته پوښ کی نیول سوی وه ساحل ډیر حیران سو او زهرا ته یې وویل: واه څومره ښکلی پوښ دی ورکړیدی خو ولی مو دومره تکلیف کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وویــل: د دومــرو ښــکلو شــعرو کتابچــه خــو بایــد سمه وساتل سی،

ساحل د زهرا څخه مننه وکړه،

د ســاحل زړه بــه د زهــرا پــه لیــدو څــه ناڅــه ســکون پیــدا کـــوی او د هغـــې ســـره پـــه ناســـته او ولاړه کـــې ډیـــر خوشــحالیدی کــرار کــرار یــی د زهــرا ســره مینــه پیــدا ســوه خــو د زهــرا د غــرور لــه وجــی بــه یــی هــیڅ هــم نســـوای ورتـــه ویـــلای یـــوه ورځ د ســـاحل ملګـــری شــهاب د ســاحل څخــه وپوښــتل: ســاحل ایــا تــه پــر زهــرا مین سوی یی؟

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: نــه یــاره داســی خبــره نــه ده،

شـــهاب وویـــل: یـــاره ســـتا د ســـترګو څخـــه خـــو داغســـی معلومیږی،

بیـــا شـــهاب وویـــل: ســـاحل دا د غټـــو خلکـــو لـــوڼی دی هــیڅ وفــا نــه لــری او زمــوږ رکــم د غریبــو خلکــو پــر خـــوا لا نـــه ګـــوری مینـــه خـــو لا لیـــری خبـــره ده دا خــوږی خــوږی خبــری چــی تاتــه کــوی پــه دي کــی هــم دوی یو مقصد لری،

ســاحل وویــل: نــه یــاره زه خــو داســی څــه نــه لــرم چــی دا دی یـــی د حاصـــلولو لپـــاره راســـره خـــوږی خـــوږی خبری وکی،

شهاب وویل؛ ساحل مقصد بیداره اوسه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل او زهرا به هره ورځ سره لیدل ساحل به هغې ته خپل شعرونه ویل او زهرا او ملګرو به یې د هغه څخه ډیر خوند اخیستی یوه ورځ زهرا او ساحل د مکتب په پارک کې سره ناست وه ساحل زهرا ته خپل شعر وایه زهرا د ساحل څنګته ور نیږدې سوه، ساحل د هغې طرف ته په مړاوو سترګو حیران وکتل خو بیرته یې خپل شعر شروع کې څه وروسته زهرا خپل لاس د ساحل په لاس کې ورکې او ټینګ یې ونیوی، ساحل ډیر حیران سو خو پوه سو چې زهرا مینه ور سره کوی،

د مکتب دوره یې شوخیانی ډيري پکښې کیږی ټول د مکتب شاګردان سره راټول سوی وه شراف او جمال یو پر بل مسخری سره کولی،

شراف وویل: د جمال خر ناروغه وو پلار یې غوا پر حلاله کړه،

ټولو شاګردانو وخندل،

بیا جمال وویل: د شراف کور ته غل ور اوښتی وو سپې یې په ګاډی کې پسی ځغلوی،

بیا ټولو وخندل،

شراف وویل: جمال یو وخت لیونی بزګر وو د غالۍ پر ګلانو یی اوبه را ایله کړی وی،

ټولو سره وخندل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا جمال وویل: لیونی ډاکټر یی سیروم ته دی مریض را ځړولی دی،

شراف وویل: لیونی عسکر یی په مخابره کی دی نیټ فعاله کړیدی،

جمال وویل: چیک انجینر یی پر بام زیرخانه جوړوی،

د مکتب زنګ ووهل سو جمال او شراف په غیږ کی سره ونیول او ټول شاګردان صنفونو ته ننوتل،

د ساحل فارغه کیدو ته لږ وخت پاته وو پلار یی په درد سره ورته وویل: ګوره ټمبله که ددي واری هم ناکامه سوی نو بیا به دی خیر نه وی،

ساحل په دی اړه ډیر پریشانه وو غمونه او پریشانی یی نوری هم زیاتیدی خو ټول به یی په خپلو شعرو کی بیانول،

یوه ورځ ساحل ناست وو او شعر یی لیکه چی په دی وخت کی زهرا راغلل او تر څنګ یی کښینستل د ساحل څخه یی د شعرو کتابچه واخیستل او ویکتل او ویویل: واه دا خو دا ده ډکه سویده ته دا کتابچه ماته راکه زه به تاته بله راوړم،

ساحل وویل: وبخښه زهرا نه یی سم درکولای ځکه چی دا زما د دردو درک کونکی ده چی ما ورته خپل غمونه ویلی دی او زړه می څه کرار پیدا کړیدی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـــرا وویــل: ســـمده مـــه یـــی راکـــوه خـــو د نـــن ورځـــې لپاره یی راکه سبا ته به یی بیرته درته راوړم،

ساحل وویل: سمده د نن لپاره یی در سره یوسه،

زهـــرا ولاړه او د ســـاحل د شـــعرو کتابچـــه یـــی د ځـــان ســـره یـــوړل او ســـبا تـــه یـــی د یـــوی نـــوی کتـــابچی ســـره بیرتـــه ورتـــه راوړل زهـــرا او ســـاحل بـــه هـــره ورځ ســـره لیـــدل تـــر دی چـــی د دواړو مینـــه ډیـــره ســـره تینګـــه سوه او یو و بل ته یی د مینی لاسونه سره ورکړل،

د مکتـــب د امتحـــانو وخـــت ســـو ســـاحل کوښـــښ کـــاوه چـــی ډیـــر درس ووایـــو تـــر څـــو بریـــالی ســـی خـــو فکـــر بـــه یـــی بیـــا هـــم خـــراب وو ځکـــه د کوچنیـــوالی څخـــه تـــر اوســـه یـــی یـــوازی نفـــرط لیـــدلی وو نـــو ځکـــه یـــی هغـــو نفرطـــو دمـــاغ ور خـــراب کـــړی وو خـــو بیـــا بـــه یـــی هـــم کوښـــښ کـــاوه چـــی ســـخت درس ووایـــی تـــر څـــو بریـــالی ســـی ځکه چی اخیری صنف یی وو،

کلـــه چـــی امتحانـــات را ورســـیدل نـــو ســـاحل ښـــه امتحانونـــه ور کـــړه خـــو بیـــا هـــم پـــایلو تـــه پریشـــانه او فکـــرجن وو، یـــوه ورځ پـــه پـــارک کـــی ناســـت وو او پـــه فکـــرو کـــی غـــرق وو چـــی پـــه دی وخـــت کـــی زهـــرا راغلـــل او تـــری وپوښـــتل: ســـاحل ولـــی داســـی پریشـــانه یی خیریت دی څه پیښه ده؟

ســـاحل وویـــل: څـــه خبـــره نـــه ده خـــو پـــه امتحـــانو مـــی یـــو څه فکر خراب دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا وويــل: دا خــو د اندېښــنې کومــه خبــره نــه ده کــه دی سم امتحان ورکړی یی نو کامیاب به یی،

څـــــو ورځ وروســـــته نتـــــایج اعلانیـــــدل د نتـــــایجو د اعلانیـــدو پـــه ورځ ســـاحل ســـهار وختـــی کښېنســـتی تـــر عبـــادت وروســـته یـــی الله تـــه د کامیـــابی دعـــاوی شـــروع کـــړی او ډیـــرې دعـــاوی یـــی وکـــړی او د مکتـــب پـــر طـــرف رهـــی ســـو کلـــه چـــی مکتـــب تـــه ور ورســـیدی نـــو ویلیـــدل چـــی ټـــول شـــاګردان ډیـــر وارخطـــا وه او نتـــایجو تـــه انتظـــار وه څـــه وخـــت وروســـته اســـتاذان لـــه اداری را ووتـــل شـــاګردان ټـــول صـــنفو تـــه ننوتـــل او د نتـــایجو پـــه انتظـــار ســـوه، اســـتاذانو د نتـــایجو اعـــلان شـــروع کـــړ لـــومړی' دوهـــم او دریمـــه درجـــه شـــاګردانو تـــه یـــی د هغـــوی نتـــایج پـــانی ورکـــړی بیـــا اســـتاذ وویـــل: زده کوونکـــو څلـــورم مقـــام مـــو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل ګټلـــی دی، ســـاحل ډیـــر حیـــران او بیـــا ډیـــر خوشـــحاله ســـو اســـتاذ تـــه ورغلـــی او د خپـــل نتـــایجو پاڼـــه یـــی څنـــی واخیســـتل، ورپســـی د نـــورو شـــاګردانو نتـــایج اعـــلان ســـوه کلـــه چـــی ټـــول نتـــایج خـــلاص ســـول نـــو ســـاحل د صـــنف دبانـــدی ووتـــی د مکتـــب پـــه دروازه کـــی یـــی زهـــرا ولیـــدل چـــی مـــوټر تـــه ختـــل ســـاحل زهـــرا تـــه پـــه موســـــکا د دریـــــدو لاس وښـــــوروی زهـــــرا د ســـــاحل طـــرف تـــه وکتـــل خـــو وروســـته خپـــل مـــوټر تـــه وختـــل او ولاړل، ســـــاحل حیـــــران ســـــو لـــــږ وروســـــته د ســـــاحل ملګـــری شـــهاب راغلـــی، شـــهاب ولیـــدل چـــی ســـاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشانه وو نو یی ځني وپوښتل: ساحل څه خبره ده ولې داسې پریشانه یې دا دی په ښو نمرو هم کامیابه سوی یی ایا نمرې دی نسوی خوښې؟

ساحل وویل: یا یاره په دی خاطر نه یم پریشانه ما غوښتل خپل د کامیابی په اړه زهرا ته ووایم ما هغې ته د دریدو لاس وښوروړی هغې زه وهم لیدم خو بیا هم موټر ته وختل او ولاړل ایا داسې خو به نه یی چی هغه ناکامه سوی یی؟

شهاب په دی وخت کی یوی روانی انجلۍ ته وویل: وبخښې اغلې راته ویلای سې چې ستاسو همصنفۍ زهرا څووم نمره سوی وه؟

هغې وویل: فکر کوم هغه اول نمره سوی وه هو هو اول نمره سوی وه استاذ هغې ته د اولې درجې جایزه هم ورکړه،

شهاب د هغې څخه مننه وکړه او بیا یی ساحل ته وویل: ساحل ما نه وه درته ویلی چې دا د غټو خلکو لوڼې هیڅ وفا نه لری خو تا نه منل،

ساحل وویل: نه یاره هغه داسې انجلۍ نه ده شاید کومه ستونزه ورپیښه وه،

شهاب وویل: نو سمده زه ملامت یم نو ولاړم نور د خدای په امان،

ساحل په شهاب پسې ناره کړه: شهاب شهاب ته راسه یاره چیری ځی یو ځای به ولاړ سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــهاب د شــا لخــوا پــه رفتــار کــی وویــل: نــه نــه زه نــور ستا سره بحث نکوم او نه هم ستا سره ځم،

شــهاب د کــور پــر طــرف رهــی ســو او ســاحل د خپــل کــور پــر طــرف روان ســو کلــه چــی کورتــه ورســیدی نــو ویلیــدل چــي دری ورونــه یــی د کــور پــه میــنځ کــی ناســت وه یــوه یــی ســاحل تــه وویــل: ځنګــه ســو ټمبلــه څوومه درجه سوی؟

بل په خندا وویل: اول نمره سوی به یی،

ټولــو ســره وخنــدل بیــا دریــم پــه خنــدا ســاحل تــه وویــل: وای څلورم نمره سوی یی ټمبله،

ســاحل ورتــه وویــل: ستاســو پخیــر خــاین نــه یــم چــی پــه نقــل اول مقــام ونیســم تاســو خــو هــر وار پــه نقــل اول او دوهم مقام نیسی،

ورونــو یــی یــو وبــل تــه ســره وکتــل او پــه درد ســره یــی پــه ټولــو ســاحل پــوری وهــی ســاحل هغــو تــه ورحملــه کــړه او ټــول یــی شــاته پــوری وهــل او یــو د بــل ســره یــی جنــګ شــروع ســو پــه دی وخــت کــی یــوه وروړ یــی د ســاحل د نتــایجو پاڼــه ور څیــری کــړه ســاحل ددی پــه لیــدو ډیــر پــه درد کــی ســو وینــه یــی پــر جــوش راغلــل او هغــه وروړ تــه یــی پــر مــخ ســوک ورکــړ او د هغــه خولــه یــی ور وینــی کــړه او بیــا یــی د ټولــو ســره حملــې ســوی تــر څــه وخــت جنــګ وروســته یــی پــلار پــر راغلــی او ټــول یــی ســره لیــری کــړل کلــه چــی د ســاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــلار د ســـاحل د وروور خولـــه پـــه وینـــو لړلـــی ولیـــدل نـــو ورته یی وویل: دا چا وکړه؟

هغه وویل: ساحل په سوک ووهلم،

پلاريـــی ډیـــر پـــه درد کـــی ســـو او ســـاحل تـــه یـــی پـــه چکـــو او څپیـــړو ورکولـــو شـــروع وکـــړه او د کـــور د دروازی خواتـــه یـــی پـــوری وهـــی او پـــه دی حالـــت کـــی یـــی ورتـــه وویـــل چـــی ووځـــه بـــی شـــرمه زمـــا د کـــوره څخـــه چـــی بیـــا دی ونه وینم هله ووځه،

ســـاحل پـــه ژړا ورتـــه وویـــل: بابـــا خـــو ده زمـــا د نتـــایجو ورقه را څیری کړه،

پـــلار یـــی همداســـی د کـــور د دروازی خواتـــه پـــه وهلـــو پوری وهه،

مـــور چـــی یـــی کلـــه د کـــوټې څخـــه دبانـــدې راووتـــل نـــو ژر یـــی هغـــه زوی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی چـــی تـــر خولـــه یـــی وینـــی بهیـــدی ســـاحل مـــور تـــه ور نـــاره کـــړه چـــی مـــور! مـــور! خـــو مـــور یـــی هـــیڅ نـــه ورتـــه ویـــل او پـــه دی وخـــت کـــی یـــی پـــلار ســـاحل تـــر کـــور دبانـــدی پـــورې وهـــه او دروازه یـــی ورتـــه وتـــړل ســـاحل د کـــور مختـــه پـــه خـــاورو کـــی وموښـــتی او تـــر ســـترګو یـــی د ویـــالی پڅیـــر اوښکې روانی وی،،

څـــه وخـــت یـــی هلتـــه ژړل وروســـته یـــی د ملګـــری شـــهاب ســـره ولیـــدل او هغـــه تـــه یـــی ټولـــه کیســـه وکـــړه بیـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وويل: ساحل نو ته به اوس چیری ګزاره کوی؟

ساحل وویل: نه یم خبر یاره،

شهاب وویل: ساحل زما پلار د موټرانو ورکشاف لری زه هم هلته اوس کار ور سره کوم ته هم هلته را سره ولاړ سه د ورځې زموږ سره کار کوه چې په دی سره به د جیب خرخ هم پیدا کوی او د شپی به هلته اوسیږی هم،

ساحل وویل: خو ستا پلار؟

شهاب وویل: زما هیڅ نه وایی هغه په دی سره خوشحاله کیږی لا هم،

ساحل وویل: سمده درځه،

وروسته شهاب او ساحل دواړه د شهاب د پلار ورکشاف ته ولاړل شهاب ساحل و خپل پلار ته ور معرفی کړ د شهاب پلار ور سره ومنل، ساحل په دی سره ډیر خوشحاله سو او په ورکشاف کی یی کار ور سره شروع کړ، ساحل به هره ورځ په ورکشاف کی د شهاب ترځنګ کار کاوه کله چی به تفریح سوه نو ساحل به تلیفون راویستی او زهرا ته به یی زنګ ووهلی زنګ به ورغلی خو جواب به یی نه وایه شهاب به ساحل لیدی چی زهرا ته پرلپسی زنګونه وهی خو هغه یی نه پورته کوی وروسته شهاب و ساحل ته وویل: ساحل یاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریېږده یې ما درته وویل چې دا د غټو خلکو لوښي وفا نلري،

ساحل وویل: نه یاره شاید په یو څه اخته وي؟

ساحل به هره ورځ تر کار وروسته زهرا ته زنګونه وهل خو هغې به جواب نه ورکوی ښه ډیر وخت تیر سو یوه ورځ ساحل په موټر اخته وو چې په دی وخت کې شهاب راغلی او ورته یې وویل: ساحل! ساحل،

ساحل وویل: ها شهاب څه وایې؟

شهاب وویل: ته راسه یو څه مې پکار یې،

ساحل خپل لاسونه پریول او د شهاب تر څنګ کښینستی شهاب ډیر خوابدی معلومیدی ساحل وویل: څه خبره ده یاره؟

شهاب خپل بستې ته لاس دننه کړ او یو کتاب یې را ویستی او ساحل ته یې ورکړ ساحل چې کله کتاب څنې واخیستی او خلاص یې کړ نو ویلیدل چې په کتاب کې ټول دده شعرونه لیکل سوی وه ساحل ډیر خوشحاله سو او شهاب ته یې وویل: اوه دا خو زما شعرونه دي،

شهاب په خوابدتیا سره ورته وویل: ساحل! د مخ پوښ یې وګوره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل چې کله د کتاب د مخ پوښ ته وکتل نو ویلیدل چې د شاعر د نامه پر ځای د "ارمان" نوم لیکلی وو، ساحل ډیر حیران سو او شهاب ته یې وویل: شهاب! دا ارمان څوک دی دا شعرونه خو ټول زما دی خو دا ارمان بیا د کومه سو په زما په شعرو خو تر ما وتا ماسیوا بل څوک نه وو خبر او نه هم ما چاته ستا بغیر زما د شعرو کتابچه ورکړیده،

شهاب وویل: ایا زما بغیر تا بل چاته نه وه ورکړی؟

ساحل حیران سو او په فکر کی سو چې دا خو ما زهرا ته ورکړی وه او بیا یې وویل: بنه نو دا چمبازی د زهرا ده،

شهاب وویل: ساحل! ما خو په اوله ورځ درته وویل چې په دې انجلۍ باور مکوه خو تا زما خبره کله منل پوهیږی چې ستا دا شعرونه کامیاب سویدی او جایزه یې دي بې غیرته ارمان ته ورکول کیږی دوې ورځې بعد یې مراسم دی،

ساحل ډیر حیران وو او بیا یې وویل: خو دا ارمان دی څوک او د زهرا سره څه تړاو لری؟

شهاب وویل: نه پوهیږم خو مراسمو ته به یې ورسو هلته به یې د نیږدی ووینو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ورځې وروسته شهاب او ساحل ځان تیار کړ او د مراسمو پر خوا روان سول کله چی هلته ور ورسیدل دوی غوښتل چی دننه غونډی ته ورسی خو دروازه وان راوګرځول او ورته یی وویل: وبخښې د غونډۍ کارډ راښکاره کړی،

شهاب وویل: موږ کارډ نلرو خو دلته موږ راغوښتل سوی یو مراسمو ته،

دروازه وان وویل: وبخښې ښاغلو بی کارډه هیڅ چاته اجازه نسته،

شهاب او ساحل بیرته شاته سول او غونډې ته نه پریښوول سوه، غونډه شروع وه د غونډۍ ویناوال وویل: دوستانو د ارمان د شعرونو کتاب چی یو زیات پلورونکی کتاب سو په هیواد کی موږ د غوره کتاب د جایزی لپاره ټاکلی دی د کتاب ټول شعرونه ډیر غمجن او ژړونکی شعرونه دی چې په ډیر ښه طرز سره لیکل سویدي......، تر ډیرو خبرو وروسته یی ارمان ته د غوره شعرونو د کتاب جایزه ورکړه زهرا او پلار یی ډیر خوشحاله وه او زیاتی چکچکی یی کولی کله چی غونډه خلاصه سول زهرا پلار او ارمان یو ځای سره روان سول په تګ کی ارمان د خبریالانو سره د کتاب په هکله هم ږغیدی کله چی د تالار دباندی ووتل ارمان د زهرا پلار ته وویل: کاکا تا او زهرا در روان سی زه به د پارکینګ څخه موټر راوباسم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا او پــلار ســره روان وه چــې د شــا لخــوا يــې د چکچکــو ږغ واوريــدی دوی چــې کلــه شــاته وکتــل نــو ويليــدل چــې ســاحل چکچکــې کــولی زهــرا ډيــره حيرانــه ســوه بيــا ســاحل زهــرا تــه ور نيــږدی ســو او ورتــه يــې وويــل: مبــارک! مبــارک! مبــارک! نــن بــه تــه او ســتا کورنی ډير ستايل سوی ياست،

د زهرا پلار زهرا ته وويل: دا هلک څوک دی؟

ســاحل پــه جــواب کــې ورتــه وويــل: زه بــه درتــه ووايــم چــې زه څــوک يــم دا نــن ورځ چــې تاســو د کــوم کتــاب پــه شــعرو وســتايل سواســت د هغــه کتــاب شــعرونه ټــول زمــا دی چــې ســتا لــور پــه چمبــازی زمــا ښخــه زمــا د شــعرو کتابچــه اخيســتی وه او دا دی ددی کتــاب لپــاره يی په غلا کافی کړيدی،

د زهــرا پــلار ســاحل تــه وويــل: ګــوره ځوانــه زه يــو سياســتمدار يــم د پلويــانو د پيــدا کولــو لپــاره هــر رکــم تکتيــک اســتعمالوم ســتا پــه دي شــعرو ســره زه ډيــر مشــهوره ســوی يــم انتخابــات را روان دی زمــا ســره ډيــر کمــک کــوی زهــرا ماتــه دا وړانــديز وکــې او مــا پخپــل مصــرف ســره د ځــان پــه ګټــه چــاپ کــړ تــه چــې يــې پــه بدلــه کــې هــر څــه غــواړی زه بــه يــې درکــم خــو که دی کوم اقدام وښوی نو بيا به دی خير نه وی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: افسوس افسوس افسوس ستا پخیر پر سیاستمدارانو چې د چوکی او پیسو لپاره هر رکم خیانت او چمبازی کوی،

د زهرا پلار په درد سره ساحل ته وویل: چپ سه بی عقله که نه د ژوند څکه ولاکه راڅخه وکی،

ساحل هم په درد سره ورته وویل: ته چپ سه که نه اوس دی د دا ټولو رسنیو او خلکو ومخته په شرمونو شرموم د وطن خاینه ته چې د چوکی د لاسته راوړلو لپاره د بل سره خیانت کولای سی نو ددی توقع خو ولاکه در پکښې وینم چې ته دی سبا دي وطن ته خدمت وکې صرف به د خپل جیب لپاره کار کوی،

ساحل وروسته زهرا ته وکتل او ویویل: او ته زهرا تا خو زما سره مینه کول تا ولی زما سره داسی چم وکړ او دا ارمان څوک دی؟

زهرا موسکۍ سوه او ویویل: مینه او ستا سره؟ هاهاها زما ساتیری ته مینه وایی،

ساحل د زهرا په دی خبره ډیر حیران سو او بیا زهرا وویل: زه صرف په یو چا خپل ساتیري کوم او پاته سوه د ارمان خبره هغه دی هغه دی شاته ولاړ دی هغه به خپله درته ووایی،

ساحل چې کله شاته وکتل نو ارمان ولاړ وو ارمان راغلی د زهرا تر څنګ ودریدی او بیا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د زهرا راتلونکی خاوند یم او ستا کتاب ما په خپل نامه چاپ کړ تر څو ما او زما خوسر ته گټه ورسیږی،

ساحل موسکی سو او ویویل: یعنی ټوله کور خاینان او چمبازان یاست؟

ددې خبری په اوریدو ارمان د ساحل غاړی ته لاس ور واچوه ساحل هم هغه تر کالو ونیوی او سره جنګ یی سو د زهرا پلار او زهرا دوی سره خلاصول د زهرا پلار ارمان ته وویل: ارمان! ارمان! رسنی او خلک ګوری زه بدنامه کیدای سم راځه پریږده یی،

ارمان هم ساحل پریښوی او د موټر پر طرف د زهرا او د هغې د پلار سره روان سو تر خوله یی وینی هم روانی وی،

ساحل په زهرا پسی ناره کړه او ویویل: زهرا! زما شعرونه چی دی ددې بی غیرته پر نامه کړه پروا نکوی خو چی زما په مینه دی پسخند او ملنډی ووهلی نو پریږدم دی نه،

وروسته ارمان زهرا او پلار یی په موټر کی کښینستل او ولاړل،

ساحل په ورکشاف کی تر کار وروسته خپلی کوټی ته ولاړی او ډیر یی وژړل څه وخت وروسته شهاب راغلی او ساحل ته په کتو ډیر حیران سو بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی او ساحل یی په غیږ کی ونیوی او ورته یی وویل: ساحل! ساحل! دا څه کوی یاره ته ژاړی؟

ساحل په ژړا وویل: د کورنیه می امید پری سو امید می زهرا وه خو هغې هم زما امیدونه د خاورو سره خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! دا خود دنیا ژوند دی یاره لوړې او ژورې لری خو موږ باید خپل همت د لاسه ور نه کو که الله رابانــدی یوه لار وتړی لس نوری راته خلاصوی،

ساحل څه ناڅه ارام سو او بیا یی وویل: غوښتل می چی سخت کارونه وکم او ځان یو ځای ته ورسوم او بیا د زهرا لاس د واده لپاره د هغې له پلاره وغواړم خو هغې می ټول ارمانونه او امیدونه را خاوری کړه،

شهاب وویل: ساحل! موږ باید خپل قیمتي امیدونه په چا پوری ونه تړو که نه د خپلو امیدونو سره به یو ځای خاوری سو،

ساحل به هره ورځ په فکرو کی غرق وو کار ته به یی زړه هم نه کیدی شهاب به ساحل ته امیدونه ورکول خو ساحل به هغسی غمجن وو، یوه ورځ شهاب د ورکشاف مخته ناست وو چی ساحل راغلی او د شهاب مخته یی د کاغذ یو پاکټ کښیښوی شهاب حیران سو او ویویل: ساحل! دا څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــاحل وویـــــل: دا زمـــــا اســــتعفا لیـــــک دی زه نـــــور دا وظیفه پرېږدم،

شــهاب حیــران ســو او ورتــه یــی وویــل: ولــی څــه خبــره ده ایا یو چا څه درته وویل؟

ســاحل وویــل: نــه یــاره داســی خبــره نــه ده هیچــا هــیڅ نــه دی ویلی راته خو بس نور می زړه نه غواړی،

شــهاب وویــل: ســاحل! کــه دی دا وظیفــه نــه وی خوښــه زه به بابا ته ووایم چی تاته بله وظیفه درکی،

ســاحل وویــل: نــه یــاره د خوښــی او ناخوښــی خبــره نــه ده خبــره دا ده چــی زه نــور نــه غــواړم پــه ښــار کــی پاتــه سم،

شهاب وویل: خو ولی خبره څه ده؟

ســاحل پــه ژړغــونی اواز وویــل: پــه دی ښــار کــی نــو زمــا اوس څــه پاتــه ســوه پــلار د کــوره ویســتم مینــی مــی دوکــه راکــړه ایــا پــه داســی ښــار کــی بــه څــوک ژونــد وکولای سی؟

شهاب وویل: ولی یاره زه دی هیڅ نه یم؟

ســاحل وویــل: شــهاب! تــه زمــا هــر څــه یــی زه ســتا د ملګرتیــا احســانمند یــم تــا او بابــا زمــا ســره ډېــر کمــک او همکــاری وکــړه مننــه زه بــه ستاســو دا احســان هیڅکلــه نه کړم هیر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: ساحل! ته زموږ مینی او ملګرتیا ته احسان وایی داسی حالت ته را ورسیدل ستا ملګرتیا؟

ساحل وویل: نه یاره داسی خبره نه ده ته زما تر سکه ورور هم زیات راباندی ګران یی ځکه ورونو تل ماته غم راکړیدی خو تا ماته خوشحالی او مینه راکړیده،

شهاب وویل: نو د مینی نتیجه دا سوه چی ته یی احسان بولی؟

شهاب د ساحل ښخه مخ واړوی او خوابدی سو، ساحل ور ولاړ سو او شهاب یی په غیږ کی ونیوی او ورته یی وویل: شهاب ته زما زړه یی بیله تا به زه نیمګړی یم ماته بخښنه وکه یاره،

شهاب وویل: په یوه شرط چی ته به ما یوازی نه پریږدی،

ساحل وویل: یاره زه به هیڅکله تا نه کړم هیر خو هیله کوم ما مه راګرځوه په داغه کی زما خیر او خوشحالی ده،

شهاب وویل: خو ته به ځی چیری؟ او د چا سره به اوسیږی؟ کوی به څه؟ خوری به څه؟.

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم هلته به د څه وخت لپاره اوسیږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــهاب ډیــر حیــران ســو او بیــا یــی پــه درد ســره وویــل: ســاحله تــه لیــونی ســوی یــی کــه دی عصــابو کنتــرول د لاســه ورکړیــدی تــه پــوهیږی هغــه کــلاء ځــومره خطرناکه ده هغه د پیریانو مرکز دی،

ســاحل موســکی ســو او بیــا یــی وویــل: شــهابه تــا هــم د خلکــو پــه جــوړو ســوو درواغــو بــاور وکــړی دا صــرف مازی اوازې دي هیڅ پیری میری نسته،

شــهاب وویــل: ســاحله دا درواغ نــه دی زمــوږ د یــو خپــل زوی هلتــه صــرف د معلومــاتو لپــاره تللــی وو چــی پیریــانو د نــارنج کــلاء د دریــم منــزل څخــه راغورځــولی وو خــدای خــو هغــه مــرګ څخــه وســاتی خو لاسونه او پښی یی دواړه مات سول،

ســاحل وویــل: شــهابه ښــه او بــد د الله لــه طرفــه دی هغــه چــی څــه پیښــوی هغــه نــه پــه بلــه کیــږی او بیــا زه دا پیــری میــری مــنم نــه پیــری نســته دا هســی داســتانی خبــری دی چــی پیــری داســی وکــړه پیــری هاســی وکړه،

شــهاب وویــل: ســاحله صــحی دی چــی هــر څــه د الله لــه طرفــه دی خــو د ځــان ســاتنه هــم فــرض ده او بــل پاتــه ســوه د پیــری موجــوده او نــه موجــوده الله جــل جلالــه پــه قرانکــریم کــی فرمــایلی دی { وَمَــا خَلَقْــتُ ٱلْجِــنَّ وَٱلْإِنــسَ إِلَّا لِيَعْبُــدُونِ } چــی وایــی: مــا پیریــان او انســانان لــه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرتــه چــي زمــا بنــدګي وکـړي د بـل څــه کــار لپــاره نــدي پیدا کړي،

نـــو ددی ایـــت څخـــه معلـــومیږی چـــی پیریـــان موجـــود دی،

ســـاحل وویـــل: شـــهاب! زه مـــنم چـــی پیریـــان موجـــود دی خـــو هغـــه پـــه پخوانیـــو وختونـــو کـــی وه اوس انســـانان سره ډیر سول دوی د انسانانو څخه لیری ولاړل،

شـــهاب وویـــل: نـــو نـــارنج کـــلاء خـــو هـــم د انســـانانو څخـــه لیری په صحرا کی ده،

ســاحل وویــل: نــه یــاره هلتــه یــو وخــت زمــا د انــا او نیکــه کـــور وو اوس هـــم فکـــر کـــوم چـــی هلتـــه بـــه زمـــوږ خپلـــوان وی کلـــه کلـــه بـــه د هغـــو ســـره هـــم اوســـیږم کـــه دلتــه وم نــو هیڅکلــه بــه پــر ارامــه ژونــد ونــه کــم پــه داغــه کی زما خوشحالی ده،

شـــهاب وویـــل: ســـاحله زه خـــو درتـــه وایـــم چـــی هـــیڅ چیــری مــه ځــه همدلتــه زمــوږ ســره پاتــه ســه کــه دی کــار تــه زړه نــه کیــږی مــه یــی کــوه تاتــه هیڅــوک هــیڅ نــه ســی ویــلای نــور څــه خــو مــی پــه طاقــت کــی نــه دی تاتــه خـــو زمـــوږ حالـــت درمعلـــوم دی چـــی مـــوږ هـــم غریبـــه طبقه خلک یو،

ســـاحل وویـــل: نـــه یـــاره ستاســـو یـــی کـــور ودان زه مـــو ډیـــر احســـانمند یـــم خـــو زه نـــور پـــه ښـــار کـــی نســـم اوســـیدلای زه چـــی څـــومره مـــی د کورنیـــه او د زهـــرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه لیری یم هغومره به خوشحاله یم سبا ته زه روانیږم انشاءالله،

سبا ته وختی ساحل او شهاب ویښ سول ساحل خپل سامانونه سره ټول کړل او د ورکشاف د ملګرو ښځه یی خدای په آمانی واخیستی او د شهاب سره دباندی راووتی او بیا یی شهاب ته لاس ونیوی او ورته یی وویل: نو یاره زه ځم ماته یی اجازه راکړه؟

شهاب وویل: درځه ساحل زه دی تر تمځایه رسوم،

ساحل وویل: نه یاره ته تکلیف مکوه زه خپله تلای سم،

خو شهاب سر زوری کول چی زه دی تر تمځایه رسوم، وروسته شهاب او ساحل د تمځای پر طرف روان سول تر څه مزل وروسته تمځای ته ورسیدل او ساحل د شهاب ښځه خدای په امانی واخیستی او په بس کی کښینستی کله چی بس روانیدی نو ساحل یو وار خپل د ښار وخواته وکتل تر سترګو یی اوښکې روان سوی او بیرته خپل پر ځای کښینستی تر څه وخت مزل وروسته موټر ودریدی او څو د لاری مسافرین بس ته ور وختل چی یو د هغو ښځه د ساحل تر څنګ کښینستی او د ساحل سره یی روغبړ وکړ وروسته هغه نفر ساحل ته وویل: زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم سردار دی په ښار کی پوهنتون وایم او اوس خپل کلی ته روان یم،

ساحل وویل: زما نوم ساحل دی،

سردار وویل: تاسو چیری ځی،

ساحل وویل: نارنج کلاء ته ځم،

سردار ډیر حیران سو او بیا یی په موسکا سره وویل: ولی مرګ ته خو دی نیت نه دی؟

ساحل هم موسکی سو او بیا یی وویل: ولی څه خبره ده؟

سردار وویل: ولی ته نه یی خبر چی په هغه کلاء کی پیریان دي،

ساحل وویل: ایا تاسو خپله لیدلی دی؟

سردار وویل: نه ما خو خپله نه دی لیدلی خو زموږ د کلی خلک یی کیسی کوی دا کلاء زموږ د کلی څخه په یو لږه فاصله کی پرته ده،

ساحل وویل: دا هسی اوازې دي چی پیری دی و فلانکی دی هیڅ شی نسته،

سردار وویل: نو تاسو بل ځای ته ولی نه ځی چی خاص دا کلاء ته ځی،

ساحل وویل: زه چی ډیر کوچنی وم موږ به چی کله د انا کورته راغلو نو دې کلاء ته به ورتلو ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیات ساعت به مو پکښې تیریدی خو ژر به یې بیرته ځنې را ویستلو د کوچنیوالی څخه مې دا ارمان وو چې غټ سم او په دي کلاء کې ښه ډیر وخت تیر کم اوس غټ سوی یم او دا ارمان مې پوره کوم،،،،

تر ډیر مزل وروسته بس ودریدی او ساحل ترې کښته سو کله چې بس روان سو ساحل شاوخوا وکتل هر څه بدل سوی وه لار نه ور معلومیدل تر زیات مزل وروسته ساحل یو رود ته ورسیدی د رود په بغل کې روان وو چې مخته د انجونو خنداوی یې تر غوږ سوی ساحل هم قدم غټ کی او د هغو پر طرف ور روان سو مخته چې ولاړی نو ویلیدل چې څو انجونی د رود په بغل کې ناستی وی مولونه یې وهلې وه او یو پر بل یې اوبه پاشلی او خندل یې ساحل د هغو پر طرف ور روان وو کله چې هغو ته ورسیدی نو یې هغو ته سلام ووایه، هغوی ټولې ډیری حیرانې سوی او ژر د یوی انجلی چې په تور پوړنۍ یې مول وهلی وو د هغې شاته پوټې سوی، بیا ساحل هغو ته وویل: وبخښې زه د ښار څخه راغلی یم څو کلونه کیږی چې دا ځای مې نه دی لیدلی تاسو راته ویلای سی چې نارنج کلاء چیری ده،

تور پوړنۍ مول ولا انجلی په موسکا وویل: څه یې په کوی ځوانه پیریان خو به نه شناخته کوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولې انجونې په خندا سوی او يو و بل يی په ښنګونو وهل، ساحل په موسکا ورته وويل: همداسی فکر وکه،

تور پوړنۍ مول ولا انجلی وويل: نو هغوی خو د انسان ذاته سره خپلوی نه کوی،

بيا ټولې انجونی په خندا سوی بيا ساحل وويل: نه زه غواړم هلته و اوسيږم تاسو يی ماته ادرس را ښولای سی،

ټولې انجونې حيرانی سوی او يو و بل ته يی په حيرانی سره وکتل بيا هغی تور پوړنۍ انجلۍ وويل: مخته ورسه هلته يو سپين ږيری بوډا بزګر اخته دی هغه به يی در وښوی،،

ساحل تری مننه وکړه او بيا مخته روان سو تر څه مزل وروسته يی يو سپين ږيری وليدی هغه ته ورنيږدی سو تر سلام وروسته يی ورته وويل: بابا نارنج کلاء ته کومه لار تللی ده؟

سپين ږيری ورته وويل: مخته ولاړ سه بيا راسته طرف ته وګرځيږی نارنج کلاء به ووينی،

ساحل د اوبو لوښی ته ورغلی او اوبه يی وڅيښلی او بيا يی هغه سپين ږيری ته وويل: بابا ايا دلته نيږدی کلی سته همدا رود ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری وویل: نه زویه نسته تر نارنج کلا چې لږ مخته ولاړ سی هلته ځو کلي سته نور دی خواته د رود په خوا کی نسته،

ساحل وویل: نو هغه انجوني چی د رود بغلته هلته ناستی وی ایا هغه د هغو لیری کلیو څخه دلته راغلې دې؟

سپین ږیری وویل: کومې انجونې زویه؟

ساحل وویل: هلته د رود په بغل کی چی ناستې وی،

سپین ږیری وویل: نه زویه زه همدا اوس د هغی خوا نه راغلم ما خو کوم څوک نه ولیدل،

ساحل وویل: بابا هغو ته ماته راوښولی هغو ته لیدلی وی،

سپین ږیری وویل: نه پوهیږم زویه خو شاید زما فکر سوی نه وی ورته،

ساحل د سپین ږیری څخه اجازه واخیسته او د کلاء پر طرف روان سو تر څه مزل وروسته کلاء ته ورسیدی او د کلاء په لیدو ډیر خوشحاله سو کله چی د کلاء دورازی ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء دروازه په یو کوچنی ځنځیر تړل سوی وه او ډیری خاوری او دوړی پر پرتی وې ساحل د کلاء دروازه خلاصه کړه او ور ننوتی کله چی کلاء ته نیږدی سو نو هر خوا د جولاګیانو ځالې او دوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی ساحل هغه سره وشکولی او کلاء ته ننوتی په کلاء کی شاوخوا کوترې سره والوتي شاوخوا ځایونه ټول په دوړو ککړ وه وروسته ساحل د کلاء دوهم منزل ته پورته سو او یوی کوټې ته ننوتی د کوټې دوړی یی سره لیری کړی او خپل سامان یی په کښی کښیښوی وروسته ساحل د کلاء بام ته پورته سو هلته هم د کوترو ځالې او دوړی زیاتی وی د کلاء پر بام لاندې څه لیری کلی ټول معلومیدی او د کلاء مختته تیره سوی لار هم ټوله معلومیدل،

ساحل د اوسیدو کوټه ټوله پاکه کړه او د ځان لپاره یی بښه تیاره کړه کله چی د صفاکاری څخه فارغه سو نو شپه وه او پر خپل کټ پریوتی او بیده سو،

سهار وخت سو د مرغانو شورماشور وو ساحل راکښینستی اودس او لمونځ یی وکړ وروسته د نوری کلاء په صفا کولو اخته سو ټوله کلاء یی ښه ناخه صفا کړه خپل د استوګنی ځایونه یی تیار کړل دوی ورځې تیری سو د کلاء په صفا کولو کی دریمه ورځ وروسته ساحل څه پر کراره سو څو ورځې تیری سوی ساحل به هره شپه تر ډوډی وروسته په خپل کوټه کی شعرونه لیکل او خپل غمونه به یی پکښی بیانول یوه شپه چی کله ساحل ډوډی وخوړل نو خپلی کوټی ته ولاړی او په شعرو لیکلو یی شروع وکړه یو څه وخت وروسته په کلاء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـــی د پانزیـــب د شـــرنګیدو ږغ ســـو کـــرار کـــرار ږغ زیاتیـــدی د ســـاحل ورتـــه فکـــر نـــه وو خـــو څـــه وخـــت وروســـته یـــی ورتـــه غـــوږ ونیـــوی خـــو د پانزیـــب ږغ ورک ســـو ســـاحل بیـــا پـــه شـــعر لیکلـــو اختـــه ســـو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پانزیـــب شـــرنګهاری شـــروع ســـو او کـــرار کـــرار زیاتیـــدی ســـاحل بیـــا غـــوږ ونیـــوی او شـــاته یـــی وکتـــل خـــو د بیـــری احســـاس یـــی نکـــوی د پانزیـــب ږغ بیـــا ورک ســـو او ســـاحل هـــم پـــه خپـــل لیکنـــه اختـــه ســـو خـــو څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پـــانزیبو د شـــرنګیدو ږغ ســـو خـــو دا واری تـــر هغـــه نـــورو وارو تیـــز وو پـــه دی ســـره یـــو دم ســـاحل پـــه درد ولاړ ســـو او د کـــوټې دبانـــدی ووتـــی او پـــه کـــلاء کـــی یـــی شـــا وخـــوا وکتـــل خـــو هیڅـــوک یـــی ونـــه لیـــدل بیرتـــه خپـــل کـــوټې تـــه راغلی د کوټې دروازه یی وتړل او بیده سو.

شـــپه تیـــره ســـوه ســـهار وخـــت ســـو ســـاحل د خوبـــه را کښینســـتی لمـــونځ یـــی اداء کـــړ او وروســـته یـــی پـــه کـــلاء کـــی وکتـــل چـــی مابنـــام څـــه پیښـــه وه ایـــا کـــوم غـــل خـــو بـــه نـــه وو راغلـــی ټولـــه کـــلاء یـــی وکتـــل خـــو څـــه یـــی نـــه کـــړه پیـــدا چـــی د غـــل راتلـــو ثبـــوت دی وی بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه وکتـــل هغـــه هـــم قلـــف وه بیـــا یـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه کـــړه او دبانـــدی ووتـــی کـــرار کـــرار یـــی قـــدم واهـــه چـــی رود تـــه ورســـیدی ســـاحل اوبـــو تـــه ورنیـــږدی ســـو او پـــه لاس کـــی یـــی اوبـــه را اخیســـتی او څیښـــلی یـــی څـــه وخـــت وروســـته چـــی کلـــه ســـاحل اوبـــه څیښـــلی نـــو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجونــو خنــدا یــی تــر غــوږ ســول ســاحل ددی پــه اوریــدو ســره غــوږ ونیــوی شــا وخــوا یــی وکتــل خــو څــوک یــی ونــه لیــدل وروســته بیرتــه د کــلاء پــر طــرف روان ســو پــه کــلاء کــی یــی درختــی او ګــلان ســره ســم کــړل اوبــه یــی ورکــړی چــي بانــدی مابښــام ســو تــر ډوډی وروســته ســاحل یــو وار بیــا د شــعرو پــه لیکلــو اختــه ســو څــه وخــت وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګیدو ږغ ســو ســاحل پــه خپــل لیکنــه اختــه وو د پانزیــب ږغ یــی نــه واوریــدی څــه دقیقــې وروســته بیــا د پانزیــب شــرنګهارې ســو ســاحل لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی د پانزیــب شــرنګهارې کــرار کــرار زیاتیــدی ســاحل یــو دم د کــوټې څخــه دبانــدی ووتــی تــر څــو وګــوری چــی دبانــدي څــوک دی خــو کلــه چــی د کــوټې دبانــدی ووتــی شــاوخوا یــی وکتــل هیڅــوک یــی ونــه لیــدل هــر خــوا تــوره تیــاره وه ســاحل پــه کــلاء کــی تــر ګرځیــدو وروســته بیرتــه خپــل کــوټې تــه راغلــی او دروازه یــی وتــړل کلــه چــی پــه لیکنــه اختــه ســو نــو بیــا د پــانزیبو شــرنګهاری ســو ســاحل یــو وار لیکنــه پریښــوول او غــوږ یــی ونیــوی خــو وروســته یــی بیــا خپــل لیکنــی تــه دوام ورکــی د پــانزیبو شــرنګهاری بیــا شــروع ســو او داســی معلومیــده لکــه څــوک چــی پــه کــلاء کــی د پــانزیبو ســره یــو ځــای ګرځــې تــر ډیــر وخــت وروســته ســاحل پــه درد ســره قلــم پــر میــز کښیښــوی او پــه درد ســره یــی د کــوټې دروازه خلاصــه کــړه او پــه لــوړ اواز یــی وویــل: څــوک یــی بــی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقلــه چــي د ښــځو پــه پــانزيبو کــی شــاوخوا ګرځــی کــه نر يی نو مخامخ راسه،

د ســـاحل پـــه دي خبـــرو ســـره د پـــانزيبو شـــرنګهاری ورک ســـو وروســـته ســـاحل خپـــل کـــوټۍ تـــه راغلـــی او پخپلـو شـعرو ليکلـو اختـه سـو ډيـر وخـت تيـر سـو خـو بيـا يـی کـوم څـه نـه واوريـده سـاحل ډيـر وخـت هلتـه پـر ميـز پـه ليکلـو بوخـت وو چـی سـترګی يـی د خـوب ډکـې سـوی او پـر هغـه ځـای بيـده سـو، د سـاحل د کـوټۍ مختـه داسـی معلوميـده لکـه د هغـه و کـوټۍ تـه چـی څـوک را روان وی بيـا د سـاحل د کـوټۍ د دروازی بنـد کښـته سـو خـو دروازه قلـف وه بيـا د دروازې پـه سـوری کـی وکتـل سـوه سـاحل پـر ميـز بيـده سـوی وو او تـر سـترګو يـی اوښـکې بهيـدلي وروسـته د دروازی بنـد پريښـوول سـو او هغـه بنـد بيرتـه خپـل ځای ته پورته سو،

شـپه تيـره سـوه سـهار سـو د سـاحل خپـل مـور ډيـره يادیـدل نـو يـی هغـی تـه تليفـون وکـړ خـو چـا ورتـه جـواب نـه ووايـه سـاحل بيـا مورتـه تليفـون وکـړ خـو بيـا چـا ورتـه جـواب ورنـه کـړ سـاحل پـه دي سـره ډيـر غمګـين سـو تليفـون يـی کښيښـوی او د کـلاء د سـر بـام تـه وختـی او هلتـه د بـام پـر ديوالـه کښينسـتی او پـه فکـرو کـی ډوب سـو او تـر سـترګو يـی اوښـکې روانـی وی فکـر يـی کـاوه چـی مـور مـی هـم هـيڅ پـه فکـر کـی نـه ده او زمـا هـيڅ انديښـنه نـه ده ور سـره پـه همـدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکـــرو کـــی یـــی تـــر شـــا داســـی معلومـــه ســـوه چـــی دده پـــر طـــرف یـــو ځـــوک را روان دی کلـــه چـــی ده تـــه نیـــږدی کیـــدی نـــو ســـاحل یـــو دم ژر شـــاته ورتـــه وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــــی هغــــه د رود تــــور پــــوړنۍ مــــول ولا انجلــــۍ وه ســـاحل اول زیـــات وبیریـــدی او بیـــا ډیـــر حیـــران ســـو او پـــه وارخطـــا لهجـــه یـــی ورتـــه وویـــل: تاســـو! تاســـو دلتـــه څه کوی؟

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ ورتـــه وویـــل: وبخښـــه زه ددی کـــلاء مختـــه تیریـــدم نـــو ومـــی لیـــدل چـــی د کـــلاء دروازه خلاصـــه وه نـــو ځکـــه راغلـــم چـــی وګـــورم چـــي په کلاء کی ځوک دی،

ســـاحل د کـــلاء دروازی تـــه وکتـــل چـــی بنـــده وه او بیـــا یـــی پـــه حیرانتیـــا ورتـــه وویـــل: د کـــلاء دروازه خـــو تړلـــی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ ورتـــه وویـــل: نـــه زه چـــی تیریـــدم دروازه خلاصـــه وه شـــاید بـــاد یـــا هـــم کـــوم غلـــه خلاصه کړی وی،

ساحل وویل: شاید همداسی وی،

بیـــا ســـاحل پـــه مســـکا ســـو او ویویـــل: زه دی وبیـــرولم مـــا فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

تـــور پـــوړنۍ مـــول ولا انجلـــۍ پـــه مســـکا ســـوه او بیـــا یـــی وویل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په مسکا وویل: نه نه ته خو پیری نسی کیدای ته خو زموږ پخیر انسان ذاته یی،

بیا ساحل ورته وویل: زما نوم ساحل دی د ښار څخه راغلی یم،

تور پوړنۍ مولا ولا انجلۍ وویل: زما نوم زینت ده ددی کلاء وبخښه ددی کلی اوسیدونکۍ یم،

ساحل وویل: ستاسو سره په هغه ورځ هغه نورې انجونې څوک وې؟

زینت وویل: هغه زما ملګرې وې،

د کلاء دباندی دوه خلک روان وه چی ساحل ته یی خورا حیران حیران کتل ساحل هم د هغو خواته متوجی سو وروسته یی زینت ته وویل: دا ستاسو کلیوال خو به دلته ستا په راتلو بدګمان نکوی؟

زینت وویل: ایا تاسو بدګمان کوی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: نه نه زه به ولی بدګمان کوم ما خو داغسی پوښتنه وکړه،

زینت وویل: خلک هغه ګمان کوی چی موږ یی کوو د انسانانو جوړښت همداسی دی،

بیا زینت وویل: وبخښه ښاغلی ساحل زه باید ولاړه سم د خدای په آمان،

ساحل د زینت سره خدای په آمانی وکی او زینت ولاړه، شپه سوه ساحل تر ډوډی وروسته خپل کوټۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــه ولاړی او پـــه لیکنـــه بوخـــت ســـو تـــر څـــه وخـــت وروســـته بیـــا د پـــانزیبو شـــرنګهارې ســـو ســـاحل د کـــوټې د دروازی خواتـــه وکتـــل د پـــانزیبو شـــرنګهاری لا هـــم شـــروع وو ســـاحل د درده میـــزه پـــه ســـوک ووهـــی او بیرتـــه خپـــل پـــه لیکنـــه اختـــه ســـو د پـــانزیبو شـــرنګهاری لا هـــم شـــروع وو تـــر څـــه وخـــت وروســـته کـــرار کـــرار یـــو نامعلومـــه بړنګهـــاری هـــو ورســـره شـــروع ســـو لکـــه یـــو څـــوک چـــی د ځانـــه ســـره غـــزل وایـــی، ســـاحل ددی پـــه اوریـــدو حیـــران ســـو او د دروازی پـــر طـــرف ور رهـــی ســـو لاســـی څـــراغ یـــی هـــم د ځـــان ســـره واخیســـتی کلـــه چـــی د کـــوټې دبانـــدی ووتـــی نـــو داســـی ورتـــه معلومـــه ســـوه چـــی پـــانزیبو ولا دبانـــدی وځـــی نـــو ســـاحل هـــم ژر د کـــلاء د دوهـــم منـــزل څخـــه راکښـــته ســـو او د پـــانزیبو پـــه شـــرنګهاری پســـی پســـی ســـو د کـــلاء تـــر ودانـــۍ ووتـــی داســـی ورتـــه معلومـــه ســـوه چـــی پـــانزیبو ولا د کـــلاء وشـــاته روان دی ســـاحل هـــم هغـــه طـــرف تـــه پســـی ور وځغســـتل خـــو د پـــانزیبو شـــرنګهاری هـــم داســـی ســـو لکـــه پـــانزیبو ولا چـــی ځغلـــی ســـاحل پـــر کـــلاء شـــاوخوا را وګرځیـــدی د پـــانزیبو شـــرنګهاری ورک ســـو خـــو څـــوک نـــه معلومیـــدل وروســـته ســـاحل د کـــلاء دروازه وکتـــل هغـــه هـــم قلـــف وه ســـاحل حیـــران ســـو چـــی دا څـــوک دی او د کومـــه راځـــی دروازه هـــم تړلـــی ده وروســـته خپلـــی کـــوټې تـــه ولاړی او بیـــده ســـو د کـــوټې دبانـــدی بیـــا داســـی معلومیـــده لکـــه یـــو څـــوک چـــی د کـــوټې د دروازی پـــر طـــرف را روان وی د دروازی پـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوری کې یې وکتل ساحل بیده وو بیا پر شا ولاړی،

کله چې سهار سو ساحل د کلاء پر بام ناست وو چې اربرومې یې کولی چې شاته یې یو دم زینت ور برغ کړه او ویویل: څه خبره ده ساحل صاحب ماښام دی خوب نه دی کړی؟

ساحل د زینت په یو دم ور برغ کولو سره ډیر وبیریدی زینت پخپل مول او حجاب کې ولاړه وه ساحل ورته وویل: اغلۍ زینت دا دې دوهم وار دی چې نابېره برغ راباندی وکی او ما وبیروی،

زینت موسکۍ سوه او بیا یې وویل: وبخښه ښاغلی ساحل خو تاسو ولی دومره زیاتی اربرومې باسې تاسو لکه چې د شپی ناوخته بیدیږی؟

ساحل وویل: هو یو څه ناوخته بیدیږم خو دا څو ورځې کیږی کله چې زه بیدیږم یو څوک کلاء ته دننه راسی او پانزیبونه راته شرنګوی چې دباندی پسی راووځم بیا نه وی تښتیدلی وی د کلاء دروازه هم چې کله زه بیدیږم قلف کوم یی نه پوهیږم د کومی لاری ځخه راځی؟؟

زینت وویل: شاید تر دیوال را اوړی،

ساحل وویل: د کلاء خو دا دی دومره لوړ دیوالونه دی هغه خو څه مرغه نه دی چې په هوا تری را اوړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: یو خبره وکړم اغلۍ زینت؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل؛ ایا دا خلک چی وای دلته په دې کلاء کی پیریان دی ایا دا رشتیا ده؟

زینت یو څه وخت د ساحل سترګو ته کتل او بیا په خندا سوه او ډیر یی وخندل ساحل هم ور سره موسکی سو او بیا یی په خندا کی وویل: هاهاها پیریان؟

ساحل موسکی سو او ویویل: خیر ته دا پریږده ته راسه دلته کښینو،

ساحل او زینت دواړه د کلاء د بام پر دیوال سره کښینستل ساحل وویل: اغلۍ زینت دا ستاسو په کلی او باغو کی به مو کله وګرځوی په منظره؟

زینت موسکۍ سوه او بیا یی وویل: ته زموږ کلی ته نسی را سره تللای زموږ خلک تا نه پریږدی خپل کلی ته،

ساحل وویل: ولی زه پیری یم چی نه می پریږدی؟

زینت موسکی سوه او بیا یی وویل: هو،

ساحل زینت ته په درد وکتل او بیا زینت وویل: ښاغلی ساحل تاسو د ښاره ولی راغلاست په ښار کی خو ښه د ژوند اسانتیاوی برابری وی ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتبونـــه وی ښــه پوهنتونونـــه وی دلتـــه خـــو هـــیڅ شـــی هم نسته،

ســـاحل وویـــل: چـــی ژونـــد دربانـــدی تنـــګ ســـی همـــدا د اســـانتیاوو ښـــار بـــه درتـــه زنـــدان ســـی زمـــا د مکتـــب او پوهنتون څخه بد کیږی کرکه ځنی کوم،

زینت وویل: خو مشکل څه دی؟

ساحل وویل: بس بد می ځنی کیږی،

زینـــت وویـــل: ســـاحل! مکتـــب او پوهنتـــون زمـــوږ راتلـــونکی جـــوړوی کـــه مـــوږ هغـــه ســـم ووایـــو زمـــوږ لپـــاره بـــه راتلـــونکی جنـــت وی خـــو کـــه یـــی خـــراب ووایـــو نـــو راتلـــونکی بـــه مـــو دوږخ وی تـــا ســـم کوښـــښ نـــه دی کـــړی پـــه درســـو کـــی نـــو ځکـــه داســـی وایـــی کـــه تـــا کوښـــښ کـــړی وای نـــو نـــن بـــه دی داســـی کرکـــه نـــه وای پـــه زړه کـی،

ســـاحل وویـــل: نـــو کوښـــښ مـــی څنګـــه کـــړی وای ټـــول مـــاغزه مـــی اندیښـــنو او د پـــلار وهلـــو وخـــوړل خـــو کلـــه چـــی کامیـــاب ســـوم پـــه هغـــه ورځ یـــی د کـــوره وایســـتم مـــور تـــه چـــی تلیفـــون وکـــم رابانـــدی بنـــد یـــی کـــړی زه مـــی د مور او پلار څخه کرکه کوم،

زینـــت د ســـاحل پـــر لاس خپـــل لاس کښیښـــوی او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! ســـتا مـــور او پـــلار تـــه تـــه تـــر ټولـــو ګـــران یـــی هغـــوی تـــه ځکـــه د کـــوره و ایســـتلی چـــی تـــه ځـــان خپلـــه راپورتـــه کـــړی او خپلـــه ځـــان یـــو ځـــای تـــه ورســـوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشــــکلاتو ســـره عـــادت ســـی مشـــکلات دی چـــی مـــوږ د کامیابیو په لور بیایی،

ســـاحل وویـــل: زینـــت! تـــه زمـــا پـــلار نـــه پیژنـــی هغـــه ډیـــر ظالم دی سم ادولف هټلر دی،

زینـــت موســـکی ســـوه او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل ایـــا تـــا پوهنتون ویلی دی؟

ســـاحل وویـــل: نـــه زه پـــه مکتـــب کـــی تـــل ناکـــام ناکـــام وم نو پوهنتون به می څنګه ویلی وای،

زینـــت وویـــل: ســـاحل! تـــه پوهنتـــون شـــروع کـــه زه پـــه ډاډ سره درته وایم چی ته به تر ټولو لایقه محصل سی،

ســـاحل وویـــل: اغلـــۍ! ټمبـــل راتـــه ووایـــه ټمبـــل همـــدا کلمـــه خو د کوچنیوالی اورم،

زینت وویل: ساحل شرط را سره تړی؟

ساحل وویل: د څه شی شرط؟

زینـــت وویـــل: دا چـــی تـــه بـــه د پوهنتـــون تـــر ټولـــو لایقـــه محصل جوړیږی،

ساحل وویل: ناممکینه ده اغلۍ،

کلـــه چـــی ســـاحل او زینـــت خبـــری ســـره کـــولی د کـــلاء د مخـــه خلـــک ســـره تیریـــدل د ســـاحل خواتـــه یـــی وکتـــل ســـاحل تـــه یـــی پـــه لاس اشـــاره وکـــړه او ویخنـــدل د ســـاحل هغـــو تـــه پـــام ســـو او زینـــت تـــه یـــی وویـــل: دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولـــی چـــی هـــر وار دلتـــه تیریـــږی مـــوږ تـــه حیـــران حیـــران ګوری نن خو یی وخندل هم لیونیان خو به نه وی؟

زینـــت هغـــو تـــه پـــه درد ســـره وکتـــل او بیـــا یـــی ســـاحل تـــه وویل: پریږده یی لیونیان به وی،

بیـــا زینـــت وویـــل: ســـاحل! تـــه خـــو یـــی امتحـــان کـــه زه باوری یم چی ته به هتماً کامیابیږی،

ساحل وویل: خو که ناکام سوم؟

زینـــت وویـــل: بیـــا چـــی تـــه هـــر څـــه وایـــی زه یـــی در ســـره منم ووایه شرط دی قبول دی؟

ســـاحل وویـــل: او کـــه مـــا شـــرط بـــایلوی نـــو تـــه بـــه څـــه شـــی راځخه غواړی؟

زینـــت وویـــل: بیـــا چـــی زه هـــر څـــه وایـــم تـــه بـــه یـــی راســـره منی،

ساحل وویل: سمده قبوله مه ده،

ســـاحل او زینـــت لاس ســـره ورکـــړ او شـــرط یـــی ســـره وتـــړی ســـاحل خپـــل تلیفـــون راوکښـــی او شـــهاب تـــه یـــی تلیفـــون وکـــړ او تـــر روغبـــړ وروســـته یـــی شـــهاب تـــه وویـــل: شـــهاب یـــاره تـــه راتـــه ووایـــه چـــی پوهنتونونـــه کلـــه شروع کیږی؟

شهاب وویل: ولی څه یی کوی؟

ساحل وویل: شروع کوم یی یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: واه دا لمر د کومی خوا راوختی څنګه دی زړه ورته مایل سو؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: د یو چا سره می شرط تړلی دی،

شهاب وویل: په پوهنتون دی شرط تړلی دی؟

ساحل وویل: هو هغه راته وایی چی ته به هتماً تر ټولو اول کیږی خو زه یی نه ور سره منم،

شهاب وویل: ښه درته وایی ما خو اول لا درته وویل چی پوهنتون وواپه خو تا به نه منل را سره د هغه یی کور ودان چی ته یی ورته تشویق کړی یی،

ساحل وویل: شهاب یاره ته راته وواپه چی پوهنتونونه څه وخت شروع کیږی؟

شهاب وویل: زه به پوښتنه وکم بیا به تلیفون درته وکړم او درته وبه وایم،

ساحل وویل: سمده مننه،

زینت لا هم ساحل ته انتظار ولاړه وه بیا ساحل ورته وویل: ملګری می ویل چی زه به پوښتنه وکم چی پوهنتونونه کله شروع کیږی چی هغه حال راکی بیا به ورسم او شروع به یی کم،

زینت وویل: سمده ښه بخت درته غواړم زه نو اوس باید ولاړه سم ډیر ناوخته دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: مننه کوم،

زینت وویل: د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه پخیر ولاړه سی،

زینت ولاړه او ساحل پر بام پاته سو ساحل شاوخوا کتل چې شاته یې ګین پروت وو ساحل هغه ګین راواخیستی او بازۍ یې په شروع کړی او ګین یې د مځکې واهه څه وخت وروسته ساحل ګین په زور سره ګین ووهه او هغه په هوا سو او د کلاء دباندی وغورځیدی ساحل ناری کړی چې څوک سته؟ څوک سته؟ دا ګین راوغورځوی، خو څوک نه وه وروسته ساحل خپله د کلاء د بام څخه راکښته سو او غوښتل یې چې ګین راواخلی کله چې د کلاء دروازی ته ورسیدی د کلاء درړازه قلف وه ساحل کیلۍ د جیبه راوکښل او دروازه یې خلاصول چي په دی وخت کی قلف په لاس حیران پاته سو یو څه وخت په فکرو کې ډوب وو خو وروسته یې قلف خلاص کړ ورغلی او ګین یې راواخیستی، مابنامی وو چې ساحل ته د تلیفون زنګ راغلی ساحل نمبر ته وکتل شهاب وو تر روغبړ وروسته شهاب وویل: ساحل! پوهنتون ته ورغلی وم د شروع کیدو معلومات می وکړل،

ساحل وویل: ښه نو څه یی ویل؟

شهاب وویل: راتلونکی اوونۍ کی شروع کیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: مننه یاره چې زما لپاره دی تکلیف وکړ؟

شهاب وویل: بې عقله د انډیوالانو په مینځ کې دا د مننې لغات خوند نه کوی،

ساحل وویل: بیا هم مننه یاره،

شهاب وویل: توبه خدایه!!!!!

شپه تیاره سوه هرې خوا توره تیاره وه هغه دوه کسان چې د کلاء ومخته به تیریدل او خندل به یې د شپې دواړه د کور په مینځ کې بیده وه توسان یې پر ځان اچولی وه چې د دواړو څخه توسان کش سوه دوي د خوبه وه بیرته یې ځان ته راکش کړل خو څه وخت وروسته بیا ځنې کش کړل سوه دوي بیا ځانته راکش کړه د دواړو سر لخ وو په دی وخت کې نامعلومه چا یو په چپلاخه ووهه هغه د خوبه کښینستی او خپل ملګری ته یې وکتل فکر یې وکړ چې دا دی وو نو یې ځکه هغه دوه دري چپلاخې ووهه هغه هم ولاړ سو او دواړه په جنګ سره اخته سوه لږ وروسته نامعلومه کس دواړه په چپلاخو ووهل چي په دی سره دواړه جام سول او بدنونه یې په ریږدیدو سوه او د کور پر طرف یې وځغستل او نارې یی کړی چي پیری دی پیری دی،

ساحل په خپل کوټه کې د لیکنې پر میز بیده سوی وو د کوټې دروازه یې هیره سوی وه چې قلف کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــی وای لــږ وروســـته بــاد را والــوتی او او کلکینـــان یـــی ســـره ودربـــول پـــه دی ســـر ســـاحل هـــم د خوبـــه راکښېنســـتی شـــاوخوا یـــی وکتـــل بیـــا یـــی کوټـــه او کلکینـــان وتـــړل او بیـــده ســـو تـــوس اچـــول یـــی پـــر ځـــان هیـــر ســـول کلـــه چـــی یـــی ســـترګې پـــوټی ســـوی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی تـــوس خپلـــه پـــر بـــدن کـــش کـــړل ســـو خـــو ســـاحل بیـــده وو خبـــر نســـو، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل د زینـــت لپـــاره د کـــلاء دروازه خـــلاص کـــړل او دی پـــر بـــام ورتـــه انتظـــار ســـو تـــر ډیـــره وختـــه پـــر بـــام وو چـــی غرمـــه رانـــوی ســـول خـــو د زینـــت درک لا نـــه وو معلـــوم ســـوی لمـــر تـــود ســـو ســـاحل غوښـــتل چـــی نـــور لانـــدی ولاړ ســـی چـــی پـــه دي وخـــت کـــی زینـــت پـــه زینـــو کـــی بـــام تـــه راختـــل هغـــی د نـــاوی پڅیـــر کـــالی اغوســـتی وه تـــور مـــول (نقـــاب) یـــی وهلـــی وو بـــادامي غټـــې ســـترګې یـــی معلومیـــدلي ســـاحل د زینـــت ښایســـت جـــذب کـــړ او پـــه هغـــې کـــی یـــی خپلـــی ســـترګې ښـــخې کـــړی وی لـــږ وروســـته زینـــت د کـــلاء بـــام تـــه ورســـیدل خـــو ســـاحل د هغـــې ښایســـت دومـــره جـــذب کـــړی وو چـــی د هغـــې څخـــه یـــی ګرســـره ســـترګې نـــه اوښـــتلی، زینـــت حیرانـــه ســـول چـــی ســـاحل ولـــی داســـی جـــام دیتـــه ګـــوری بیـــا یـــی د ســـاحل ســـترګو تـــه لاس وښـــوروی او ویویـــل: ســـاحل! ساحل؟

پـــه دی ســـره ســـاحل یـــو دم وغورځیـــدی بیـــا زینـــت وویل: څه پیښه ده ولی داسی جام وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس داغسی خو ته ولی دومره وځندیدی زما اندیښنه وه چی هسی نه کوم مشکل کی یی د تلیفون نمبر دی هم نه وو را سره،

زینت وویل: د مور سره په کار اخته وم نو ځکه رابانـدی ناوختـه وو زما د پوښتنی لپاره تلیفونه ته حاجت نسته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ساحل وویل: ملګری می تلیفون راته کړی وو ویل یی چی راتلونکی اوونی کی پوهنتون شروع کیږی راتلونکی اوونۍ ته څلور ورځې پاته دی زه به دری ورځې وروسته روان سم اِنْ شاءالله،

زینت وویل: کوښښ وکه چی ځان کامیاب کړی په کامیابی کی ستا خوښې پټه ده،

ساحل وویل: زینت! یو خبره درته وکم؟

زینت وویل: هو مهربانی،

ساحل وویل: زینت! زه د ژونده ډیر ستومان وم البته زما څخه خوښی او مسکاء هیره وه خو دا څو ورځې چی می ستا سره لیدلی دی زه داسی فکر کوم چی ما غم هیڅ لیدلی نه دی داسی خوشحاله یم چی د اندیښنې فکر لا نکوم دا ټول ستا له برکته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: که غواړی چی خوشحالی دی نوره هم ډیره سی او زه همداسی دلته راځم نو ته به دی پوهنتون په پوره زیار سره وایی که نه نو نه به بیا خوشحالی ووینی او نه هم ما،

ساحل وویل: سمده زه کوښښ کوم خو زینت زما حافظه ډیره کمزوری ده شیان می هیڅ یاد کی نه پاتیږی،

زینت وویل: ته خو کوښښ وکه،

ساحل وویل: سمده خو دا ځلور کاله به زه دلته نه راځم او ستا سره به څنګه وینم؟

زینت وویل: په ښار کی زموږ د ډیرو خپلوانو کورونه دی کله به زه درځم او کله چی ستا پوهنتون رخصتیدی بیا به ته دلته راځی،

ساحل وویل: سمده،

ساحل ښار ته د تلو اماده ګی نیول سبا ته روانیدی په ماښام کی یی پخپل خونه کی بستی ته شیان اچول چی دباندی د یو چا د قدمو ږغ سو ساحل غوږ ونیوی په دی سره د قدمو ږغ هم ورک سو کله چی ساحل بیا پخپل کار اخته سو بیا د قدمو ږغ سو په دی سره یو دم ساحل د دروازې پر خوا وځغستل او دباندی ووتی کله چی یی دباندی وکتل هیڅوک نه وو خو د کلاء دننه دروازه خلاصه سوی وه ساحل د خپل کوټې څخه لاندی کښته سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کــلاء دننــــه دروازه یـــی وتـــړل او بیرتـــه خپـــل کـــوټې تـــه ننـــوتی کلـــه چـــی ســـاحل ننـــوتی پـــه دی ســـره ســـم د کـــلاء دننـــه دروازه بیـــا خلاصـــه ســـوه او د پـــانزیبو ولا قدمونــه بیــا کــلاء تــه ننوتــل، ســاحل خپــل شــیان ســره ټــول کــړل او وروســته خپــل کــټ تــه پورتــه ســو او بیــده ســو کلــه چــی پــه خــوب کــی غــرق ســو نــو یــو چــا د ســاحل د کـــوټې دروازه هـــم خلاصـــه کـــړه او دننـــه کـــوټې تـــه ننــوتی د ســاحل کــټ تــه نیــږدی ســو او د ســاحل پــر ســر یـــی لاس ونیـــوی او د ســـاحل پـــر ســـر یـــی ریـــګ تـــوي کــړل بیــا یــی پــر ســاحل تــوس کــش کــړ او بیرتــه د کــوټې څخـــه ووتـــی او دروازه د دننـــه طـــرف څخـــه بیرتـــه وتــړل ســوه څــو ســاعته وروســته ســهار ســو کلــه چــی ســاحل د خوبــه راکښینســتی نــو پــر ســر یــی لاس ونیــوی سر یی څه ناڅه درد کوی،

ســاحل د ســهار تــر ناشــتی وروســته خپــل بســته د کــوټې څخــه کــلاء تــه را وایســتل چــي پــه دی وخــت کــی زینــت هــم راغلــه ســاحل تــه یــی ســلام وواپــه د زینــت پــه لاس کـــی یـــو د خـــواړو لوښـــی هـــم وو وروســـته یـــی ســـاحل تـــه وویل: ښه نو ساحل ته نور ځی؟

ســاحل د غــم ســاه و ایســتل او ویویــل: هــو نــو بــس ده نــور تــه مــی دلتــه نــه پریــږدی چــی پاتــه ســم نــو زه هــم ځم،

زینـــت هـــم د غـــم ســـاه واخیســـتل او بیـــا یـــی ســـاحل تـــه وویـــل: ســـاحل زړه خـــو مـــی نـــه غـــواړی چـــی تـــه ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـی خـو بیـا هـم مجبوریـت دی تـه بایـد خپـل راتلـونکی خپله جوړ کړی،

سـاحل وویـل: بـس بـس دا خـوږو خـوږو خبـرو مـی مـه خطاباسـه راکـه پـه دا لاس کـی دی څـه شـی راتـه راوړیدی؟

زینـت هغـه لوښـی سـاحل تـه ورکـی او پـه موسـکا یـی وویـل: دا مـی سـهار د وختـه سـتا لپـاره یـو لـږ انـدازه خواږه تیار کړل،

سـاحل غوښـتل چـی د هغـه لوښـی سـر خـلاص کـی او خونـد یـی وګـوری خـو زینـت یـو دم پـری ږغ کـړ او ویویـل: سـاحل! هیلـه کـوم چـی ښـار تـه ورسـیدی بیـا یـی وخوره اوس نه،

سـاحل حیـران سـو او بیرتـه یـی د لوښـی سـر ور وتړی او ویویل: سمده،

وروسـته سـاحل خپـل بسـته واخیسـتل او روانیـدی د تلـو پـه وخـت کـی یـی پـه زړه کـی راغلـل چـی کـاش یـو ځـل مـی د زینـت مـخ لیـدلی وای نـو یـی تـر شـا زینـت تـه وکتـل او غوښـتل یـی چـی ورتـه ووایـی خـو زینـت یـی خبـره پـری کـړه او ورتـه یـی وویـل: سـاحل! زه پـوهیږم چـی تـه څـه فکـر کـوی او څـه وایـی خـو هیلـه کوم ددی خواهیش څخه دی واوړه،

سـاحل حیـران سـو او بیـا یـی پـه موسـکا وویـل: مـا څـه ویل غوښتل زینت؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: داغه چی تا باید زما څیهره لیدلی وای،

ساحل حیران سو او بیا موسکی سو بیا یی وویل: ښه ته زما د زړه په خبره څنګه پوه سوی؟

زینت وویل: ستا د رنګه څخه راته معلومه سوه،

ساحل وویل: زینت! تاته خو دا معلومه سوه چی ما هم دا ویل غوښتل خو دا نسوه درته معلومه چی ما ولی غوښتل تا ووینم،

زینت وویل: ښه ووایه ولی دی غوښتل چی ما ووینی؟

ساحل وویل: زینت! په ژوند باور نسته داسی نه چی بیا زه تا ونه وینم،

زینت وویل: ساحل! په هغه ورځ به زه ستا بیی غوښتنی خپل څیهره در ښکاره کم په کمه ورځ چی ته په پوهنتون کی لومړی مقام لاسته راوړی ځکه زه به وپوهیږم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

ساحل وویل: خو زینت داسی نه چی ستا د لیدلو مخکی مړ سم،

د ساحل په دي ویلو سره زینت ژر د هغه پر خوله لاس ونیوی او بیا یی وویل: نه الله دی نکوی،

ساحل د زینت او زینت د ساحل په سترګو کی سترګی ښخي کړی وی چي لږ وروسته یو دم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل سترګو درد شروع کړ او ژر یې پر سترګو لاس ونیوی، زینت وویل: څه پیښه سول ساحل ایا ته ښه یې؟

ساحل وویل: هو هو زه ښه یم بس سترګو می یو څه درد وکړ،

زینت وویل: ایا اوس سم سوی؟

ساحل وویل: هو سم سوم د تشویش وړ خبره نه ده،

وروسته ساحل خپل بسته او شیان واخیستل او روان سو زینت د کلاء تر دروازې ور سره وه کله چې ساحل د کلاء څخه وتی نو یې زینت ته وویل: زینت! ته اوس کومی خواته ځی ایا کور ته ځی؟

زینت موسکی سوه او بیا یې وویل: زموږ کور خو داغه دی،

ساحل هم موسکی سو او بیا یې د زینت څخه خدای په آمانی واخیستی او روان سو کله چې څه مخته ولاړی او د کلاء څخه لیری سو نو هغه دوه نفران په مخ ورغلل چې د کلاء مخته به تیریدل او خندل به یې هغوی د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سول او بیا د ساحل پښو ته ټیټ سول او د ساحل پښی یې ونیولی او ورته یې وویل چې موږ وبخښه موږ وبخښه بیا به داسی نکوو،

ساحل حیران وو چې دا څه وایی وروسته یې فکر وکړ چې دا لیونیان دی نو یې په موسکا ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: ورځي ورځي ما بخښلی یاست خو بیا داسې مکوې،

هغوی وویل: سمده بیا مو توبه ده،

ساحل چې د هغو څخه روان سو نو د ځان سره یې وخندل چې دا خو لیونیان وه،

ساحل چې کله بس ته وختلی او د ښار پر طرف روان سو په لار کې ساحل د زینت په فکرو کې سر د بس پر کلکین اچولی وو او دباندی یې کتل چې ناپامه یې د یوی غونډۍ پر سر زینت ولیدل چې ده ته یې کتل ساحل فکر وکړ چې زما د سترګو دید به کنزوزی سوی یې نه یې ژر سترګې وموښلی او بیا یې هغې غونډۍ ته وکتل خو هلته هیڅ شی هم نه وه ساحل د ځان سره موسکی سو فکر یې وکړ چې پر زینت عاشق سوی دی، څه وخت وروسته ښار ته را ورسیدی د بس په تم ځای کې شهاب ورته انتظار وو کله چې ساحل د بس څخه کښته سو نو شهاب ولیدی او دواړو ټینګ په غیږ کې سره ونیول وروسته دواړه د شهاب ورکشاف ته ولاړل هلته یې باندار سره شروع کړ وروسته ساحل وویل: شهاب! پوهنتون څه وخت شروع کیږی؟

شهاب وویل: سبا ته ان شاءالله شروع کیږی،

ساحل وویل: ولا یاره ډیر ورته واخطاء یم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: هیڅ فکر مه خرابوه توکل پر الله که هر څه به الله خیر کی خو ساحل ته دا راته ووایه چی پوهنتون ته دی څنګه تلوسه سوه؟؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: یو چا ورته تشویق کړم او مجبوره یی هم کړم چی باید ویوایم،

شهاب وویل: اررر څوک ده په کلی کی خو به عاشق سوی نه یی؟

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: یا داسی خبره نه ده یاره،

شهاب وویل: ته راته کیسه وکه چی څه خبره ده یاره؟

ساحل وویل: بیا پر کراره درته وایم اوس نه او اوس به دا خواړه وخورو دا د هغه کس د لاس دی،

ساحل چی کله د خواړو د لوښی سرپوښ ور خلاص کړ نو ویلیدل چی شیر برنج وو نو شهاب په ګوته سره د هغه څخه لږ څه وخوړل کله چی شهاب هغه وخوړل نو یی سترګی غټی کړی ساحل حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

شهاب بیا ګوته لوښی ته ور دننه کړه او بیا یی لږ څه ځنی را واخیستل او ویخوړل خو بیا یی سترګې غټی ونیولی ساحل حیران سو چی څه پیښه ده نو یی خپل ګوته هم ور دننه کړه او لږ څه یی ځنی وخوړل ساحل هم حیران پاته سو وروسته شهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د لاسه هغه د شیر برنجو لوښی حمله کړ او وییل: دا زما دی دا زه خورم،

ساحل هم پر لوښی ور سره حملې کړی تر ډیره وخته یی سره حملې وی چي په دی وخت کی د شهاب پلار راغلی ساحل او شهاب دواړه ودریدل د شیر برنجو لوښی د شهاب په لاس کی ورغلی، د شهاب پلار د شهاب پر طرف ورغلی او د شیر برنجو سرپوښ یی ور خلاص کړ او یو لږ څه یی په ګوته څنی وخوړی کله چی یی خوند وکتی نو یی د شیر برنجو لوښی د شهاب د لاسه واخیستی او مخ د خپل دفتر پر خوا یی وځغستل ساحل د شا ورپسی ناره کړه: کاکا کاکا موږ ته هم یو څه راکه،

شهاب هم وویل: بابا بابا یوازی یی مه خوره موږ ته هم یو څه راکه،

کله چی د شهاب پلار د شیر برنجو ښخه خپل اندازه وخوړی نو یی لوښی بیرته ساحل ته ورکړ هغه پاتی ساحل او شهاب وخوړی بیا د شهاب پلار ساحل ته وویل: زویه ایا دا تا پوخ کړی وو؟

ساحل وویل: نه کاکا د کلی ښخه چی راتلم زما یو ملګری راکړ،

د شهاب پلار وویل: زویه باور می نه کیږی چی دا دي انسان پوخ کړی وی هتماً کوم پیری پوخ کړی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: نه کاکا هغه دا زموږ او ستاسو پښير انسان دی،

د شهاب پلار وويل: افرين دی سی باندي ډیر ښایسته شیر برنج یی پوخ کړی وو بل وار چی کلی ته تللی نو هتماً به زما لپاره یو څه نور شیر برنج ځنی راوړی،

ساحل وويل: سمده کاکا ولی نه،

سبا ته ساحل د وخته د خوبه کښینستی او د شهاب سره پوهنتون ته روان سو کله چي پوهنتون ته رسیدی نو ساحل یو دوکان ته ورغلی شهاب ورته وويل: ساحل! څه کوی؟

ساحل وويل: یو څه نخود رانیسم،

شهاب وويل: نو په پوهنتون کی یی خوری خو چی د پوهنتون څخه راووتی بیا به یی رانیسی،

ساحل وويل: یا یاره زما اوس اشتهاء ورته وسوه،

شهاب وويل: نو سمده ته نخود رانیسه زه ځم صنف ته می او ته ولاړ سه خپل صنف ته دی،

ساحل وويل: نو ته زما څخه جلا یی؟

شهاب وويل: هو یاره زه په دویم سمیستر کی یم ته دی د اول سمیستر صنف ته ولاړ سه،

وروسته شهاب ولاړی او صنف ته ننوتی ساحل نخود رانیول پوهنتون ته ننوتی ټول محصلین

(c) ketabton.com: The Digital Library

صـــنفونو تـــه ننـــوتلی وه ســـاحل پـــه پوهنتـــون کـــی پـــه لـــومړی صـــنف پســـی ګرځیـــدی چـــی وروســـته یـــی پیـــدا کـــړ ســـاحل پـــټ صـــنف تـــه وکتـــل ټـــول محصـــلین ناســـت وه خـــو اســـتاذ نـــه وو، ســـاحل فکـــر وکـــړ چـــی راســـه محصـــلین خطاباســـه او یـــو شـــوخی وکـــه نـــو یـــی ځـــان ســـره ســـم کـــړ او د اســـتاذ پڅیـــر صـــنف تـــه ننـــوتی ټـــول شـــاګردان ورتـــه ولاړ ســـول، ســـاحل پـــه خنـــدا ســـو او ویویل: زه محصل یم،

لـــږ وروســـته اســـتاذ راغلـــی خـــو یـــو هـــم نســـو ولاړ ځکـــه دوی بیـــا فکـــر کـــاوه چـــی محصـــل دی، وروســـته درس شـــروع ســـو اســـتاذ وویـــل: محصـــلینو کلـــه چـــي د لـــومړی ځـل لپـاره پـه کـال ۱۹۶۰ کـی د بخـار ماشـین جـوړ سـو نـــو ددې ســـره ســـم مـــوټر هـــم اختـــراع ســـو وروســـته کښـــتې او بیـــا اورګـــاډی اختـــراع ســـول د کښـــتیو پـــه اختـــراع ســـره نړیوالـــو ډیـــر کشـــفیات وکـــړل چـــي هغـــه وخت هم کښتی د بخار پواسیطه سره چلیدل،

د اســـتاذ خبـــرې لا نـــه وی خلاصـــی چـــی ســـاحل د پوښـــتنی کولـــو لپـــاره لاس پورتـــه کـــړ خـــو اســـتاذ ورتـــه کـــوم اهمیـــت ورنـــه کـــړ او خپلـــو خبـــرو تـــه یـــی جریـــان ورکـــړ خـــو ســـاحل بیـــا لاس پورتـــه کـــړ اســـتاذ ورتـــه وویل: د درس په مینځ کی څوک پوښتنه نه کوی،

ساحل وویل: خو استاذه بیا می هیریږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی سره په صنف کی ټول محصلین په خندا سول استاذ دردمن سو او ویویل: لاس کښته که بی ادبه،

ساحل وویل: اسانه پوښتنه ده استاذه مه وارخطا کیږه،

محصلین ټول په خندا وه استاذ ساحل ته وویل: ته مهربانی وکه زما د صنف څخه ووځه !

ساحل وویل: څه شی می وکړل خو صرف می یو پوښتنه کول تاته درد ولی درغلی،

په دی سره بیا ټول محصلین په خندا سول استاذ نور هم قهرجن سو او ساحل ته یی وویل: ووځه زما د صنفه !

ساحل وویل: خو ولی؟

استاذ وویل: بس ووځه!

ساحل هم ولاړ سو او د صنف څخه ووتی او دباندی په ساعتیری بوخت سو لږ وروسته تفریح سوه ټول محصلین دباندی راووتل شهاب ولیدل چی ساحل د ټولو دمخه د صنف څخه راوتلی دی نو یی ورته وویل: ساحل ولی دومره وختی د صنف څخه راوتلی یی؟

ساحل وویل: استاذ د صنف څخه ویستلم،

شهاب وویل: خو ولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: استاذ درس وایه ماته یو پوښتنه پیدا سوه چې کله مې لاس پورته کړ ویل لاس دې کښته که ما ویل پوښتنه لرم وای بیا یې وروسته وکه ما ویل بیا مې هیریږی بس دا مې وویل استاذ ویل ووځه د صنفه زه هم راووتم،

شهاب وویل: هتماً تا یو څه زیات ویلي دی چې استاذ د صنف ویستلی،

دوهمه ورځ بیا د ساحل د هغه استاذ سره جنجال سو او استاذ بیا تر صنف ویستی کله چې شهاب بیا ساحل دباندې ولیدی نو یې ورته وویل: ساحل ته دلته د څه شي لپاره راغلی یې؟

ساحل وویل: د پوهنتون لپاره،

شهاب وویل: ولی راغلی یې،

ساحل وویل: د یو چا سره مې شرط تړلی دی هغه مجبوره کړی یم،

شهاب وویل: ساحل زه تا له کوچنیوالی پیژنم چې ته صادقه انسان یې خو که هغه چې تا شرط ور سره تړلی دی او ستا څخه یې دا هیله کړیده چې ته به پوهنتون وایې که هغه تا داسې ووینې نو ته فکر وکه چې څومره زیات به درڅخه خوابدی او خفه سی ایا دا ته زغملای سې؟

ساحل وویل: نه یاره هغه پر ما زیاته ګرانه ده او زه یې زیات قدر کوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب موســـکی ســـو او ویویـــل: ښـــه بیـــا د مینـــی کیســـه ده؟

ســـاحل هـــم موســـکی ســـو او ویویـــل: هـــو یـــاره زه بیـــا مـــین سوی یم،

شـــهاب موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل تـــه بایـــد خپلـــی مینـــی تـــه دوکـــه ور نـــه کـــړی او داســـی چـــی هـــره ورځ تـــه د صـــنف ښخـــه راوځـــی دا د هغـــې ســـره دوکـــه ده،

ســـاحل هـــم ځـــان متـــوجی ســـو او د ځـــان ســـره یـــی وویـــل چی نور به په صنف کی بی ځایه خبری نکوی،

شـــپه ســـوه ســـاحل خپـــل اطـــاق تـــه ولاړی تـــر ډوډی خوړولـــو وروســـته بیـــده ســـو شـــپه نیمـــایی ســـوه داســـی معلومیـــده چـــی د ســـاحل د اطـــاق خواتـــه یـــو ښـــوک روان دی کلـــه چـــی اطـــاق تـــه ورســـیدی نـــو د اطـــاق دروازه یـــو دم خلاصـــه ســـوه زوړ او غالمغـــال یـــی جـــوړ کـــړ ســـاحل هـــم د خوبـــه راکښینســـتی او دروازې تـــه یـــی وکتـــل ویلیـــدل چـــی بـــاد دروازه شـــرنګول ســـاحل ولاړ ســـو او دروازه یـــی وتـــړل او بیرتـــه پـــر خپـــل کـــټ بیـــده ســـو خـــو چـــی ســـترګې یـــی بنـــدې ســـوی بیـــا دروازه خلاصـــه ســـول ســـاحل یـــو دم او پـــه بیـــره د خوبـــه راکښینســـتی او شـــاو خـــوا یـــی وکتـــل ښـــوک نـــه وه بـــاد دروازه شـــرنګول وروســـته ســـاحل د خوبـــه کښینســـتی او بیـــا نســـو بیـــده ســـهار وختـــی پوهنتـــون تـــه روان ســـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلــه چــی صــنف کــی کښېنســتی نــو خــوب ډېــر ځنګــوی یــو ســاعت یــی درس تــه غــوږ نیــولی وو خــو کلــه چــی د ریاضــی ســاعت ســو لــږ وخــت یــی ریاضــی تــه غــوږ وو خــو وروســته یــی پــر میــز ســر کښېښــوی او بیــده ســو څــه وخــت وروســته پــه صــنف کــی غالمغــال ســو ســاحل چــی کلــه ســر راپورتــه کــړ نــو ویلیــدل چــی رخصــتی ســوی وه او ټــول محصــلین وتــل ســاحل هــم خپــل کتابونــه ســره ټــول کــړل او غوښــتل یــی چــی د صــنف څخــه ووځــی چــي پــر تختــه یــی دري د ریاضــی ســوالونه ولیــدل ســاحل فکــر وکــړ چــی اســتاذ محصــلینو تــه کــورنۍ دنــده ورکړیــده نــو یــی د بســتې څخــه کتابچــه را وایســتل او هغــه ســوالونه یــی ولیکــل کلــه چــی خپــل اطــاق تــه ولاړی نــو یــی کتابچــه د بســتې نــه را وایســتل او د ســوالو پــه حلولــو لګیــاء ســو ســاحل ډېــر کوښــښ وکــړ چــی هغــه ســوالونه حــل کــړی خــو حــل کــولای یــی نســوای ســاعتونه ســاعتونه یــی بانــدی تیــر کــړل خــو ســوالونه یــی نســوای حــل کــولای چــي بانــدی شــپه ســول او ســاحل د لیکنــی پــر میــز ســر پــر کتابچــه ایښــی وو او بیــده ســوی وو څــه وخــت وروســته چــی کلــه شــپه نیمــایی ســوی وه د ســاحل پــه اطــاق کــی د پــانزیبو شــرنګهاری ســو لــږ وخــت وروســته ســاحل راکښېنســتی او شــاوخوا یــی وکتــل خــو څــوک نــه وه بیــا یــی د اطــاق دبانــدی وکتــل خــو هلتــه هــم څــوک نــه وه وروســته خپــل کــاری میــز تــه راغلــی او بیــا پــه ســوالو حلولــو اختــه ســو خــو ددې واری یــی ســوالونو تــه جوابونــه ولیکــل خــو ســاحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطمـــئن نـــه وو چـــی صـــحی دی وی، څـــه وخـــت وروســـته ســـهار ســـو ســـاحل تـــر ســـهار ناشـــتی وروســـته د پوهنتـــون بســـته واخیســـتل او د پوهنتـــون پـــر خـــوا رهـــی ســـو لـــومړی درســـی ســـاعت د ریاضـــۍ وو کلـــه چـــی اســـتاذ صـــنف تـــه داخـــل ســـو ټـــول محصـــلین یـــی درنـــاوی تـــه ولاړ ســـول لـــږ وروســـته ســـاحل د ځایـــه ولاړ ســـو کتابچـــه یـــی د ځـــان ســـره واخیســـتل او اســـتاذ تـــه ورغلـــی ساحل استاذ ته وویل: استاذه! کورنۍ دنده ګوری؟

استاذ وویل: کومه کورنۍ دنده؟

ســـاحل اســـتاذ تـــه کتابچـــه ورکـــړه او ورتـــه یـــی وویـــل: هغه تیره ورځ چی تا پر تخته لیکلی وه،

اســـتاذ چـــی کلـــه د ســـاحل ســـوالونه ولیـــدل نـــو ډیـــر حیـــران ســـو او حیـــران حیـــران یـــی ســـاحل تـــه کتـــل او بیـــا یـــی ساحل ته وویل: ایا دا تا حل کړل؟

ساحل وویل: هو استاذه ایا صحی دی؟

اســـتاذ نـــور هـــم حیـــران ســـو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: تـــه لږ صبر زه بیرته راځم،

اســـتاذ د صـــنف څخـــه ووتـــی او د ســـاحل کتابچـــه یـــی هـــم د ځـــان ســـره واخیســـتل ټولـــو محصـــلینو ســـاحل تـــه حیـــران کتـــل او بیـــا یـــوه محصـــل وویـــل: څـــه خبـــره ده ساحل خیریت وو؟

ســـاحل وویـــل: نـــه پـــوهیږم اســـتاذ زمـــا ســـوالونه وکتـــل او بیا یی وویل چی ته صبر زه بیرته راځم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــږ وروســـته د ســـاحل اســـتاذ د پوهنتـــون ريـــس او څـــو د پوهنتـــون نـــور لـــوړ رتبـــه اســـتاذان او د پوهنتـــون شـــاګردان صـــنف تـــه راغلـــل ســـاحل ډيـــر وارخطـــاء ســـو چـــي څـــه پيښـــه ده، وروســـته د پوهنتـــون ريـــس چـــی د ســـاحل کتابچـــه يـــی پـــه لاس کـــی وه و ســـاحل تـــه رامختـــه ســـو او ســـاحل تـــه يـــی وويـــل: ايـــا دا ســـوالونه تـــا حـــل کړيدی؟

ســـاحل چـــی وارخطـــاء وو وويـــل: هـــو ريـــس صـــاحب مـــا حـــل کړيـــدی تيـــره ورځ چـــی زه پـــه صـــنف کـــی د زيـــاتې بـــدخابې لـــه وجـــی بيـــده ســـوی وم چـــی کلـــه راکښينســـتم صـــنف رخصـــتيدی اســـتاذ پـــر تختـــه کـــورنۍ دنـــده راکـــړی وه نو دا ده ما حل کړه،

د رياضـــی اســـتاذ وويـــل: ســـاحله! هغـــه کـــورنۍ دنـــده نـــه وه بلکـــی پـــه رياضـــۍ کـــی د نـــړی هغـــه ســـوالونه وه چـــی هيڅـــا تـــر اوســـه نـــه وه حـــل کـــړی او هيڅـــا يـــی معقـــول جـــواب نـــه وو پيـــدا کـــړی خـــو تـــا هغـــه درې ســـوالونه حـــل کړيـــدی او معقـــول او صـــحي جوابونـــه دی ورتـــه ليکلـــی دی دا دی څنګه وکړه؟

ســـاحل هـــم حيـــران وو او بيـــا يـــی وويـــل: ټولـــه شـــپه مـــی ورتـــه تيـــره کـــړه چـــی حـــل يـــی کـــړم خـــو بيـــا بيـــده ســـوی وم چی راکښينستم نو می داغه جوابونه ورته وليکل،

د پوهنتـــون ريـــس ســـاحل تـــه وويـــل: ســـاحله تـــه پـــوهيږی چـــی پـــه دی ســـره بـــه ســـتا پـــه ســـبب زمـــوږ پوهنتـــون ډيـــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمختـــګ وکـــړی او ډیـــر ویاړونـــه بـــه مـــو پـــه برخـــه ســـی، بیـــا د پوهنتـــون ریـــس محصـــلینو تـــه وویـــل: محصـــلینو ستاســـو همصـــنفی ســـاحل نـــن داســـی یـــو کـــار کړیـــدی چـــی د نـــړی لـــوړ لـــوړ ریاضـــی پوهـــان ورتـــه عـــاجزه یعنـــی ورتـــه پاتـــه راغلـــی وه نـــو د ســـاحل پـــه ویـــاړ بنـــه ویـــاړلی چکچکـــی وکـــړی، ټولـــو محصـــلینو د ســـاحل پـــه ویـــاړ بنـــه ډیـــري چکچکـــی وکـــړی او بیـــا ریـس وویـل: او یـو بلـه خبـره مـوږ بـه پـه پوهنتـون کـی د سـاحل پـه ویـاړ یـو غونـډه او یـو میلـه جـوړه کـړو، پـه دی ســـره د ســـاحل ملګـــری شـــهاب او نـــور محصـــیلن ډیـــر خوشـــحاله ســـوه او ټولـــو ســـاحل پـــه اوږو کښـــینوی او خوشـــحالې یـــی کـــولی، دوې ورځـــې وروســـته د ســـاحل پـــه ویـــاړ غونـــډه نیـــول کیـــده خـــو ســـاحل غوښـــتل چـی پـه دې غونـډه کـی زینـت هـم ګـډون وکـړی خـو نـه د زینـــت نمبـــر ور ســـره وو او نـــه هـــم پوســـتخانی دومـــره ژر ور رســـولای ســـوای نـــو یـــی د زینـــت څخـــه زړه صـــبر ســـو دوې ورځـــې وروســـته غونـــډه جـــوړه ســـوه لـــوړ پـــوړو چـــارواکو اســـتاذانو او ټولـــو محصـــلینو ګـــډون پکښـــی کـــړی وو تـــر میلمســـتیا وروســـته د پوهنتـــون ریـــس د مائـــک طـــرف تـــه ورغلـــی او ویویـــل: دوســـتانو لکـه څنګـه چـی تاسـو خبـر یاسـت چـی دا میلمسـتیا مـوږ زمـــوږ د یـــو نابغـــه محصـــل لپـــاره نیـــولی ده نـــو اوس وخـــت را رســـیدلی دی چـــی نومـــوړی محصـــل پـــه بنـــکلو ډالیـــو ســـره ونـــازوو تـــول محصـــلینو او لـــوړ پـــوړو چـــارواکو خپـــل ډالـــې پـــه لاســـو کـــی ونیـــولی پـــه محصـــلینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــــی د ســــاحل ورونــــه هــــم ولاړ وه هغــــو هــــم ډالــــۍ پــــه لاس کــــی نیــــولې وی خــــو پــــه دی نــــه وه خبــــر چــــی دا محصــــل بــــه څــــوک وی، لــــږ وروســــته د پوهنتــــون ریــــس وویل: نو بلنه ورکوو ښاغلی ساحل ته،

ټولــــو یــــی پــــه ویــــاړ چکچکــــی وکــــړی او ســــاحل هــــم د ستیج مختــــه راغلــــی خــــو ورونــــو یــــی بیــــا هــــم ونــــه لیــــدی ټولــــو خپــــل ډالــــۍ پــــه لاس کــــی نیــــولی وی او یــــو یــــو د ســــاحل خواتــــه ورتلــــی او ســــاحل تــــه بــــه یــــی ډالــــۍ ورکــــولې نوبــــت او واری تیریــــدی چــــی پــــه دی وخــــت کــــی د ســــاحل ورونــــو تــــه هــــم نوبــــت ورســــیدی کلــــه چــــی هغــــوی ســــاحل تــــه ورســــیدل د ســــاحل مــــخ بــــل طــــرف تــــه وو کلــــه چــــی یــــی ورونــــه ورتــــه را ورســــیدل ســــاحل هغــــو تــــه پــــه موســــکی مــــخ ور واړوی کلــــه چــــی یــــی ورونــــو ســــاحل او ســــاحل خپــــل ورونــــه ولیــــدل نــــو ډیــــر ســــره حیــــران ســــول او یــــو و بــــل تــــه یــــی حیــــران حیــــران کتــــل پــــه دی کــــی زیــــات وخــــت تیــــر ســــو بیــــا ریــــس د ســــاحل ورونــــو تــــه وویــــل: محصــــلینو لــــږ ژر مــــو تحفــــی ســــاحل تــــه ورکــــی ملګــــری زیــــات دی هغــــوی هــــم د ســــاحل ســــره وینــــی، د ســــاحل ورونــــو پــــه حیرانتیــــا ســــره ســــاحل تــــه خپــــل ډالــــۍ ورکــــړی، کلــــه چــــی ډالــــۍ ورکــــول ختــــم ســــول نــــو د پوهنتــــون ریــــس وویــــل: او دوســــتانو مــــوږ د ســــاحل لپــــاره یــــو ډیــــر ښــــه خبــــر لــــرو هغــــه دا چــــی څــــو اوونــــۍ وروســــته زمــــوږ امتحانــــات شــــروع کیــــږی پــــه هغــــه امتحــــان کــــی مــــوږ د نابغــــه محصــــلینو لپــــاره یــــو امتحــــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـــرو چـــی مـــوږ د هغـــوی ځخـــه د ټولـــو پاتـــه سمیســـټرانو امتحـــان اخلـــو کـــه هغـــوی پـــه هغـــه امتحـــان کـــی بریـــالی ســـول نـــو زمـــوږ ســـره بـــه د پوهنتـــون فارغـــه محصـــل وشـــمیرل ســـی او د فراغـــت اســـناد بـــه یـــی ورتـــه ورکـــو مـــوږ د هغـــه امتحـــان لپـــاره ســـاحل اوس لا انتخـــاب کړیـــدی او زه پـــه دی مطمـــئن یـــم چـــی ســـاحل بـــه پـــه هغـــه امتحان کی تر ټولو اول او غوره محصل وی،

پـــه دی وخـــت کـــی ســـاحل تـــه د زینـــت خبـــره ور یـــاد ســـول چـــی هغـــی ویـــل: ســـاحل تـــه کوښـــښ وکـــه زه باوری یم چی ته به تر ټولو اول یی،

پـــه دی ســـره ســـاحل موســـکی ســـو او زینـــت یـــی ډیـــره ویادیـــدل، وروســـته غونـــډه او میلمســـتیا خلاصـــه ســـول ســـاحل د خپلـــو تحفـــو ســـره د پوهنتـــون ځخـــه د وتلـــو پـــه حـــال کـــی وو چـــی پـــه دی وخـــت کـــی یـــی ســـترګی پـــر زینـــت ولګیـــدی چـــی د پوهنتـــون پـــه پـــارک کـــی ولاړه وه ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او ژر یـــی د هغـــی پـــر طـــرف ور وځغســـتل او پـــه حیرانیـــاو موســـکا یـــی زینـــت تـــه وویل: زینت ته دلته څنګه؟

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: ســـاحل ســـتا د ویـــاړ مراسم وه او زه به نه راتلم؟

ســـاحل موســـکی کیـــدی او ویویـــل: خـــو دا ځـــای تـــه څنګـــه پیدا کړ او ته څنګه خبره سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: ما درته ویلی وه چی ما یاده که زه به دی په حضور کی حاضره سم تیره ورځ تا زه یاده کړم او زه دا یم راغلم،

ساحل موسکی سو او ویویل: نه نه هتماً یو چا درته ویلی دی تا خو ویلی وه چی زموږ دوستان هم په ښار کی اوسیږی هتماً په هغو کی یو چا درته ویلی دی،

د ساحل د خبرو په وخت کی شهاب هم د پوهنتون څخه غوښتل ووځی چی په دی وخت کی یی ساحل ولیدی شهاب ساحل ته ډیر حیران حیران او په تعجب سره کتل،

زینت موسکی سوه او بیا یی وویل: خیر ته دا پریږده مبارکی درته وایم وای په ټوله پوهنتون کی وځلیدی،

ساحل موسکی سو او ویویل: مننه خو دا ټوله ستا د برکته که تا زه نه وای تشویق کړی نو نن به زه دلته نه وای ویاړل سوی دا خو ټوله ستا فیرزوینه ده،

شهاب ولاړ وو او ساحل ته یی حیران حیران کتل خو ساحل هغه نه لیدی وروسته د ساحل هم شهاب ته پام سو ورته یی وکتل او موسکی سو څه وخت وروسته شهاب د پوهنتون څخه ووتی او ولاړی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: نه نه دا خو ستا لیاقت وو چی ته یی تر دی ځایه را ورسولی او بخښنه ډیره ډیره غواړم چی ستا لپاره می تحفه نه راوړل،،،

ساحل وویل: زینت! ته چی می ولیدی همدا زما لپاره یو ستره تحفه ده،

زینت خپل سترګې د ساحل په سترګو کی ښخې کړی او یو د بل سره یی مینه نوره هم په زړه کی زیاته سوه، وروسته زینت وویل: ساحل زه باید اوس ولاړه سم دلته د یو دوست کورته راغلی وم اوس بیرته ځو،

ساحل وویل: زینت نور څوک در سره دي؟

زینت وویل: زموږ دوستانو دی،

ساحل وویل: خو یو څو ورځې به همدلته پاته سوې وای،

زینت وویل: نه بس مازې می ته لیدلی اوس بیرته ځم خو ډیر ډیر می مه یادوه که نه هر واری به ستا مخ ته ولاړه یم،

ساحل موسکی سو او ویویل: زه خو همداغه غواړم،

وروسته زینت د ساحل څخه خدای په آمانی واخیستی او روانه سوه ساحل پر هغه ځای ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې یو خبره په فکر کې راغله چې زینت ته یې وکړی نو یې ژر ور ناره کړه: زینت؟

خو کله چې یې مخ ور واړوی نو هلته هیڅوک نه وه ساحل موسکی سو او د ځان سره یې وویل: لکه چې زیات تلوار یې وو،

د ساحل ورونو خپل پلار ته وویل: بابا زړه ته به دی ونه لویږی ساحل د ټولو پوهنتون یو ویاړلی نوم وګټی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د ساحل پلار وویل: ایا تاسو ډاډه یاست چې هغه ساحل وو؟

د ساحل ورونو وویل: بابا موږ هغه پخپلو سترګو ولیدی چې ساحل وو او موږ هغه ته نیږدی هم ورغلو او ډالۍ مو هم ورکړی،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو اوښکې وبهیدلی د ساحل پلار وویل: زه پوهیدم چې دا بې عقل به یو وخت هتماً یو لوړ مقام ته رسیږی خو فکر مې نه وو کړی چې دومره ژر به رسیږی،

کله چې ساحل خپل اطاق ته ولاړی هلته یې ډالۍ کتلې چې په دی وخت کې د اطاق دروازه وټکیدل ساحل ور ولاړ سو او دروازه یې ور خلاصه کړه ګوری چې شهاب وو، ساحل شهاب ته وویل: اوه شهاب ته یې راځه مهربانی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــــهاب هـــم د ســـاحل اطـــاق تـــه ور ننـــوتی ســـاحل ډيـــر خوشـــحاله معلوميـــدی بيـــا شـــهاب د ســـاحل تنـــدي تـــه لاس ونيـوی او سـاحل تـه يـی وويـل: ايـا تـه خـو بـه ښـه يـی او خورا خوشحاله معلوميږی څه خبره ده؟

ساحل وويل: هو ښه يم ولی دی دا پوښتنه وکړه؟

شهاب وويل: بس داغسی می وويل،

بيـــا شـــهاب و ســـاحل تـــه ډالـــې ورکـــړه او ورتـــه يـــی وويـــل: ســـاحل واخلـــه دا ډالـــې درتـــه زمـــا بابـــا راليږلـــی ده،

ســـاحل وويـــل: اوه يـــاره ولـــی مـــو دومـــره تکليـــف کـــوی خو هغه دی تاسو راکړل ډالې،

شـــهاب وويـــل: هغـــه خـــو زمـــا وه خـــو دا د بابـــا ده بابـــا ســـتا پـــه هکلـــه ډيـــر خوشـــحاله وو خـــو يـــاره تـــه دا راتـــه ووايـــه چـــی دا ســـوالونه تـــا څنګـــه حـــل کـــړل هغـــه هـــم داســـی ســـوالونه چـــی د نـــړی لـــوی رياضـــۍ پوهـــانو نکړل حل؟

ســـاحل موســـکی ســـو او بيـــا يـــی وويـــل: البـــرټ انشـــټين می په خوب وليدی هغه راوښول،

شـــهاب هـــم موســـکی ســـو او ويويـــل: هغـــه خـــو د فزيـــک عالم وو،

پـــه دی ســـره ســـاحل او شـــهاب دواړو ډيـــر وخنـــدل بيـــا ســـاحل وويـــل: نـــه پـــوهيږم يـــاره زه هـــم خپـــل ځانتـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حیــران یــم پــه هغــه ورځ چــی اســتاذ دا ســوالونه پــر تختــه لیکلــی وه او بیــا مــا ولیکــل نــو چــي دلتــه اطــاق تــه راغلــم ټولــه ورځ مــی بانــدی تیــره کــړه خــو حــل مــی نکــړل بیــا پــه شــپه کــی تــر نیمــایی شــپی ناســت وم خــو بیــا یــو دم خــوب رابانــدي غالبــه ســو او بیــده ســوی وم لــږ وروســته مــی یــو ږغ واوریــدی چــی راکښینســتم او کتــابچۍ تــه مــی وکتــل نــو لاســو مــی خپلــه اتمــات کــار شــروع کــړ او ددی ســوالو جوابونــه مــی ولیکــل، شــهاب هــم حیــران ســو فکــر یــی وکــړ چــی ســاحل لکــه چــی عصبی تکلیف لری،

ســاحل بــه هــره ورځ پــر وخــت پوهنتــون تــه تلــی او درســونو تــه بــه یــی ســمه توجــو کــول د اســتاذانو یــی نــور قــدر کــوی اســتاذانو یــی هــم ډیــر قــدر کــوی څــو ورځــې وروســـته د درو ورځـــو لپـــاره عمـــومی رخصـــتی وه ســاحل هــم شــیان ســره تیــار کــړل تــر څــو د روخصــتی دا ورځــې د زینــت ســره تیــری کــړی پــه کلــی کــی نــو د کلــی پــه نیــت روان ســو او تــر څــه وخــت وروســته کلــی تــه ورســیدی لکــه څنګــه چــی نــارنج کــلاء د بســانو د اډې څخــه لیــری وه نــو ســاحل بیــا پــه پښــو روان ســو تــر څــه وخــت وروســته بیــا د کلــی رود تــه ورســیدی ســاحل د رود تــر غــاړی روان وو چــي بیــا یــی د انجونــو خنــداوی واوریــدی ســاحل چــی کلــه مختــه ورغلــی نــو ویلیــدل چــی بیــا هغــه د تیــر واری انجــونی د رود تــر غــاړی ناســت وې او پــه اوبــو کــی یــی ســاعتیری کــوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د هغو ښځه ښه ليری وو چې هغو هم ساحل وليدی کله چې ساحل هغو ته ور نيږدی سی هغو حيران حيران ورته کتل بيا ساحل هغو ته سلام ووايه هغو د ساحل سلام جواب کړ او بيا هغو يو وبل ته سره وکتل او ويخندل يوې انجلۍ ساحل ته وويل: ولی اخښی زموږ د مشرۍ بغير دی په ښار کی ژوند نسوای کولای که څنګه چې داسی ژر راغلی؟

ساحل موسکۍ سو او ځان يی د دوې مخته داسی وښوی چې ګواکی زه ستاسو مشره نه پيژنم نو يی ورته وويل: کومه ستاسو مشره؟

هغوی وويل: اخښی ولی داسی ناخبره ځان ښيئ ته فکر کوی چې موږ نو نه يو خبرې موږ په هر څه خبرې يو،

ساحل موسکی سو او ويويل: تاسو په څه خبرې ياست؟

هغوې وويل: داغه چې تا او زموږ مشره يو د بل سره مينه کوی خو يو و بل ته نسی ويلای؟

تولې انجونې په خندا سوی، لږ هاخوا سپين ږيری سړی په خپل مځکه کی اخته وو چي په دی وخت کی يی ساحل ته پام سو او هغه ته يی حيران حيران کتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل هغوې ته وویل: نه نه داسې خبره نه ده ستاسو مشره ډېره حیاء ناکه او باالخلاقه انجلۍ دی زه یې ډېر احترام کوم،

هغوی بیا سره په خندا سوې او یوې پکښې وویل: نو ولې حیاء ناکې او باالخلاقې انجونې د مینې حق نه لري او که زړه نه لري؟

په دې سره بیا ټولې انجونې په خندا سوې او ساحل هم د دوی په خبرو موسکی کیدی،

یوه انجلۍ ساحل ته نیږدې سوه او ورته یې وویل: اخښې! هسې زړه غټ که او زموږ مشرې ته وایه چې مینه در سره لرم،

په دې سره د ساحل سترګې غټې سوې او انجونو ټولو وخندل ساحل موسکی سو او بیا یې وویل: تاسو عجبه خبرې کوی،

سپین ږیری بزګر لا هم ساحل ته هغسې حیران حیران کتل چې په دې وخت کې د ساحل هم ورته فکر سو نو یې انجونو ته وویل: سمده نو زه ځم خو ستاسو مشره نه معلومیږی هغه چیرې ده؟

انجونو وویل: ورسه ورسه اخښې هغه به درته په کلاء کې انتظار وی،

انجونو ټولو وخندل او بیا ساحل د هغوی څخه خدای په امانی واخیستی او ځنی روان سو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل د سپین ږیری پر طرف ور روان وو کله چی هغه ته ورنیږدی سو نو د شرمه یی څه ونه ویل او همداسی تری تیر سو خو سپین ږیری ډیر حیران او په تعجب ساحل ته کتل،

څه وخت وروسته ساحل کلاء ته ورسیدی گوري چی د کلاء دروازه خلاصه وه او شاوخوا د اوبو اوبه پاشي سوی وه ساحل حیران سو او په کلاء کی یی شاوخوا وکتل چي دا صفاکاری او دا اوبه پاشی چا کړیده خو کله چی یی شاوخوا وکتل نو په کلاء کی هیڅوک نه وه وروسته ساحل کلاء ته ننوتی گوری دننه په کلاء کی هم صفاکاری سویده او څراغان لگیدلی دی ساحل هری خواته حیران حیران کتل هیڅوک نه معلومیدل ساحل خپله بسته په خپل اطاق کی کښینسول او بیرته دباندي راووتی او د کلاء بام ته وختی او د زینت په انتظار سو لږ وروسته زینت راښکاره سوه ساحل د هغی په لیدو ډیر خوشحاله سو تر روغبړ وروسته ساحل وویل: زینت! ایا په کلاء کی دا هر څه تا کړی وه دیته څه اړتیا وه خو ته به یی څومره ستړی کړی یې؟

زینت وویل: نه دا ما نه دی کړی کارکونکو وکړه،

ساحل وویل: خو ستا په لارښوونه یی کړیدی،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــــت وویـــل: زه دا نـــه غــواړم چـــی مــوږ دی پــه صـــفاء ځـــای کـــی و اوســـیږو او تـــه دی پـــه داســـی چټـــل ځـــای کی،

بیا زینت وویل: ساحل! ښه پخیر را ورسیدی؟

ساحل وویل: هو پخیر را ورسیدم،

زینـــت پـــه لاس کـــی د خـــواړو یـــو لوښـــی نیـــولی وو او ســـاحل تـــه یـــی وویـــل: ســـاحل راځـــه لانـــدی میـــز تیـــار دی تـــه بـــه وږی ســـوی یـــی مـــا ســـتا لپـــاره لـــږ څـــه شـــیان پاخـــه کړیدی،

ســـاحل وویـــل: ګـــوره نـــو زینـــت بیـــا دی هســـی ځـــان ستړی کړیدی،

زینـــت وویـــل: ســـاحل پـــوهیږی تـــا چـــی زمـــا غوښـــتنه ومنـــل او ښـــار تـــه پـــه پوهنتـــون ویلـــو پســـی ولاړی زه ډیره خوشحاله سوم دا د هغه لپاره،

ســـاحل موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: صـــرف پـــه دي خواړو نه خلاصیږی،

زینــــت موســــکی ســــوه او ویویــــل: تــــه اوس دا خــــواړه وخوره بیا چی ته هر شی غواړی هغه به درکړم،

ســـاحل او زینـــت لانـــدی کښـــته ســـول د خـــواړو میـــز تیـــار وو زینـــت ســـاحل تـــه پـــه خپـــل لاس خـــواړه ور تیـــار کـــړل او د ســـاحل مختـــه یـــی کښیښـــوول ســـاحل زینـــت تـــه وویل: ولی اغلی ته یی نه خوری؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: نه ما مخکی وخوړل،

ساحل دوهم خالی لوښی را واخیستی او خپل خواړه یی تقسیم کړه او زینت ته یی ورکړل او ورته یی وویل: دواړه به یی سره وخورو د خواړو خوند به نور هم زیات سی،

زینت هم ساحل ته نیږدی پر چوکۍ کښینستل او دواړو په خواړو پیل وکړ ساحل چی کله لومړی ګوله وکړل ډیر خوندور خواړه وه نو زینت ته یی وویل: زینت دا خواړه تاسو څنګه پخوی پوهیږی هغه شیر برنج چی تا راکړی وو کله چی می ملګرو د هغه خوند وکتی نو د ټولو پر جنګ سو او یو د بل څخه مو څغلوی،

زینت په دی سره ډیر وخندل او بیا یی وویل: ما خو فکر کوی چی هیڅ به دی خوښ نسی،

ساحل وویل: څه وایی زینت! دومره ښایسته شیر برنج وو چي د ملګری پلار می راڅخه وعده واخیستل چی ویل یی که بیا کلی ته ولاړی نو هتماً به یی بیا راته راوړئ ما ویل سمده،

لږ وروسته خواړه وخوړل سوه زینت ولاړه سوه او د لاس پریولو اوبه یی راوړلی او د ساحل لاس یی ور پریولی بیا زینت وویل: ساحل نو زه باید ولاړه سم اوس،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: دومره ژر بیا ځی خو همدا اوس راغلی،

زینت وویل: نه ډیر وخت کیږی چی راغلی یم،

ساحل خپل ساعت ته وکتل بیا موسکی سو او ویویل: اوه رښتیا هم ډیر وخت تیر سویدی نو ځې؟

زینت وویل: هو ځم د الله په امان،

ساحل وویل: الله دی مل سه!

کله چی زینت روانیدل نو بیرته یی مخ را وګرځوی ساحل ته او ورته یی وویل: هغه ساحل زه د خپلو ملګرو لخوا بخښنه غواړم هغوی باید ستا سره داسی خبری نه وای کړی؟؟

ساحل وویل: کومی خبری؟

زینت وویل: داغه چی موږ یو د بل سره مممینه کوو،

ساحل موسکی سو او بیا زینت ته نیږدی سو د زینت لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: نو ته زما په اړه کوم نظر لری؟

زینت وشرمیدل او څه یی ونه ویل بیا ساحل نور زینت ته نیږدی سو د هغې لاس یی نور هم ټینګ ونیوی او ویویل: زینت! پوهیږی چی د کله می ته ژوند ته راغلې یی زما د ژوند کولو سبب پیدا سو خوشحالی می په ژوند کی راغلل ساه می واخیستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ته می امیدونه پیدا سول هغه زخمونه چی می کورنۍ راکړی وه هغه زخمونه چی یو کم اصلی مینی راکړی وه هغه زخمونه چی ناکامیو راکړی وه ټول تا را پټی کړل اوس می ساه ګانې ستا سره تړلی ژوند می ستا سره تړلی،

د ساحل تر سترګو اوښکې راغلی او بیا یی وویل: زه مینه در سره لرم زینت هو زه مینه در سره لرم،

په دی سره زینت خپل سترګې د ساحل په سترګو کی ښخې کړی او په خپل لاس یی د ساحل اوښکې ور پاکی کړی وروسته یی د ساحل پر اوږه سر کښیښوی ساحل هم خپل لاس د زینت په اوږه ونیوی دواړه همداسی ولاړ وه چی وروسته زینت د ساحل د اوږی څخه سر پورته کړ خپل لاس یی د ساحل په لاس کی ونیوی او ساحل ته یی وویل: ساحل تا خو ماته خپل د زړه خبره وکړه خو زه به خپل د زړه خبره هغه وخت درته وکم چی کله ته د پوهنتون څخه په اعلٰی او تر ټولو په اوله درجه فارغه سی،

ساحل موسکی سو او ویویل: اوف زینت یو خو ستا دا ډیرو شرطو زه لیونی کړم،

زینت هم موسکې سوه او ویویل: هو نو زه به وګورم چی ته زما لپاره دا کولای سی او که نه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته زینت د کلاء څخه ووتل او ولاړل ساحل خپل کوټې ته ولاړی او بیده سو نیمه شپه سوه درختې په رپیدو سوی باد هم راوالوتی د کلاء شاوخوا دوړی سوی د کلاء د دیوال دبانـدی معلومیدل چی څوک کلاء ته ننوتل چي په دی وخت کی د کلاء دننه د کلاء پر محل د اور دایره را وګرځیدل چي په دی سره کلاء ته داخلیدونکي ودریدل او د کلاء څخه لیری سول د کلاء دننه د ښځې د خندا ږغ سو داخلیدونکي بیرته شاته ولاړل،

سهار سو ساحل هم د خوبه کښینستی کله چي د کوټې څخه ووتی نو ویلیدل چی زینت پر میز د سهار ناشته تیاروی ساحل موسکی سو او وی‌ویل: اوه ته څه وخت رالي؟

زینت وویل: زه خو تل همدلته یم ستا سره،

ساحل وویل: هسی وایی تیره ورځ خو داسی ژر ولاړي،

وروسته ساحل د سهار ناشته وخوړل او بیا دواړه د کلاء بام ته وختل ساحل هلته د زینت په غیږ کی خپل سر کښیښوی زینت خپل لاس د ساحل په وریښتیانو ننایستی او بیا یی ورته وویل: ساحل تا مخکی د چا سره مینه کړی وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل اوږده ساه وایستل او بیا یې وویل: زینت ما هغه چمبازه هیره کړیدی نه غواړم چې بیا یې په اړه فکر وکړم،

زینت وویل: ولې هغې ستا سره کومه چمبازي کړی وه؟

ساحل و زینت ته د زهرا توله کیسه وکړه او بیا زینت وویل: ساحل هغې چې بیا ستا شعرونه د خپل خاوند په نامه کړه نو تا کوم اقدام نه وښوی؟

ساحل وویل: نه ځکه چې د هغې پلار یو لوړ رتبه چارواکی وو زما په وس کی نه وه ورسره،

زینت وویل: اصل کی ساحل د همداسی کسانو سره تاسو هر څه کولای سی ځکه چې د هغو یو کوچنی غلطی هم د هغو سیاست او مقام ته تاوان رسولای سی نو ځکه هغوی نه غواړی چې کوم غلط کار وکی،

ساحل وویل: نو څه کول پکار دی؟

زینت وویل: د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت ته ورسه او پر دوی د کافی رایټ د غلا قضیه خلاصه که زه باوری یم چې هتماً به یی ته ګټې،

ساحل په حیرانی سره د زینت د غیږ څخه خپل سر پورته کړ او هغې ته یی په حیرانی کتل او بیا یی وویل: زینت ستا دماغ خو داسی چلیږی او کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوی لکه د طیاری ماشین دا خو دي ډیر ښایسته نظر راکړ اوس یی نو نه پریږدم،

د ساحل رخصتې پای ته ورسیدل خپل سامان یی تیار کړ او د روانیدی په وخت کی یی زینت ته وویل: زینت زما به ډیره یادیږی،

زینت وویل: کوښښ وکه درسونه ووایه هغه امتحان چی وړاندیز یی درته سویدی په ښه ډول یی ورکه نو بیرته به ژر راسی،

ساحل وویل: اف دا خو هم ډیر وخت نیسی بی تا به یی څنګه تیروم نه پر موبایل خبری راسره کوی نه خطونه رالیږی نو ظلم خو دی زما سره،

زینت وویل: ولی دی تلوار دی زه خو یم ستا،

ساحل وویل: خو........

زینت وویل: خو خو دی پریږده اوس ولاړ سه درسونه ووایه ځان ښه تکړه که،

ساحل د خپل جیب څخه موبایل راوکښی او زینت ته یی وویل: یو دانه سلفی خو را سره ونیسه،

ساحل زینت ته نیږدی سو او د هغې سره یی سلفی عکس ونیوی او بیا یی د زینت څخه خدای په امانی واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو،

ساحل او شهاب څو ورځې وروسته د اطلاعاتو او فرهنګ وزارت ته ورغلل او د زهرا پر ضد یی

(c) ketabton.com: The Digital Library

قضـیه خلاصــه کـړه کلــه چــی محکمــه دایـره ســوه ســاحل خپــل ثبوتونــه محکمـــی تـــه وړانـــدی کـــړل د قضـــیه د ســاحل پــه ګټــه روانــه وه خــو محکمــی د قضــیی فیصــله سبا تــه وغځــول کلــه چــی سـبا سـو نــو ټـول حاضـر سـول خــو زهــرا نــه وه حاضــره ســوی محکمـــی هغــی تــه څــه انتظـــار وکـــړ خـــو زهـــرا نـــه راغلـــل وروســـته قاضـــی وویـــل: د تیـــرو څـــو ورځـــو محکمـــه دی پـــایلی تـــه ورسـیدل چـي اغلــی زهــرا د ســاحل څخــه پــه چــم ســره د هغــه د شــعرو کتابچــه اخیســتی وه او د خپــل راتلـــونکی خاونـــد پـــه نامـــه یـــی د ســـاحل شـــعرونه چـــاپ کـــړی وه اغلـــی زهـــرا مجرمـــه ثابتـــه ســـوه او د هیـــواد د اساســـی قـــانون مطـــابق بـــه زهـــرا و ســـاحل تـــه د کتـــاب څخـــه پـــه لاس راغلـــي ټـــولی پیســـې او امتیـــازات ورکـــوی ددی تـــر څنـــګ محکمـــه زهـــرا تـــه د دوو میاشـــتو بنـــد ســـزا هـــم اوروی،

پــه دی ســـره شـــهاب او ســـاحل ډیـــر خوشـــحاله ســـوه د قاضـــی څخـــه یـــی د محکمـــی فیصـــله واخیســـتل او د پولیســـو ســـره یـــو ځـــای د زهـــرا د کـــور پـــر طـــرف ور روان ســـول کلـــه چـــي د زهـــرا کورتـــه ورســـیدل نـــو ســـاحل پولیســـو تـــه وویـــل چـــی تاســـو همدلتـــه ودریـــږی موږ دننه ورځو،

وروســـته شـــهاب او ســـاحل د زهـــرا کـــور تـــه دننـــه ورغلـــل تـــر خـــو زهـــرا تـــه د محکمـــی فیصـــله ور ښـــکاره کـــړی خـــو کلـــه چـــی دننـــه د زهـــرا کـــور تـــه ورغلـــل نـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویلیـــدل چـــی د زهـــرا راتلـــونکی خاونـــد ارمـــان زهـــرا وهلـــه پـــه دی ســـره ســـاحل د زهـــرا او ارمـــان پـــر طـــرف ور وځغســـتل او ارمـــان یـــی د زهـــرا ښخـــه لیـــری وغورځـــوی، ارمـــان ولاړ ســـو او ســـاحل تـــه یـــی ور حملـــه کـــړه خـــو ســـاحل پـــر ارمـــان قـــوی وو نـــو ځکـــه یـــی ارمـــان ښـــه ډیـــر ووهـــه چـــی تـــر خولـــه او پـــزه یـــی وینـــې وبهیـــدلی تـــر ډیـــر جنـــګ وروســـته ارمـــان ځـــان وکښـــی او ساحل ته یی وویل چی در سره ګورم به،

تـــر ښـــه وخـــت وروســـته شـــهاب زهـــرا تـــه وویـــل: زهـــرا وګـــوره چـــی مـــوږ ښـــه راوړیـــدی پـــوهیږی محکمـــۍ ښـــه فیصـــله وکـــړه؟ محمکـــۍ چـــی تـــه بـــه ټـــول د ســـاحل د کتـــاب امتیـــازات او پیســـې ســـاحل تـــه ورکـــوی او د دوو میاشـــتو بنـــد ســـزا بـــه هـــم وینـــئ ستاســـو د کـــور مختـــه پولیس ولاړ دی غواړی تا ونیسی همدا اوس،

زهـــرا چـــی تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې بهیـــدلی پـــه دی ســـره ډیـــره حیرانـــه ســـوه، ســـاحل د زهـــرا مختـــه وکتـــل چـــی ډیـــره غمګینـــه وه او تـــر ســـترګو یـــی اوښـــکې روانـــی وی چـــي دا ښیهـــری یـــی پـــر ســـاحل ډیـــر اثـــر وکـــړ بیـــا یـــی شـــهاب تـــه وویـــل: شـــهاب! تـــه د محکمـــۍ فیصـــله او دوسیه راوړه،

شـــهاب د محکمـــۍ فیصـــله او دوســـیه راوړل او ســـاحل تـــه یـــی ورکـــړل، ســـاحل هغـــه دواړه واخیســـتل او ښیـــری یـــی کـــړل پـــه دی ســـره زهـــرا او شـــهاب دواړه حیـــران سول بیا شهاب وویل: ساحل دا دی ښه وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل موسکی سو او ویویل: یاره ما خو ددې سره رښتینی مینه کول څه وسوه چې دې مینه نه راسره کول دې چې زما سره کوم بد وکړل د هغه سزا دا ده دې ولیدل،

وروسته ساحل د زهرا د کوره ووتی او پولیسو ته یی وویل: تاسو ولاړ سی ما خپله عریضه بیرته واخیسته،

ساحل د پوهنتون امتحانو ته ځان تیاروی څه ناڅه درسونه یی د ځان سره تکرار کړل وروسته علان وسو چې د نابغه محصلینو د امتحان مخکی د ستاذانو لخوا یو بل ازمایښتی امتحان اخیستل کیږی ټولو هغو محصلینو چې دي امتحان ته یی ځانونه انتخاب کړی وه تیاری شروع کړ او دوی ورځې وروسته ازمایښتی امتحان شروع سو ټول د پوهنتون استاذان او محصلین راغلی وه ساحل او څو نور محصلینو چې د نابغه ګانو امتحان ته یی ځان انتخاب کړی وو د ټولو محصلینو او استاذانو په وړاندې ناست وه او استاذانو پوښتنی ځنی شروع کړی استاذ وویل: د لومړی برخې سوالونه مو د تاریخ څخه دی او ډیر اسانه دی،

لومړی پوښتنه استاذ وکړل: په لومړی نړیواله جګړه کی څو جاپانیان مړه او څو ټپیان سول، څلور جوابه سوال دی جوابونه یی په لاندې ډول دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف: ۲۰۰ مړه او ۲۰۰ ټپيان سول

ب: ۵۰۰ مړه او ۲۰۰ ټپيان سول

ج: ۷۰۰ مړه او ۹۰۰ ټپيان سول

د: ۳۰۰ مړه او ۹۰۷ ټپيان سول،

محصلين ټولو د جواب په اړه فکر شروع کړ او بيا يوه محصل وويل: په لومړي نړيواله جګړه کي ۳۰۰ جاپانيان مړه او ۹۰۷ ټپيان سول،

استاذ وويل: د سوال جواب بلکل صحي دی،

ټولو محصلينو چکچکې وکړی او وروسته استاذ دوهم سوال شروع کړ او ويويل: د روم ښار څو کاله مخکی او په کوم ځای کی جوړ سويدی صحی جواب يی انتخاب کړی،

الف: ۲۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په مصر کی

ب: ۳۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په روم کی

ج: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په لاتيوم کی

د: ۵۰۰ کاله وروسته تر ميلاد په هسپانيه کی

ټولو محصلينو بيا د جواب لپاره فکر کول شروع کړل بيا يوه محصل وويل: ۱۰۰۰ کاله مخکی تر ميلاد په لاتيوم کی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تـــاريخ او نـــورو عمـــومي ســـوالونو او جوابونـــو لـــړۍ همداســـی جريـــان درلـــودی ټـــول محصـــلينو جوابونـــه ورکـــړل او کريـــډيټ يـــی وګټـــل خـــو د ســـاحل پـــر ژبـــه د يـــوه ســـوال جـــواب هـــم نـــه راتلـــی ســـاحل ډيـــر وارخطـــاء وو، وروســـته اســـتاذ وويـــل: اوس هـــم د پروګـــرام اخيـــره ده او د ســـختو ســـوالونو واری دی د تيـــرو ټولـــو ســـوالو نمـــرې چـــی تاســـو هـــر يـــوه ګټلـــی دی او ددې ســـوالو د يـــوه ســـوال د جـــواب نمـــری بـــه د هغـــو ســـره برابـــری وی هيلـــه ده چـــی پـــه پـــوره هـــوښ او فکـــر بـــه جـــواب راکـــوی ځکـــه دا ســـوالونه څلـــور جوابـــه نـــه دی نـــو لـــومړی ســـوال پـــه دي ډول دی: کـــه يـــوه مصـــنوعی ســـپوږمکۍ پـــه دوو ســـاعتونو کـــی ۳۰۰۰ کيلـــو متـــره واټـــن ووهـــی نـــو پـــه ۷۲ ســـاعتونو کـــی بـــه څـــو کيلـــو متـــره واټ ووهی؟

ټـول محصـــلين پـــه فکـــر کـــی ســـول خـــو د هيچـــا يـــی هـــم جـــواب نـــه وو زده بيـــا اســـتاذ وويـــل: محصـــلينو تاســـو صرف ۶۰ دقيقې وخت لری،

بيـــا اســـتاذ ســـاحل تـــه وکتـــل او ويويـــل: ښـــاغلی ســـاحل تاســـو جـــواب ووايســـت تاســـو خـــو يـــوه ســـوال تـــه هـــم جواب نه دی ويلی،

ســـاحل ډيـــر وارخطـــا وو پـــه رږديـــدلی لاس يـــی مايـــک راپورتـــه کـــړ او ويويـــل: کـــه يـــوه مصـــنوعی ســـپوږمکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۳ ساعتو کې ۳۰۰۰ کیلو متره واټن ووهي نو په ۷۲ ساعتونو کې به ۲۱۶۰۰۰ کیلو متره واټن ووهي،

په دې سره استاذ وویل: د سوال جواب مووووووو بلکل صحي دی،

په دې سره ټولو محصلینو چکچکې کړې ساحل چې ډیر وارخطا وو لږ یې وارخطایي کمه سول بیا استاذ وویل: دوهم سوال مو په دي ډول دی.....

ساحل د استاذانو ټولو پوښتنو ته جوابونه وویل شهاب او نور ټول محصلین ډیر خوشحاله وه وروسته نتیجې اعلانول شروع سول د اعلان لپاره د پوهنتون ریس ودریدی او ویویل: اوس هم راځو د اول مقام ګټونکی اعلانوو چې د ټولو څخه به یې زیاتي نمرې وړې وې ستاسو په اند اول مقام به چا ګټلی وی؟

ټول پوهیدل چې سختو او ډیرو نمرو ولا سوالونه ساحل جواب کړل نو ټولو محصلینو وویل: ساحل! ساحل! ساحل!،

بیا ریس وویل: بلې هو لومړی مقام ساحل ګټلی دی ورته مبارک دی وی،

وروسته د پوهنتون ریس ساحل ته ستاینلیک او نوري جایزې ورکړې او ساحل یې ډیر تشویق کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـوه اوونـــۍ وروســـته د نابغـــه محصـــلینو امتحـــان شـــروع کیـدی سـاحل هغـه تـه تیـاری نیـوی چـی اوونـۍ پـای تـه پـری ورسـیدل او امتحانــات شــروع ســول ســاحل هغــه امتحانــات ټــول ورکــړل پــایلو تــه یــی پنځــه ورځــې وخــت پاتــه وو ســاحل ډیــر پریشــانه وو شــهاب ورتــه وویــل: ســاحل یــاره غــم یــی مکــوه الله مهربــان دی اول مقام به ستا وی،

ساحل وویـل: یـاره دي تـه نـه یـم وارخطـا چـي زه بـه ناکـام سـم دي تـه وارخطـا یـم کـه ناکـام سـوم زه بـه کلـی ته بیا په کوم مخ ورځم هغه ماته ډیر امیدونه لری،

شـهاب وویـل: سـاحل الله بـه یـی خیـر کـی تـه فکـر مـه خرابوه،

څـو ورځـې وروسـته پـایلې اعـلان سـوي شـهاب او سـاحل دواړه سـهار د وختـه پوهنتـون تـه راغلـل سـاحل وویـل: شـهابه تـه ورسـه نتـایج وګـوره چـي څـه ګـلان مو کرلی دی،

شهاب وویل: خو ته هم راځه؟

سـاحل وویـل: یـا یـاره زمـا زړه دربیـږی زړه مـی مطمـئن نـه دی چـی کامیـاب سـوی دي یـم خـو تـه ورسـه زه همدلته درته دریږم،

وروسـته شـهاب ولاړی او نتـایج یـی وکتـل څـه وخـت وروسـته بیرتـه سـاحل تـه راغلـی پـه تنـدي بانـدي یـی ګـونځې وی او پریشـانه معلومیـدی سـاحل پـه حیرانـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـره وویـل: څــه خبـره ده ولــی داســی پریشــانه یــی ناکــام سوی یم؟

شـــهاب اوږده ســـاه وایســـتل او د څـــه وخـــت وروســـته یـــی یـــو دم پـــه مســـکا وویـــل: ســـاحله تـــا لـــومړی مقـــام ګټلـــی دی،

ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا یـــی خپلـــه د نتـــایجو و طـــرف تـــه ور وځغســـتل او ویلیـــدل چـــی لـــومړی دده نـــوم وو نـــو ډیـــر خوشـــحاله ســـو او شـــهاب یـــي پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی او بیـــا یـــی تـــر ســـترګو اوښـــکې راغلـــی شـــهاب چـــی دده اوښـــکو تـــه وکتـــل نـــو حیـــران ســـو او ویویـــل: ساحله دا د خوشحالی په ورځ ته ژاړی؟

ســـاحل وویـــل: یـــاره دا ورځ مـــا پـــه خـــوب کـــی هـــم نـــه وه لیدلی،

شـــهاب وویـــل: ســـاحله تـــه بایـــد د هغـــه چـــي څخـــه ډیـــره ډیـــره مننـــه وکـــی چـــی تـــه یـــی پوهنتـــون ویلـــو تـــه تشـــویق کړی،

وروســـــته د پوهنتـــــون اســـــتاذان او ریـــــس هـــــم راغلـــــل او ســـاحل یـــی پـــه غیـــږ کـــی ونیـــوی او مبـــارکی یـــی ورکـــړه او بیـــا ریـــس وویـــل: ســـاحله ډیـــر ډیـــر دي درتـــه مبـــارک وی تـــــا زمـــــوږ د پوهنتـــــون نـــــوم را وځلـــــوی تاســـــو د پروګــرام لپــاره تیــار ســی مــوږ ستاســو لپــاره راتلــونکي اوونـــۍ کـــی یـــو شـــانداره فراغـــت غونـــډه جـــوړه وو تاســـو خپل دوستان هم در سره راولي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وويل: سمده ريس صاحب،

وروسته شهاب وويل: ساحله ته ولى مراسمو ته هغه ستا د كلى دوسته هم نه راغواړى؟

ساحل وويل: نه ياره هغه نه راسره راځى،

شهاب وويل: نو ته دي د دوستانو څخه څوک راولى فراغت غونډى ته؟

ساحل وويل: ستا بابا او د وركشاف نور كاركونكي؟

شهاب وويل: نو بابا خو زما له طرف راځى زه به يى راولم،

ساحل وويل: نه نه بابا زما له طرفه دى،

شهاب وويل: اسمده ياره چي ځنګه ستا خوښه وى خو ساحل يو خبره وكم؟

ساحل وويل: هو،

شهاب وويل: ته ولى خپل مور او پلار او ورونه نه راولى؟

ساحل وويل: كوم مور او پلار او كوم ورونه هغه مور او پلار چى زه يى د كور څخه په ټيلو وايستلم هغه ورونه چى زه يى تل ترټلم او وهلم به يى هغوي نه زما خپل دى او نه به هم وى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــوه اوونـــۍ وروســـته د فراغـــت غونـــډه جـــوړه ســـوه ســـاحل او شـــهاب دواړه فارغـــه ســـول او ســـاحل تـــه ډيـــري جـــايزې ورکـــول ســـوې ســـاحل تـــر فراغـــت غونـــډې وروســـته د ملګـــرو او شـــهاب څخـــه خـــدای پـــه آمـــانۍ واخيســـتی او مـــخ د کلـــی پـــر طـــرف روان ســـو تـــر څـــه مـــزل وروســـته نـــارنج کـــلاء تـــه ورســـيدی ډيـــر ســـتړی ســـوی وو نـــو يـــی پـــر چـــوکۍ څنـــګ واچـــوی پښـــې يـــی وغوځـــولي او ســـترګې يـــی پټـــې کـــړی څـــه وخـــت وروســـته زينـــت پټـــه راغلـــل او د ســـاحل پـــه ســـترګو بانـــدي يـــی لاســـونه ونيـــول، ســـاحل موســـکی ســـو د زينـــت لاســـونه يـــی دواړه ونيـــول د ســـترګو څخـــه يـــی ليـــری کـــړل او دواړه يـــی بنـــګل(مچ) کـــړل زينـــت د ســـاحل پـــه فارغـــه کيـــدو ډيـــره خوشـــحاله ســـوه ســـاحل خپـــل ټـــولې جـــايزې او مډالونـــه زينـــت تـــه ورکـــړل او ويويـــل: زينـــت! ددي ټولـــو جـــايزو اصـــلی حقـــداره تـــه يـــی کـــه تـــا زه پوهنتـــون او درس ويلـــو تـــه نـــه وای اســـتولی نـــو نـــن به ما دا جايزې او مډالونه نه وای تر لاسه کړی،

زينـــت وويـــل: ســـاحل تـــه هـــر وار د خپـــل لياقـــت لامـــل مـــا ولـــی بـــولی دا خـــو ســـتا خپـــل لياقـــت وو چـــی تـــه يـــی دي ځای ته ورسولی،

ســـاحل وويـــل: خـــو ددي لياقـــت د راوينـــلو لامـــل همـــدا تـــه وی زينـــت اوس ژر کـــوه زمـــا تحفـــه راکـــه زه خپـــل تحفـــه غـــواړم زه ددي تحفـــی د تـــر لاســـه کولـــو لپـــاره دومره ژر راغلم چی ياد يی هم نه کيږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت وویل: ښه؟! او که یی زه نه درکم نو؟

په دي سره د ساحل تندی ګونځی سو او ولاړی پر چوکی کښینستی زینت موسکی سوه او ورغله د چوکي د شا لخوا یی پر ساحل لاسونه راوګرځول او ویویل: مینه در سره لرم،

ساحل موسکی سو او د زینت لاسونه یی ټینګ ونیول او ښګُل یی کړل،

ساحل و زینت ته وویل: زینت ته کله به می ستا د مور او پلار سره معرفی کې؟

زینت وویل: ته د هغو سره نه سی لیدلای هغوی زیات مصروفه وی ما ته هم وخت نه لری هغه زیات وخت د هیواد څخه بهر وی،

ساحل وویل: زینت! ستاسو کور چیریدی ماته یی نه را ښکاره کوی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: ساحل! زما کور خو همدا کلاء ده،

ساحل موسکی سو او ویویل: مسخری کوی که دا ستا کور وی نو بیا ته هره ورځ چیری ځی؟

زینت موسکی سوه او ویویل: خیر ته دا پریږده که ته غواړی چی زما د مور او پلار سره ووینی نو زما یو کار به کوی،

ساحل وویل: څنګه کار؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینــــت موســـــکی ســــوه او ویویــــل: اســـانه دی وارخطــــاء کیږه مه ووایه کوی یی؟

ساحل وویل: ته خو ووایه چی څنګه کار دی؟؟

زینــت وویــل: ســاحل! تــا پوهنتــون ووایــه او غــوره مقــام دی خپــل کــړ اوس کــه تــه د خپــل لیاقــت او د پوهنتــون ویلــو څخــه ګټــه وانخلــی نــو پوهنتــون او غــوره مقــام ګټــل ســتا لپــاره بــی فایــدی ســول تــه د اقتصــاد پــوهنځی څخــه فارغــه ســوی یــی زه غــواړم چي تــه یــو کاروبــار شــروع کــې او خپــل ځــان تــر یــوه ځایــه پــوری ورســوی نــو زه بــه پــه ویــاړ ســره تــا و خپــل مــور او پــلار تــه ور معرفــی کــم زه خــو پــه هــر حــال پــه تــا ویــاړم خــو بابــا مــی هتمــاً دا پوښــتنه کــوی چــی ســاحل څــه کــار کــوی نــو زه بـــه پـــه ویـــاړ ورتـــه ووایـــم چـــی تـــه د اقتصـــاد پوهنځیڅخه فارغه سوی یی او اوس تجارت کوی،

ســـاحل موســـکی ســـو او ویویـــل: زه او تجـــارت؟ زینـــت تـــه خـــو پـــوهیږی چـــی زمـــا پـــه جیـــب کـــی د مـــوټر د کرایـــی پیســـی لا نســـته نـــو زه تجـــارت پـــه څـــه شـــی شروع کم،

زینــت وویــل: ددي حــل لاره هــم مــا درتــه لټــولی ده زمــا د اکــا زوی پــه بانــک کــی مــدیر دی هغــه بــه تاتــه د څــه وخــت لپــاره پیســی پــه قــرض درکــې تــه خپــل کاروبــار پــه شــروع کــه چــی پیــدا دی کــړی بیابــه یــی بیرتــه ورکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: خو......

زینـــت پـــه خبـــره کـــی ور ګـــډه ســـوه او ویویـــل: خـــو مـــو یـــی پریـــږده تـــه بـــه ژر تـــر ژره ځـــی او کاروبـــار بـــه پیلوی،

ســـاحل وویـــل: دومـــره ژر بیـــا ولاړ ســـم خـــو یـــوه ورځ یی کیږی چی راغلی یم،

زینـــت وویـــل: تـــه ولاړ ســـه زه هـــم یـــو میاشـــت وروســـته پسی درځم،

ســـاحل وویـــل: ســـمده خـــو دوې ورځـــې وروســـته ځـــم اوس نه،

ســـاحل دوې ورځـــې د زینـــت ســـره تیـــری کـــړی وروســـته یـــی د زینـــت ښځـــه خـــدای پـــه امـــانی واخیســـتی او روان ســـو خـــو زینـــت د شـــا لخـــوا پـــری ږغ وکـــې: ســـاحل بیـــا چـــی کلـــه بانـــک تـــه ورتللـــی بیـــا د شـــپې لخـــوا ورسه ځکه چی هغه د ورځې نه وی،

ســـاحل حیـــران ســـو او ویویـــل: دا بیـــا ښنګـــه بانـــک دی چی د ورځې نه وی د شپې وی؟

زینـــت موســـکی ســـوه او ویویـــل: دا بیـــا زمـــوږ بانـــک دی، وروســـته ســـاحل د ښـــار پـــر طـــرف روان ســـو ښـــه وخـــت وروســـته ښـــار تـــه ورســـیدی او د زینـــت د ورکـــړی ادرس مطـــابق د شـــپې د بانـــک پـــه لټـــه روان ســـو د ادرس پوښـــتنه یـــی کـــول کـــول چـــی اخیـــر د بـــازار ښځـــه بهـــر طـــرف تـــه ووتـــی شـــاوخوا یـــی وکتـــل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیخ هم نه معلومیده د ډیرو خلکو څخه یی پوښتنه وکړه خو هیچا ته نوموړی بانک نه وو ور معلوم ساحل ډیر ستړی سو او پر سړک ودریدی لږ وروسته یو دم یو چا د ساحل د شا له طرفه وویل: سلام!

په دی سره ساحل ډیر وبیریدی کله چی یی ورته وکتل نو یو ځوان یی شاته ولاړ وو،

ساحل وویل: وعلیکم السلام،

ځوان وویل: تاسو ساحل یاست اوه؟

ساحل حیران سو او په حیرانی یی وویل: هو خو تاسو ما څنګه پیژنی؟

ځوان وویل: زه حسام یم د زینت د اکا زوی،

ساحل وویل: اوه ښه تاسو یاست څنګه یاست جوړ یاست پخیر یاست؟

حسام وویل: هو ښه یم ستاسو په اړه زینت خور راته ویلی وه زه تاسو ته په بانک کی انتظار وم خو تاسو وځنډیداست بیا می فکر وکړ چی لار به درڅخه ورکه سوی وی نو ځکه خپله درپسی راووتم،

ساحل وویل: دا ستاسو بانک جالبه نه دی؟

حسام وویل: ولی؟

ساحل وویل....... :

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــږ هـــاخوا یــو کـــوچنی دوکـــان وو د دوکانـــدار پـــه ســـاحل کـــی فکـــر ســـو او ســـاحل تـــه یـــی ډیـــر حیـــران حیـــران کتـــل د ســـاحل هـــم ورتـــه فکـــر ســـو چـــی دوکانـــدار ولـــی ده تـــه حیـــران حیـــران ګـــوری دوکـــان تـــه نیـــږدی بانـــک وو ســـاحل او حســـام دواړه ورننوتـــل دوکانـــدار ســـاحل تـــه کتـــل خـــو یـــو دم بـــی ســـده ســـو او پـــه دوکـــان کـــی راچپـــه سو،

کلـــه چـــی ســـاحل او حســـام دواړه بانـــک تـــه ننوتـــل نـــو د بانـــک کـــارکونکو ټولـــو کـــار پریښـــوی او ســـاحل تـــه یـــی پـــه خلاصـــه خولـــه حیـــران حیـــران کتـــل ســـاحل هـــم حیـــران ســـو چـــی دوی ولـــی زمـــا پـــه لیـــدو دومـــره حیـــران ســـول بیـــا حســـام د ســـاحل پـــه پټـــه کـــارکونکو تـــه اشـــاره وکـــړه چـــی کـــار مـــو کـــوی هغـــوی بیرتـــه خپـــل کـــار شـــروع کـــړ حســـام ســـاحل خپـــل دفتـــر تـــه بـــوتلی هلتـــه یـــی بانـــډار شـــروع کـــړ او د څـــه وخـــت وروســـته یـــی ســـاحل تـــه څـــو بســـتې پیســـې ورکـــړی پیســـې ډیـــری زیـــاتی وی ســـاحل حیـــران ســـو او ویویـــل: یـــاره ټـــول ښـــار نـــه رانیســـم چـــی دومـــره زیـــاتي پیســـې راکـــوی صـــرف یـــو کـــوچنی فابریکـــه جـــوړوم چـــی یـــو لـــږ انـــدازه پیســـو تـــه ضـــرورت لرم،

حســـام موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! دا پیســـې ټـــولې در ســـره واخلـــه چـــی هـــر څـــومره دی پکـــار ســـوی هغه مصرف که چی پاته سوې هغه به بیرته راکې،

ساحل وویل: خو حسام دا بیخې زیاتی دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسام وویل: نه دي زیاتي ته دا در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو نو بیا ماتهووایه،،

ساحل وویل: سمده خو حسام زه د ضمانت لپاره داسی څه نه لرم چی تاسو ته یی په ضمانت کی درکم،

حسام موسکی سو او ویویل: ساحل دا تاسو څنګه خبری کوی زه به ستاسو څخه ضمانت غواړم!؟

ساحل وویل: حسام زما او ستا خپلوی او اندیوالی بیله ده مګر کاروبار بیل په کاروبارو کی ملګری نه چلیږی،

حسام وویل: ساحل! خپل او ملګری هم راته وایی او بیا د ضمانت راته وایی او پردی کوی می؟

ساحل وویل: خو حسام...

حسام یی خبره قطعه کړه او ویویل: ساحل زه ستا یوه خبره بله نه اورم ته دا پیسې در سره واخله که دی نورو ته ضرورت سو ماته ووایه،

ساحل وویل: مننه حسام،

ساحل ولاړ سو او د حسام څخه یی خدای په امانی اخیستی خو حسام وویل: ساحل درځه زه به دی تر کوره ورسوم،

ساحل وویل: نه نه مننه حسام زه خپله ځم تاسو تکلیف مکوی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسام وویل: سمده خو درځه تر دروازی به در سره ولاړ سم،

کله چی ساحل او حسام د دفتر څخه ووتل نو د دفتر کارکونکو ټولو ساحل ته د سترګو تر بغلو کتل ساحل هم ډیر حیران وو او فکر یی په دوی کی وو کله چی د بانک دباندي ووتل نو ساحل د حسام څخه خدای په امانی واخیستی او مخ د ښار پر طرف رهی سو کله چی د هغه مخکینی دوکاندار و دوکان ته چی ساحل ته یی حیران حیران کتل ورسیدی نو ساحل ولیدل چی هغه دوکاندار لا بی سده وو ساحل ژر اوبه واخیستی او د هغه پر مخ یی ور وپاشلی څه وخت وروسته هغه په سد کی راغلی خو کله چی یی ساحل ته وکتل نو یو دم یی وځغستل او ناري یی کړی چی هله خلکو پیری دی پیری دی.... ساحل ډیر حیران سو فکر یی وکې چي شاید دا سړی لیونی وو، وروسته ساحل پر خپله لار روان سو کله چی سهار سو نو یی د شهاب سره ولیدل او ورته یی وویل: شهاب! زه غواړم چي یو فابریکه جوړه کم ستا په اند کم کار به ډیره ګټه وکي؟؟

شهاب وویل: ساحل ته مسخری کوی؟

ساحل وویل: زه جدی یم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وويل: ساحل نو ته به پیسی د کومه کوی نه خو ستا سره دومره پیسی سته چې فابریکه په جوړه کې او نه هم زما سره سته،

ساحل وویل: شهاب! ته د پیسو فکر مکوه زما سره ډیری پیسې سته چی یوه نه دوې فابریکې په جوړولای سم،

شهاب وویل: ساحل تا خو به کم بانک نه وی چور کړی؟

ساحل موسکی سو بیا یی وویل: همداسی فکر وکه،

شهاب وویل: نه ته رښتیا ووایه چی د کومه دي کړی پیسې؟

ساحل وویل: د یو ملګری ځخه می په قرض واخیستی خو ته دا پریږده ته راته مشوره راکه چی څنګه فابریکه جوړه وو؟

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره خو تا اقتصاد پوهنځۍ ویلی ده زه خو د عامه اداري د څانګی ځخه فارغه سوی یم،

ساحل وویل: باید داسی یو فابریکه جوړه کړو چی د نورو فابریکو په اندازه یی فابریکې لږ وی او تولیداتو ته یی په بازار کی ډیره اړتیا وی ستا په فکر داسی فابریکه به د څه شی وی چي تولیدواتو ته یی د بازار زیاته تقاضاء وی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه پوهیږم یاره،

ساحل وویل: د بسکوټو کمپنۍ څنګه ده داسې کمپنۍ تر اوسه زموږ او ستاسو په ښار کې سته هم نه؟

شهاب وویل: دا خو ډیر ښه نظر دی خو یاره ته به ددې کمپنۍ لپاره ماشینونه د کومه کوی؟

ساحل وویل: انلاین رانیول کیږی زموږ تر ښاره یې را رسوی او همدلته یې خپل انجینران را نصبوی هم،

ساحل د بسکوټو انلاین ماشینان رانیول او نصب یې کړل کله چې نصب سول نو د پرانیستلو لپاره ساحل خپل ټول ملګري دعوت کړی وه او د پرانیستلو پټې یې په ګډه سره پریکړل او ماشینان یې چلانده کړل د څو ورځو وروسته یې د لومړی ځل لپاره څو کارټنه بسکوټ جوړ کړل او په موټر کې یې بار کړل ساحل و بازار مندونکی ته وویل: کله چې دی بسکوټ بازار ته ویوړل نو په خپل وربانـدی مصرف سوی نرخ یې ورکه تر څو ډیر پیرودونکي پیدا کړو،

د څو ورځو وروسته د ساحل بسکوټو ډیر پیرودونکي پیدا کړل او وار په وار یې پیرودنکي زیاتیدل مخکې به یو نفر بازار مندونکی وو خو د درو اوونیو وروسته بازار مندونکي ډیر زیات سول چې هغوی هم په پیرودونکو نه رسیدل وروسته به

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرودونکـــي کمپنــــۍ تـــه ورتلــــل او بِســــکوټ بـــه یـــی رانیـــول ســـاحل اداري کارونـــه ټـــول شـــهاب تـــه وســـپارل شـــهاب هـــم پـــه ښـــه توګـــه خپـــل وظیفـــه ســـرته رســـول، ســـاحل څـــه وخـــت وروســـته د ګرځیـــدلو لپـــاره مـــوټر رانیـــوی او دی او شـــهاب بـــه پکښـــی ګرځیـــدل د ســـاحل کمپنـــۍ ډیـــره مشـــهوره ســـوه او زیـــات کـــاریګر یـــی پـــه کـــار وګمـــارل رســـنیو بـــه کلـــه کلـــه د ســـاحل ســـره مرکـــې کـــولی او د هغـــه د ژر پرمختـــګ پـــه اړه بـــه یـــی پوښـــتنې ځنـــی کـــولی، د ســـاحل پـــلار او ورونـــه ټـــول بیکـــاره ســـوی وه دوی د ســـهار ناشـــته کـــول د ســـاحل یـــوه ورور ورځپانـــه ویـــل او بیـــا یـــی یـــو دم وویـــل: بابـــا! بابـــا! هلـــي دلتـــه راســـی، دوی چـــی کلـــه ورغلـــل نـــو هغـــه وویـــل: بابـــا تاسو ورته وګوري څومره غټه کمپنۍ ده،

پـــلار یـــی وویـــل: بـــی عقلـــه زه کمپنـــۍ څـــه کـــوم چـــي دومـــره تیـــزه نـــاره دي راوکـــړه مـــا چـــي ویـــل څـــه پـــیښ سوه،

زوی یـــی وویـــل: بابـــا تـــه وګـــوره چـــي ددي کمپنـــۍ مشـــر څوک دی،

پـــلار یـــی عینکـــۍ پـــر ســـترګو کښیښـــولی او ورځپانـــه یـــی ځانتـــه ونیـــول کلـــه چـــی یـــی پـــر خـــط ســـترګې ولګیـــدی نـــو ویلیـــــدل چـــــي راغلـــــی وه: ددې کمپنـــــۍ مشـــــر ښـــــاغلی ســـاحل دی چـــي پـــه لـــږ وخـــت کـــی یـــی زیـــات پرمختـــګ وکړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډېر حيران سو بيا يې ژر دوهمه پاڼه راواړول نو هلته يې د ساحل عکس هم وليدى ډېر حيران سو او بيا يې تر سترګو اوښکې وبهيدى او يو دم يې د ساحل مور ته ور ناره کړه: ښځې؟ ښځې؟،

د ساحل مور وويل: ها څه وايې؟

د ساحل پلار ورځپاڼه وروړل او هغې ته يې د ساحل عکس ور ښکاره کړ، د ساحل مور ډېره حيرانه سول تر سترګو يې اوښکې وبهيدى او بيا يې وويل: دا خو ساحل دى،

د ساحل پلار وويل: هو خو ته ورته وګوره دا لويه کمپنۍ زمونږ د زوى ده ورځپاڼې ولا يې زيات صفتونه کړيدى،

د ساحل د مور او پلار تر سترګو زياتى اوښکې بهيدى،

ساحل د زينت د راوستلو لپاره کلى ته روان سو او زينت يې د کلى څخه ښار ته په خپل موټر کې راوستل او بيا يې خپل دفتر ور ښکاره کړ زينت ډېره خوشحاله وه ساحل زينت پر چوکۍ کښينول او خپله لاندي ورته کښينستى د زينت لاس يې په لاس کې ونيوى او بيا يې ورته وويل: زينت دا ټول ستا لکبله که چيرى تا زما سره مرسته نه واى کړى نو نن به زه دي ځاى ته نه واى را رسيدلى، ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت ته خپل د زړه حال وایه چي په دي وخت کی دفتر ته چوکیدار راننوتي کله چي چوکیدار دفتر ته ننوتی نو ډیر حیران سو او د حیرانتیا څخه یی ناری تیری کړی،

ساحل په غوسه سو او بیا یی وویل: بل وار زما دفتر ته بی اجازی مه راځه،

چوکیدار وویل: وبخښه صاحبه دباندي یو د ډیر عمر سړی راغلی دی وایی چی زه د ساحل پلار یم او څو ځوانان هم ور سره دی،

ساحل ډیر حیران سو او ژر یی د دفتر د کلکین څخه دباندي وکتل نو ویلیدل چی دده پلار او ورونه وه ساحل ډیر حیران او خوابدی سو او بیا یی د ځان سره وویل: اوس یی فیاد سوم،

ساحل چوکیدار ته وویل: ورسه ورته ووایه چي زه په دفتر کی نه یم او بیا دلته مه راځی،

چوکیدار وویل: سمده صاحبه،

کله چی چوکیدار ولاړی نو زینت هم ولاړه سوه او د دفتر په کلکین کی یی د ساحل ورونو او پلار ته وکتل هغوی ډیر ستړی او ناچاره معلومیدل زینت هغوی ته کتل او بیا یی ساحل ته وویل: تا ولی هغه نه را پریښول؟

ساحل وویل: زینت! زما اوس هم تیر وختونه فیاد دی چي زما ورونو زما سره څومره ظلمونه وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مـــی هـــم فیـــاد دی چـــي پـــلار مـــی د کـــوره پـــوری وهلـــم او دروازه یـــی راتـــه وتـــړل ورونـــو خـــو مـــی داســـی چلند را سره کوی لکه د یو پردی سره،

زینت وویل: ساحل! هغه ستا ورونه نه دی،

پـــه دی ســـره ســـاحل ډیـــر حیـــران ســـو او زینـــت تـــه یـــی وویل: تا څه وویل؟

زینت وویل: هغه ستا ورونه نه دی،

ســـاحل حیـــران حیـــران زینـــت تـــه کتـــل او بیـــا یـــی وویـــل: زینت ته په هوښ کی یی؟

زینـــت وویـــل: هـــو ســـاحل هغـــه ســـتا ورونـــه نـــه دی هغـــه ســـتا د اکـــا زامـــن دی ســـتا اکـــا او د هغـــه ښـــځه پـــه یـــو ترافیکـــی پیښـــه کـــی مـــړه ســـول ســـتا د اکـــا زامنـــو بـــل څـــوک نـــه درلـــودل چـــی ددوی روزنـــه یـــی کـــړی وای بیلـــه ســـتا د مـــور او پـــلار ماســـیوا کچیـــری ســـتا مـــور او پـــلار هغـــه یـــوازی پـــری ایښـــی وای نـــو هغـــه بـــه مـــړه ســـوی وای یـــا بـــه هـــم کوڅـــه ډبـــي ځنـــی جـــوړ ســـوی وای،

ســـاحل پـــه حیرانـــی وویـــل: زینـــت تـــه پـــه دي څنګـــه خبـــره یی؟

زینـــت وویـــل: ســـاحل ســـتا مـــور او پـــلار ســـتا ســـره ډیـــره مینه لری،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ته درواغ وایی که هغوی زما سره مینه کولای نو زه به یې داسې په پوري وهلو د کوره نه ایستلای،

زینت وویل: ساحل! ستا مور او پلار د کوچنیوالی څخه دا کوښښ کوي چې تا ښه تربیه یې کړی چې ته باید خپله خپل ځان راپورته کړی او خپل پر پښو ودریږی هغوی ته ځکه د کوره پسې واخیستی چې ته د ستونزو سره عادت سې او ستونزې دی چې چاته لوړ مقام ورکوی هغوی ته په دي نیت د کوره و ایستلی ځنې وخت د مور او پلار زیاته مینه اولاد خرابوی سُست او کهاله یې اموخته کوی هغوی نه غوښتل چې ته داسې سې هغوی به ستا په جدایی کی هر شپه ډیر ژړل،

د ساحل د زینت خبری رښتیا ونه ګڼلی نو په ځغاسته د دفتره ووتی تر څو د پلار څخه حقیقت وپوښتی خو چې دباندې ووتی هلته یې پلار او ورونه نه وه ساحل چوکیدار ته وویل: هغه سړی او هغه ځوانان څه سول؟

چوکیدار وویل: صاحب هغه خو ولاړل،

ساحل وویل: کومې خواته؟

چوکیدار وویل: داسې د پارک وخواته وګرځیدل،

ساحل په ځغاسته ورپسې ووتی د ساحل ورونه او پلار د پارک په بغل کې روان وه د ساحل پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې سو نو یې زامنو ته وویل: تاسو درځئ زه دلته لږ وخت استراحت کوم،

زامنو یې وویل: سمده بابا،

د ساحل ورونه ولاړل او د ساحل پلار په پارک کې پر یو چوکۍ کښینستی لږ وروسته ساحل هم پارک ته را ورسیدی شاوخوا یې وکتل څوک نه معلومیدل چې لږ مخته ولاړی نو یې پلار ولیدی چې پر چوکۍ ناست دی ساحل په ځغاسته ورغلی او د پلار مخته ودریدی او په سترې اواز یې ورته وویل: سلیم، محمود، وصال زما څه دی،

پلار یې د ساحل په سترګو کې په حقیقت پوهیدل لیدل نو یې ورته وویل: هغه ستا د اکا زامن دی،

د زینت یوه خبره خو ربښتیا سوه د ساحل تر سترګو اوښکې بهیدی بیا یې وویل: تا زه د کوره ولې پسې واخیستم؟

پلار یې وویل: ځکه چې ما غوښتل چې ته خپله خپل ځان پر پښو ودروی او ته د ستونزو سره ځان بلد کړی تر څو یو وخت یو مقام تر لاسه کې،

د ساحل تر سترګو نوري اوښکې وبهیدی او په ژړا یې وویل: ایا دا فکر مو نه کوی چې بی تاسو به زه څنګه ګزاره وکم بیله تا او موره به زه څنګه ژوند تیروم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار تر سترګو یې هم اوښکې راغلې او ویې ویل: زویه ته نه یې خبر چې ستا د تللو سره به هره ورځ پر مور داسې تیریدل لکه په زندان کې چې یو څو څه مو کړي وای که مو داسې نه وای کړي نو تا به هیڅکله روښانه راتلونکی نه وای پیدا کړی،

ساحل پلار په غیږ کې ونیوی او په ژړا یې ورته وویل: بابا ته پر ما نه یې ګران،

پلار یې هم ساحل په غیږ کې ټینګ ونیوی او پر تندی او مخ یې مچوی(ښکلوی) وروسته دواړه د کور پر خوا روان سول د ساحل مور د لمانځه پر ځای ناسته وه او دعا یې کول چې ساحل ورغلی او د شا له خوا یې مور په غیږ کې ونیول مور چې یې کله لاسو ته وکتل نو وېپیژندی چې ساحل دی نو یې په ژړا د ساحل لاسونه راپورته کړل او مچ یې کړل د مور سره تر روغبړ وروسته یې ورونه یعنې د اکا زامن یې راغلل او ټولو په غیږ کې سره ونیول تر څه باندې وروسته ساحل روان سو مور یې ورته وویل: چیری ځې زویه،

ساحل وویل: مور هلته په دفتر کې یو څوک راته په انتظار دی بیرته ژر راځم،

مور یې وویل: سمده زویه ورسه،

ساحل په ځغاسته دفتر ته راغلی زینت ورته انتظار وه ساحل چې کله دفتر ته ننوتی نو یې زینت د مننې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غیږ کې ونیول او ورته یې وویل: ډیره مننه ډیره مننه زینت ستا لکبله نن زه د خپلې کورنۍ سره یو ځای سوم تا زه په حقیقت خبر کړم خو زینت تا نه راته وویل چې ته څنګه پوه سوې چي زما ورونه زما د اکا زامن دي او زما پلار په ما کې د وړتیا پیدا کولو لپاره زه د کوره وایستم ته په دي څنګه خبره یي؟

زینت حیران د ساحل سترګو ته کتل او بیا یې وویل: ساحل هغه زه... ،

زینت خبره پوره کړې نه وه چي په دې وخت کې د دفتر دروازه وټکیدل ساحل د دننه ورتلو وویل ګوری چې چوکیدار وو هغه وویل: وبخښي صاحب په انتظار ځای کې یو انجلۍ ناسته ده غواړی ستاسو سره ووینی،

ساحل وویل: انتظار یی که زه اوس مصروف یم،

ساحل د زینت د چوکۍ مخته ناست وو چوکیدار د زینت چوکۍ ته وکتل او ډیر حیران سو او بیا په حیرانی له دفتره ووتی،

لږ وروسته کمپنۍ ته شهاب راننوتی ویلیدل چې د ساحل د دفتر څخه چوکیدار را روان وو شهاب و چوکیدار ته ور ناره کړه چې دلته راسه کله چې هغه ورته راغلی نو شهاب ورته وویل: د کمه ځایه څخه راغلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیــدار وویــل: ســاحل صــاحب تــه یــو انجلــۍ پــه انتظــار ځــای کــې ناســته ده مــا ســاحل صــاحب تــه وویــل خو ساحل صاحب ویل چی زه مصروفه یم،

شــهاب د انتظــار ځــای و خواتــه ورغلــی چــې وګــوری ځــوک انتظــار ده کلــه چــې هلتــه ورغلــی نــو ویلیــدل چــې زهــرا پــه زړو کــالو او زهیــره ځیهــره پــه انتظــار ځــای کــې ناســته وه شــهاب ډیــر حیــران ســو او بیــا یــې زهــرا تــه ســلام ووایــه وروســته تــر روغبــړ شــهاب وویــل: تاسو دلته؟

زهــرا وویــل: زه وظیفــۍ تــه اړتیــا لــرم خبــره ســوم چــې تاســو یــو خزانــدار تــه ضــرورت لــری کــه تاســو هغــه وظیفه ما ته راکړی نو احسان به مو وی راباندي،

شــهاب حیــران ســو او بیــا یــې وویــل: تاســو دا وظیفــه د ځان لپاره غواړی؟

زهرا وویل: بلی هو،

شــهاب حیــران وو چــې د دومــره لــوی چــاروای لــور خنګــه دلتــه د وظیفــۍ لپــاره راغلــې ده بیــا یــې وویــل: ســمده راځــې زه بــه د ســاحل ســره خبــری وکــم د کمپنــۍ مالک ساحل دی,

شــهاب او زهــرا د ســاحل د دفتــر خواتــه روان ســول کلــه چــې دفتــر تــه ورســیدل نــو شــهاب غوښــتل د دفتــر دروازه خلاصــه کــې خــو دروازه د دننــه خــوا ځخــه بنــده وه شــهاب کوښــښ وکــې خــو دروازه خلاصــه نــه ســول شــهاب ډیــر حیــران ســو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې زهرا ته وویل: ساحل لکه چې ډیر مصروف دی یا به هم بیده سوی وی د شپې لخوا زیات وخت ناست وی تاسو راځئ زما دفتر ته،

زهرا وویل: که تاسو مصروف یاست زه به بیا بل وخت راسم،

شهاب وویل: نه نه راځئ مهربانی،

زهرا او شهاب دفتر ته ننوتل شهاب وویل: تاسو څه څیښی چای که یخی اوبه،

زهرا وویل: نه چای نه کوم،

شهاب زهرا ته یخي اوبه ورکړی زهرا هم تری مننه وکړه وروسته شهاب خپل پر چوکۍکښېنستی او خپل کمپیوټر یی چلانده کې او د کمپنۍ د ښار کیمرې یی په راوستلی شهاب د ساحل د دفتر عکاسی راوستل څه وخت یی ورته کتل او بیا ډیر حیران سو سترګې یی غټې کړی او په زیر زیر یی د ساحل دفتر ته کتل،

زینت وویل: ښه نو ساحل زه باید اوس ولاړه سم،

ساحل وویل: زه دی رسوم تر کوره پوری ځکه چې ما راوستلی یی،

زینت وویل: نه نه مننه زه یو وار د اکا کورته ورځم پر هغه باندی پوښتنه کوم بیا د هغه ځایه ځم،

ساحل وویل: خو د اکا تر کوره به دی زه ورسوم؟

زینت وویل: نه هغه دلته نیږدی دی زه خپله تلای سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: سمده مخته ته دی ښه پر الله دی سپارم،

زینت د ساحل ښځه خدای په آمانی واخیستی او ولاړه ساحل هم د څه وخت وروسته د دفتر ښځه ووتی کله چې د دفتر ښځه ووتی نو د شهاب سره مخ سو ساحل د شهاب په لیدو ډیر خوشحاله سو او ورته یی وویل: اوه ته څه وخت رالی یاره،

شهاب د خوابدی پځیره ورته وویل: بس یو څه وخت کیږی چی رالم ته ځنګه یی؟

ساحل موسکی موسکی کیدی او ویویل: بیخی ښه یم یاره ته ځنګه یی؟

شهاب وویل: ښه یم خو ته نن ډیر خوشحاله معلومیږی څه خبره ده؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هیڅ خبره نه ده بس داغسی خوشحاله یم،

شهاب وویل: ساحل هغه د خزاندار وظیفه چی موږ اعلان ته سپارلی وه د هغې وظیفې لپاره زهرا راغلی ده وایی هغه وظیفه ما ته راکې،

ساحل حیران سو او ویویل: زهرا راغلی ده؟

شهاب وویل: هو یاره هغه دا څو ساعته کیږی تاته په انتظار ځای کی انتظار وه بیا ما غوښتل چی ستا دفتر ته یی درولم خو ستا د دفتر دروازه تړلی وه بیا ما خپل دفتر ته راوستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حیرانی سره د شهاب د دفتر خواته ورغلی ویلیدل چی زهرا هلته انتظار وه زهرا د ساحل په لیدو ژر ولاړه سوه او ساحل ته یی سلام ووایه ساحل په حیرانی سره زهرا ته کتل او بیا یی د سلام جواب ورکړ او ورته یی وویل: کښینه مهربانی،

کله چی ساحل د شهاب دفتر ته ننوتی نو شهاب ژر د ساحل دفتر ته ولاړی او هلته یی په حیرانی شاوخوا کتل،

زهرا وویل: هغه تاسو په اخبار کی یو وظیفه اعلان کړی وه که تاسو هغه وظیفه ماته راکړې نو مهربانی به مو وی،

ساحل په حیرانی وویل: تاسو یی د ځان لپاره غواړی دا وظیفه؟

زهرا وویل: بلی هو،

ساحل وویل: سمده تاسو سر د سبا څخه وظیفی ته راسی،

زهرا په زهیره لهجه وویل: ډیره مننه،

وروسته زهرا ولاړه او شهاب دننه دفتر ته راننوتی او ساحل ته یی وویل: ساحل خبری دی ور سره وکړی؟

ساحل وویل: هو،

شهاب وویل: نو وظیفه دی ورکړه؟

ساحل وویل: هو ما ورته وویل چی سر د سبا څخه دی وظیفی ته راځه خو یاره په یو خبره می سر نسو خلاص چی د دومره غټ سړی د لور څخه څنګه داسی غریبه انجلۍ جوړه سویده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: زه هم دي ځای ته فکر وړی یم یاره،

ساحل وویل: خامخا یو کیسه پیښه سویده خو خیر موږ یی څه کوو ته راته ووایه چی د هغه قراردادیانو سره دي خبری وکړی؟

شهاب وویل: هو خبری می ور سره وکړی خپل محصولات مو ورته تشریح کړه د هغو زموږ تولیدات ډیر خوښ سول او د پنځو کالو قرار داد یی را سره وکې،

ساحل ډیر خوشحاله سو او ویویل: ډیر ښه نو قرار داد دی ورسره لاسلیک کې؟

شهاب وویل: ساحل د فابریکۍ مشر ته یی نو ته به یی لاسلیک کوی،

ساحل ډیر خوابدی سو او ویویل: شهاب دا فابریکه زما او ستا په دواړو ده ځکه چی ته زما تر ټولو ښه ملګری یی دلته ته هم د هر څه صلاحیت لری بل وار په داسی خبرو سره زما زړه مه را ماتوه،

شهاب موسکی سو د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ویویل: خو یاره دا هر څه خو ستا په زیار تا تر لاسه کړیدی نو ددې د امتیاز څښتن هم ته یی،

ساحل وویل: ددی فابریکی په جوړیدو او پرمختلو کی تا راسره مرسته کړیده زه نورې خبری نه اورم ونیسه قرار داد امضاء که او ژر یی ور وړه چي پر مخ ولاړ سو،

شهاب وویل: خو ساحل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی خبری ور پری کړی او ویویل: خو خو پریږده قرار داد امضاء که هله،

شهاب موسکی سو او بیا یی قرار داد امضاء کړ،

د ساحل فابریکی ډیر پرمختګ وکې څو چي نورې فابریکې یی هم جوړی کړی پلار او ورونه یی ټول پر وظیفو ودرول یوه ورځ شهاب په خپل دفتر کی ناست وو چی یو دم یی هغه ورځ ذهن ته راغله په کمه ورځ چی زهرا د وظیفی لپاره راغلی وه چي ده د ساحل د دفتر دروازه ور وټکول خو هغه بنده وه بیا یی د هغی ورځې د ساحل د کوټې عکاسی وکتل شهاب ډیر پریشانه سو بیا یی هغه چوکیدار راوغوښتی چی په هغه ورځ د ساحل د دفتر څخه راوتلی وو کله چی هغه راغلی نو شهاب ورته وویل: زه غواړم ستا څخه یو پوښتنه وکم خو ګوره چي ساحل در څخه خبر نه سی که خبر سو نو ته به دي خپله وظیفه د لاسه ورکې،

چوکیدار وویل؛ سمده صاحب نه به خبرېږی،

شهاب وویل: هغه ورځ ستا پیاد ده چی زموږ خزانداره زهرا ساحل صاحب ته په انتظار ځای کی انتظار وه هغه د وظیفی لپاره چی راغلی وه؟

چوکیدار وویل: هو هو صاحب پیاد می سوه،

شهاب وویل: په هغه ورځ د ساحل صاحب دفتر ته ته څو واری ورغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکیـــدار وویـــل: دوه واری ورغلـــم یـــو واری د ســـاحل صــاحب پــلار او ورونــه راغلــی وه د هغــو پــه اړه ورغلـم او بیا د زهرا اغلۍ په اړه ورغلم،،

شــهاب وویــل: پــه هغــه ورځ د ســاحل صــاحب ســره نــور څوک وه په دفتر کی،

چوکیدار وویل................................ :،

شــهاب ډیــر حیــران ســو ســترګې یــی وپړســیدلی بیــا یــی پــه حیرانــی ســره چوکیــدار تــه وویــل: ښــه ورســه خــو ګــوره چــي په دی اړه چاته ونه وایی،،

چوکیدار وویل: سمده صاحب،

شهاب د ځان سره وویل: زما شک صحی وو،

شــهاب ژر د ســاحل د کــوټۍ عکاســی خپــل موبایــل تــه ولیــږل او پــه مــوټر کــی ســپور ســو او د ســاحل د کــور پــر طــرف رهــی ســو کلــه چــي هلتــه ورسیدی نــو ســاحل هــم د کــور څخــه د دفتــر پــر خــوا روان وو شــهاب خپــل مــوټر شــاته کــړ او د ســاحل څخــه پــټ ســو کلــه چــی ســاحل ولاړی نــو شــهاب د ساحل کورتــه دننــه ســو کلــه چــی هلتــه ورســیدی نــو د ســاحل د مــور او پــلار ســره یــی روغبــړ وکــړ او بیــا کښینســتی شــهاب ډیــر پریشــانه وو بیــا یــی د ســاحل مــور او پــلار تــه وویــل: بابــا په کور کی نور څوک سته؟

د ســاحل پــلار وویــل: څــوک نســته یــوه د کــور مــزدوره ده هغــه په اشپز خانه کی لوښي پریولی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو دباندي راسی،

د ساحل مور او پلار ډیر حیران سول او بیا د شهاب سره دباندي ووتل د ساحل پلار وویل: خیر دی زویه څه خبره ده؟

شهاب ډیر وارخطاء وو او بیا یی وویل: بابا زه غواړم تاسو ته یو خبره وکم خو تاسو وعده را سره وکې چي ساحل به زما تر ویلو پوری نه خبروئ؟

د ساحل پلار وویل: سمده زویه نه یی خبرؤ خو څه خبره ده خیریت خو به وی،

شهاب وویل: بابا.............................. ،

د ساحل د مور او پلار سترګې وپړسیدلی او مخان یی تک سره سوه بیا ساحل د خپل جیب څخه تلیفون را وایستی او عکاسی یی ور ښکاره کړه په دی سره د ساحل مور او پلار نور هم حیران سول بیا شهاب وویل: بابا تاسو په دی خبره ساحل تر هغه وخته مه خبرؤی چی زه درته ونه وایم،

د ساحل د مور تر سترګو اوښکې راغلی او د ساحل پلار ته یی وویل: دا ټول ستا لکبله رامنځته سول کچیری تا په هغه ورځ ساحل د کوره نه وای ایستلی نو نن به زموږ زوی دومره په لوی مصیبت کی نه وای اخته سوی،،،

د ساحل د پلار تر سترګو هم اوښکې راغلی او بیا یی شهاب ته وویل: زویه ددي حل لاره څه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: بابا زه خپل کوښښ کوم چې ساحل وژغورم خو ډیر پام به کوو ځکه چې په دی کی د مرګ ویره هتمن سته د مرګ امکان هلته زیاتیدای سی چې په دی خبره ساحل خبر سی،

د ساحل پلار د شهاب په ښو کی ور ولویدی او په ژړا یی ورته وویل: زویه هیله کوم زما زوی وژغوره هغه زموږ یوازینی زوی دی موږ بیله هغه بل اولاد نه لرو،

شهاب په دی خبره ډیر حیران سو او بیا یی په حیرانی وویل: څنګه یوازینی زوی؟

د ساحل پلار وویل: هغه زموږ زوی دی موږ داغه یو زوی لرو،

شهاب وویل: او د ساحل دا نور ورونه دا ستاسو زامن نه دی؟

د ساحل پلار وویل: نه دا زما د ورور زامن دی هغه او میرمن یی په ټکر کی مړه سول دوی موږ ته را پاته سول موږ لویان کړل د زامنو پځیر خو زموږ اصلی زوی ساحل دی،

شهاب وویل: په دی خبره ساحل خبر دی؟

د ساحل پلار وویل: هو په کومه ورځ چې زه او د اکا زامن یی دفتر ته روغلی وو په هغه ورځ یو چا ورته ویلی وه بیا یی زما څخه پوښتنه وکړه ما هم ټول ربنتیا ورته وویل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب حیران سو او ویویل: په کمه ورځ؟

د ساحل پلار وویل: په هغه ورځ چې زه د لومړی ځل لپاره د ساحل فابریکې ته د هغه د لیدو لپاره ورغلی وم،

ساحل حیران سو او ویویل: اوه زما شک خو نور هم لیری سو پوه سوم،

وروسته شهاب د ساحل د مور او پلار څخه خدای په امانۍ واخیستی او د دفتر پر خوا روان سو کله چې دفتر ته ورسیدی نو د ساحل سره یې ولیدل او د فابریکې پر موضوعاتو یې خبری سره وکړي شهاب وویل: ساحل! زه د یو څو ورځو لپاره په رخصتۍ ځم،

ساحل وویل: ولې خیریت دی ښه خو به یې کوم مشکل خو به نه وی؟

شهاب وویل: هو خیریت دی مور می د نیکه کور ته بیایم نو یو څو ورځې وخت نیسی ځکه د هغو کور ډیر لیری دی،

ساحل وویل: سمده خو په یوه شرط اجازه درکوم،

شهاب وویل: څنګه شرط؟

ساحل د دفتر د پیسو الماری خلاصه کړه او د هغه څخه یې دوې بستې پیسې را وایستلی او شهاب ته یې پر میز کښیښولی،

شهاب وویل: دا څه په وکم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: انا و نیکه ته دی یو ډالۍ ویسه او مور جانۍ ته میله هم ورکه،

شهاب وویل: مننه ساحل خو زما سره پیسې سته دا بیرته واخله،

ساحل وویل: شهاب ته نه یی خبر چی زه یو چاته ورکړی څه بیرته نه اخلم؟

شهاب وویل: خو ساحل دا بیخې زیاتی پیسې دی او موږ په کمپنۍ کی د قرارداد د پوره کولو لپاره زیاتو پیسو ته اړتیا لرو دا بی ځایه مه مصرفوه،

ساحل وویل: ته کمپنۍ پریږده ته ورسه رخصتۍ دی په ښه ډول تیره که زما سره زیاتی نوری پیسې هم سته په هغه به قرار داد پوره کړو،

شهاب وویل: خو ساحل..

ساحل یی خبري قطعه کړی او ویویل: ورسه یاره او پر مور جانۍ انا او نیکه می ډیر ډیر سلامونه وایه،

شهاب ساحل په غیږ کی ونیوی او بیا د کمپنۍ څخه ووتی د نیکه کور ته د مور بیول د شهاب بهانه وه شهاب چي کله د کمپنۍ څخه ووتی نو مخ د نارنج کلاء د کلی پر طرف روان سو د زیات وخت وروسته کلی ته ورسیدی ماښام وو شهاب د کلی و یو ساده هوټل ته ورغلی او ډوډی یی را وغوښتل کله چي شهاب ډوډی وخوړل نو هوټل کی څوک نه وه بیله دوو شاګردانو او دوو د هوټل د مالکانو پرته کله چی شپه تیاره سوه نو د هوټل دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالکــان د شــهاب خواتــه راغلــل د هوټــل شــاګردان هغــه دوه کســان وه چــې ســاحل بــه يــې پــه کــلاء کــې ولیــدی نــو ورتــه خنـدل بـه یـې وروسـته د هوټـل د مالکـانو څخـه یـوه یـې وویـل: ځوانه د ښار رامعلومیږی؟

شهاب وویل: هو د ښار څخه راغلم،

د هوټل مالک وویل: ایا دلته مو د خپلوانو کور دی؟

شـهاب وویـل: نـه دلتـه پـه یـو حقیقـت پسـی راغلـی یـم غـواړم ځانته یی معلوم کم،

د هوټل مالک وویل: د څه شي حقیقت ځوانه؟

شهاب وویل: د نارنج کلاء حقیقت؟

د هوټــل مالکــان دواړه حیــران ســول او بیــا یــی وویــل: چــپ سـه ځوانـه تـه خـو بـه پـه بـلاء واوړی ناحقـه بـه دی مـوږ لا پـه بـلاء اختـه کـړی یـو در سـره تـه نـه یـی خبـر چـی هلتـه پیریـان دی هغـوی هیڅـوک نـه پریـږدی کـلاء تـه چـی څـوک ورسـی د ژونـد څکـه بیـا نسـی ځنـی کـولای خـو یـو څـه وخـت مخکـی یــو ښــاری ځــوان راغلــی وو هغــه ډیــر وخــت هلتــه تیــر کــي هغـه خـو یـی مړ نـه کـې خـو هـر څـوک چـی بـه هلتـه تیریـدل نو ویل به یی چی دا ځوان لیونی دی،

شـهاب حیـران سـو سـترګې یـی وپړسـیدلی بیـا یـی پـه حیرانـی هغــو تــه د ســاحل نښــانې وویلــی هغــو وویــل: هــو هــو همــدا ځوان وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټل شاګردان د ساحل د نښو په ليدو ډير حيران سول او بيا يې په رږديدلي اواز وويل: د خداى و روى ته وګورئ د هغه ځوان نوم مه يادوى،

شهاب په حيراني پوښتنه ځنى وکړه چي ولى؟

هغو ټوله کيسه ورته وکړه چي موږ داسى خندل پر هغه ځوان بيا د شپي..... ،

شهاب د هغو په خبرو ډير حيران سو شک يى نور هم په يقين بدل سو تر ډير باندار وروسته ټول بيده سول څو ساعته وروسته سهار سو د سهار تر چايو وروسته شهاب د هوټل پيسې ورکړى او روانيدى چي هوټلى وويل: ځوانه کلاء ته مه ځه ناحقه ولى ځان په غم اخته کوى؟

شهاب وويل: زما تر ژوند ما ته د يو بل چا ژوند مهم دى او اوس زه داسى فکر کوم چي د هغه ژوند په خطر کى دى او زه نه غواړم چي هغه د لاسه ورکم،

وروسته شهاب د کلاء پر خوا روان سو موټر يى د کلاء ومختته ودروى او کرار يى د کلاء دروازه خلاصه کړه او د دننه کلاء په خوا ور روان سو،

د ساحل د قرار داد ورقې پکار سوى ټول دفتر يى پسى وکتى خو پيدا يى نه کړى بيا يى تليفون راوکښى او شهاب ته يى تليفون وکړ خو د شهاب د تليفون اواز بند وو نه يى اوريدى ساحل بيا تليفون ورته وکې خو شهاب نه اوريدى او په جيب کى يى صرف لګيدى خو ږغ يى نه کوى شهاب دننه کلاء ته ننوتى شاوخوا د جولاګيانو تارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښتی وه شهاب هغه سره لیری کړل هلته ساحل هر وار شهاب ته تلیفونونه کوی خو شهاب یی نه وینی او نه یی هم اوری، په کلاء کی شاوخوا کوترې والوتلي شهاب شاوخوا کتل بیریدی هم په کلاء کی داسی نه معلومیدل چی د ډیره وخته دی څوک راغلی وی ورته وروسته شهاب د کلاء لوړ منزل ته پورته سو او هلته ګرځیدی چی وروسته هغه کوټې ته ننوتی چي ساحل پکښی اوسیدی کله چی هلته ننوتی شاوخوا یی وکتل وروسته یی د خوب کټ ته پام سو چی کتابچه پر پرته وه پر هر څه دوړی او ګرځ پروت وو خو کتابچه همداسی تازه پرته وه لکه یو چا چی تازه ایښی وی شهاب هغه کتابچه راواخیستل او خلاصه یی کړه ګوری چی د ساحل د شعرو کتابچه وه شهاب موسکی سو د شهاب لا هغه کتابچه په لاس کی وه چی دباندي د پانزیبو د شرنګهاری ږغ سو شهاب فکر وکړ چی تصادفی ږغ وو خو څه وخت وروسته بیا د پانزیبو شرنګهاری سو داسی معلومیده لکه یو څوک چی پکښی روان وی شهاب ژر د ساحل کتابچه په جیب کی واچول او د کوټې دباندي ووتی د پانزیبو شرنګهاری لیری سو شهاب د پانزیبو د شرنګهاری پر خوا ور روان وو د پانزیبو شرنګهاری د کلاء د بام وخواته وو شهاب هم هغه وخت پسی ولاړی کله چی زینو ته ورسیدی نو ویلیدل چی د کلاء د بام دروازه خلاصه ولاړه وه د پانزیبو شرنګهارې پر بام وو شهاب هلته کرار کرار پسی ور پورته سو کله چی بام ته وختی شاوخوا یی په وارخطایی وکتل څوک نه وه او د پانزیبو ږغ هم ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

سو شهاب د کلاء پر بام ودریدی او شاوخوا یی کتل د شاه له طرف داسی معلومیده لکه یو څوک چی دده و طرف ته ور روان وی شهاب یو دم مخ ور واړوی د مخ ور اړول کیدو مخکی یو چا په لغته ووهی او لیری یی وغورځوی د شهاب سر د دیواله وموښتی او ډیر ټپی سو کله چی راپورته سو بیا د شاه له طرف لغته ورکول سول شهاب نور هم ډیر ټپي سو تر پزه یی وینی راغلی او د ولاړیدو نه وو خو بیا هم په ډیر تکلیف ولاړ سو شاوخوا یی وکتل هیڅوک نه وه خو لږ وروسته بیا د مخ له طرفه ووهل سو شهاب د کلاء د بام څوکۍ ته نیږدی ولویدی وروسته یو څوک راغلی چی معلومیدی هم نه شهاب یی تر غاړه ونیوی او پورته یی کړ غوښتل یی چی د کلاء د بام څخه یی لاندي وغورځوی چي په دی وخت کی د شهاب تلیفون ته زنګ راغلی او تلیفون د شهاب د جیبه ولویدی او پر مځکه اوکی سو د تلیفونه څخه ږغ راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم د کمپنۍ څخه می زنګ در وهلی دی،

په دی سره شهاب او نامعلومه کس دواړو د شهاب تلیفون ته وکتل بیا د تلیفون څخه اواز راووتی ویویل: اوری شهابه زه ساحل یم یاره تا دا تلیفون ولی نه جوابوی هغه د قرار داد ورقې تا چیری کښیښولی زما ضروری پکار سوی اوری شهابه شهابه،

وروسته تلیفون قطعه سو په دی سره هغه نامعلومه شهاب راکښته کړ او پر بام یی وغورځوی شهاب د سختو زخمو له امله بی هوښه سو کله چی پر هوښ راغلی نو د کلاء د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودانـۍ مختـه پـروت وو بغلتـه یـی اوبـه هـم پرتـی وی شـهاب هغـه د ځـان سره واخیستی او پـه ځغاسـته د کـلاء څخـه ووتـی او پـه خپـل مـوټر کـی کښینسـتی مـوټر یـی چلانـده کـی روان سـو د کـلاء څخـه څـه لیـری یـی مـوټر ودروی او پـه اوږده سـاه یـی اوبـه وڅیښـلی ډیـر ټـوخی یـی کیـدی کلـه چـی لـږ ارام سـو پښـو او لاسـو یـی سـم کـار نکـوی خـو مـوټر یـی چلـولای سـوای شـهاب د ښـار پـر طـرف روان سـو څـه وخـت وروسـته خپــل د پــلار ورکشــاف تــه ورســیدی د مــوټر دروازه یــی خلاصـه کـړه او د مـوټر څخـه لانـدي را ولویـدی پـلار یـی ژر پـر راوځغسـتل او پـر نـارې یـی کـړی: شـهابه شـهابه زویـه څـه وسوه شهابه،

پـلار یـی شـهاب پـه غیـږ کـی ونیـوی او ژر یـی خپـل کـاریګر تــه ور نــاره کــړه چــی امبــولانس راوغــواړه خــو شــهاب ورتــه وویل: نه بابا زه سم یم امبولانس مه راغواړه،

وروســـته یـــی پـــلار شـــهاب تـــر اوږه ونیـــوی او دننـــه ولاړل پـلار یـی ورتـه وویـل: زویـه دا څـه در وسـوه خیریـت خـو بـه وی د چا سره دی جنګ وکې؟

شــهاب خپــل تلیفــون وکتــی هغــه بنــد ســوی وو بیــا پــلار تــه وویل: بابا زه بیا وروسته درته وایم ته ستا تلیفون راکه،

پــلار یـــی تلیفـــون ورکـــې شـــهاب د ســـاحل پـــلار تـــه زنـــګ ووهلـی کلـه چـی هغـه اوکې کـړ نـو شـهاب ورتـه پـه ریږدیـدلی اواز وویل: کاکا تاسو ژر زما د پلار ورکشاف ته راسی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل پلار ډیر وارخطاء سو بیا یی وویل: څه خبره ده زویه هر څه خو به سم وی؟

شهاب وویل: هو کاکا بس تاسو ژر زمونږ ورکشاف ته راسی،

د شهاب پلار وویل: زویه زه به ساحل ته تلیفون وکم،

شهاب وویل: نه بابا هغه ته زنګ ونه وهی او که یی پوښتنه در څخه وکړه نو ورته ووایه چی مور یی د نیکه کور ته بیولی ده،

څه وخت وروسته د ساحل مور او پلار راغلل کله چی یی شهاب ته وکتل نو ډیر وارخطاء سول د ساحل پلار په وارخطایی وویل: دا څه در وسوه زویه؟

شهاب خپل پلار ته وویل: بابا هیله کوم مونږ د یو څه وخت لپاره یوازی پریږده،

پلار یی وویل: سمده زویه،

کله چی یی پلار دباندي ووتی نو شهاب د ساحل مور او پلار ته د کلاء ټوله کیسه وکړه د ساحل د مور او پلار د ډیرې وارخطایی نه سترګې وپړسیدلی تر څه وخت باندار وروسته د ساحل مور او پلار ولاړه، شهاب خپل تلیفون چارج ته ورکې کله چی لږ چارج سو نو یی چالانده کې او ساحل ته یی تلیفون وکې کله چی ساحل تلیفون پورته کې نو ویویل: شهابه چیری یی یاره دومره زیات تلیفونان می در وکړه خو تا جواب نه وایه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: وبخښه یاره د تلیفون زنګ می بند وو نه می اوریدی،

ساحل وویل: پخیر ورسیدلاست؟

شهاب وویل: هو الحمدالله په خیر ورسیدو،

ساحل وویل: ما د هغه قرار داد د ورقو لپاره تلیفون در وکې هغه زما څخه ورکې سوی وی،

شهاب وویل: هغه ما ستا د دفتر په الماریَ کی ایښی وی،

ساحل وویل: پیدا می کړی خو ته څه وخت راځی یاره ډیر دیغت می کړی دی در پسی،

شهاب وویل: بس یو دوې درې ورځې وروسته درځم ان شاء الله،

ساحل وویل: ژر راسه یاره ډیر می یادیږی،

شهاب وویل: زما هم ډیر یادیږی،

وروسته دواړو خدای په امانی سره واخیستی او تلیفون یی بند کې شهاب څو ورځې وروسته سم سو او وروسته دفتر ته ولاړي کله چی ورغلی نو ساحل ډیر خوشحاله سو دواړو ټینګ په غیږ کی سره ونیول شهاب لږ ګوډ ګوډ تلی ساحل ورته وکتل او حیران سو بیا یی وویل: شهابه خیریت دی دا ولی داسی ګوډ ګوډ ځي؟

شهاب وویل: هو خیریت دی په کلی کی د یو ډبری سره ولګیدم هلته یو څه زخمی سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: یو څه زخمیسوه؟ ولی ډېره یی د پنبې ځخه جوړه کړی وه ته یی راښکاره که هله،

ساحل د شهاب پښه وکتل هغه ډیره پټې سوی وه بیا یی وویل: ساحل دا خو د ډېرې زخم نه معلومیږی هتمن په یو بل شی زخمی سوی یی،

شهاب موسکی سو او ویویل: نه یاره په ډېره زخمی سوم،

ساحل وویل: دا چا در پټې کړه؟

شهاب وویل: بابا را پټیکړه،

ساحل وویل: دا که ډیره زخمی سوی وه او زخم یی پر خرابتیا واوښتی نو بیا؟

شهاب وویل: نه یاره زیاته نه وه زخمی سوی،

ساحل شهاب تر لاس ونیوی پورته یی کړ او ورته یی وویل: هله راپورته سه راځه،

شهاب وویل: چیری؟

ساحل وویل: بس ته مازی را روان سه،

ساحل شهاب تر اوږی ونیوی او د کمپنې ځخه ووتل ساحل شهاب ته خپل د موټر دروازه ور خلاصه کړه او شهاب یی مخته کښینوی او خپله یی موټر چلولو ته کښینستی وروسته روان سول شهاب وویل: ساحل چیری ځو یاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: ته صبر وکه چې را ورسیدی بیابه یی خپله ووینی،

لږ وروسته ساحل د یو غټ روغتون ومختته موټر ودروی او شهاب یی د موټر څخه راکښته کې شهاب وویل: ساحله دا تا زه روغتون ته ولی راوستم؟

ساحل د شهاب سوال ته جواب ور نه کې د ګوډانو بایسکل یی را واخیستی او شهاب یی په کښی کښینوی او روغتون ته ننوتل وروسته د ایکسری واټ ته ننوتل هلته ساحل د یو ایکسری اطاق ته ننوتل ډاکټر ته یی سلام ووایه ډاکټر وویل: اوه تاسو ساحل صاحب دلته خدای مو راوله،

تر روغبړ وروسته ډاکټر وویل: ساحل صاحب موږ خواران مو څنګه پیاد سوو؟

ساحل شهاب ته اشاره وکړه او ویویل: دا زما ورور، اندیوال او هر څه می دی ډیر رابانديي ګران دی پښه یی ډیره زخمی سویده خو ما ته وایی چې د ډبرئ سره ولګیدم لږ زخمی سوم ته دده د بدن ټوله ایکسری وګوره چې خدای مکړه بل ځای یی ټپی سوی نه وی،

شهاب وویل: ساحل یاره زه سم یم ایکسری ته حاجت نسته،

ساحل شهاب تر اوږه ونیوی او د ایکسری د ماشین کټ ته یی یوړی کله چې ډاکټر د ایکسری ماشین د شهاب پر بدن وګرځوی نو د ساحل د بدن پر هډوکو یی د ضربې نښانی ولیدلی څه وخت وروسته یی ساحل ته وویل: ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب هډوکي یې نور سم دی کوم مشکل نه لري خو داسې معلومیده لکه دده ټول بدن چې د یو سخت شي سره لګیدلی وي د پښتې او د پښو پر هډوکو یې داسې نښانې معلومیږي چې د دباندي لخوا څخه ضربه باندي سویده،

ساحل ډیر پریشان سو بیا یې په درد وویل: خو ده رزیل ویل چې صرف د یوې ډبرې سره مې پښه ولګیده،

ډاکټر وویل: نه دا د ډبره ضربه نه ده داسې معلومیږي لکه یو چا چي پر یو کلک ځای غورځولی وي،

ساحل په حیراني وویل: څه؟

ډاکټر وویل: هو داسې معلومیږي لکه یو چا چې پر یو کلک ځای پوري وهلی وي خو د تشویش خبره نه ده هډوکې یې ټول سم دي ماتیدنه نه لري زه به یو څه دوا در ولیکم هغه ورکوه ان شاءالله سمیږي،

وروسته ساحل او شهاب د ډاکټر څخه خدای په اماني واخیستی او د روغتون څخه راووتل ساحل ډیر پریشانه وو وروسته یې دوا ورته راواخیسته خو د شهاب سره یې خبرې نه کولې شهاب یې پر لاس خپل لاس کښینوی خو ساحل د شهاب لاس د خپل لاس څخه لیري کې او هیڅ یې ونه ویل شهاب د بایسکل بریک ونیوی بایسکل ودریدی بیا یې وویل: ساحل زه ربښتیا درته وایم چې زه په کلي کې غوځار سوم هلته زخمي سوم،

ساحل وویل: ربښتیا وایې؟

شهاب وویل: ربښتیا وایم یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ساحل وویل: نو تا ماته صرف د پښې ولې وویل چې پښه می زخمی سوه،

شهاب وویل: د نور بدن درد می نه دی احساس کړی،

بیا شهاب وویل: اوس خوشحاله سوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: هو،

بیا دواړه په خندا د روغتون څخه ووتل کله چې دباندي ووتل نو د روغتون مخته هغه دوکاندار چې ساحل د حسام د بانک په ورځ لیدلی وو چې په دوکان کی بی هوښه وو چې بیا ده اوبه پر واچولی هغه ناری کړی چې پیری دی د روغتون مخته هغه دوکان کوی چې پر ساحل یی سترګې ولګیدی ساحل هم هغه ولیدی او وپیژندی دوکاندار د ساحل په لیدو ډیر وارخطاء سو په وارخطایی کی یی وویل: پیپپیری! پیری،

د دوکاندار بدن په رږدیدو سو ساحل او شهاب دواړو هغه ته وکتل چي ډیر وارخطا وو بیا ساحل ورته وویل: پیری به دی نیکه وی،

شهاب موسکی سو خو د شهاب سترګې په هغه نفر کی ښخې وی او تر ډیره ځایه یی ورته کتل کله چې موټر ته وختل نو شهاب ساحل ته وویل: ساحل! دا څوک وو چې د پیری ناری یی وهلی؟

ساحل وویل: ایله لیونی دی په هغه ورځ چې ما د بانک څخه پیسی راوړلی ده د بانک سره دوکان کوی زه چې د بانک څخه راووتم غوښتل می دده د دوکان څخه یو بوتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبــه راواخلـم خــو دی هلتــه بــی هوښــه پــروت وو مــا اوبــه پــر وپاشـلی چــی پــه هــوښ راغلــی او ماتــه یــی وکتـل نــو یــو دم یــی وځغستل او د پیری پیری ناری یی وهلی چی پیری دی،

شــهاب ډیــر حیــران ســو خــو څــه یــی ونــه ویــل وروســته دواړه د روغتــون څخــه روان ســول چــی څــه مختــه ولاړل نــو شــهاب وویـل: سـاحله مـا همدلتـه کښـته کـه زه د کـور لپـاره یـو څـه سودا وړم بیا پسی درځم،

ساحل وویل: زه به یی درته راواخلم،

شــهاب وویــل: نــه یــاره زه یــی خپلــه را اخلــم د مــور د خوښــې په شیانو ته نه پوهیږی؟

ســاحل موســکی ســو او ویویــل: ســمده خــو زه بــه دلتــه درتــه ودریږم؟

شــهاب وویــل: نــه نــه یــاره تــه ورســه دفتــر هــم یــوازی دی هلتــه باید په ما و تا کی یو وی،

ساحل وویل: سمده خو ژر بیرته راسه،

شهاب وویل: سمده،

وروســـته دواړو خـــدای پـــه امـــانی ســـره واخیســـتی شـــهاب د مــوټر څخــه کښــته ســو او ســاحل ولاړی شــهاب ســاحل تــه کتـل چــی کلــه هغــه د سترګو لیــری ســو شــهاب ټکســۍ را وګرځــول او پــه کښــی کښینســتی ټکســۍ ولا تــه یــی وویــل: ښــارې روغتون ته درځه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وخت وروسته شهاب بیرته هغه روغتون ته راغلی چې دی او ساحل ورته راغلی وه شهاب هغه دوکاندار ته ورغلی چې په ساحل پسی یی د پیری ناری وهلی کله چې دوکاندار شهاب ولیدی نو ډیر وارخطاء سو خو شهاب هغه ټینګ تر لاس ونیوی لاس یی ور وپیچی او ورته یی وویل: راته ووایه چې تا ولی زما په ملګری پسی ناری وهلی چې پیری دی پیری دی؟

دوکاندار په وارخطایی او په ریږدیدلی اواز وویل: سمده صاحبه درته وایم درته وایم،

شهاب وویل: ووایه،

دوکاندار ورته وویل: صاحبه ما مخکی د بای فاس سره د ښار څخه څه لیری دوکان کوی یوه شپه ناوخته زه په دوکان کی ولاړ وم هغه ستا ملګری پر سړک را روان وو او د یو چا سره یی خبری کولی زما د ډیر لیری ځایه پکښی فکر وو،

شهاب وویل: د چا سره یی خبری کولی څوک وو هغه؟

دوکاندار وویل: صاحبه ستا د ملګری سره هیڅوک نه وو ور سره هلته بیله ما او ستا د ملګری ماسیوا بل څوک نه وه،

شهاب ډیر حیران سو او بیا یی وویل: نو د چا سره یی خبری کولی،

دوکاندار وویل: صاحبه ما درته وویل چې هلته هیڅوک نه وه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب نور هم ډیر حیران سو سترګې یې د حیرانتیا څخه وپړسیدلی او بیا یې وویل: بیا څه وسوه؟

دوکاندار وویل: ما تر ډیره وخته ورته کتل چې ده خبری کولی خو کله چې زما د دوکان څخه لږ تیر سو بیا یو دم ورک سو،

شهاب د دوکاندار لاس ایله کې او د ډیری حیرانتیا څخه خولې پر راوبهیدلی بیا دوکاندار وویل: صاحبه ما چې کله دا حالت ولیدی نو ډیر وبیریدلم او د ډیری بیرې بې هوښه سوم یو وخت یو چا پر مخ اوبه را واچولی زه چي په هوښ راغلم نو ستا ملګری مې مخ ته ناست وو او پر ما یې اوبه اچولی زه د هغه څخه ډیر وبیریدم د هغه ځایه وتښتیدم بیا می هغه دوکان پریښوی او دلته راغلم،

شهاب وویل: ستا هغه دوکان چیری وو؟

دوکاندار وویل: د بای فاس سره وو د ښار څخه څه لیری،

شهاب وویل: د هغه پیسو د بانک سره؟

دوکاندار وویل: کوم بانک صاحبه هلته خو هیڅ بانک نسته،

شهاب وویل: تا به نه وی لیدلی هلته د پیسو بانک هم سته،

دوکاندار وویل: صاحبه ما هلته پنځه کاله دوکان وکې هلته زه ډیر ګرځیدلی یم ما خو تر اوسه کوم بانک نه دی لیدلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـهاب ډېر حيران سو بيا يـې خپـل پـلار تـه تليفـون وکـې او ورتــه يــې وويــل: بابــا زه د ښــارې روغتــون مختــه ولاړ يـم تــه يو چاته ووايم چې زما موټر د روغتون مخته راولي،

پلار يې وويل: سمده زويه،

بيــا شـــهاب دوکانـــدار تـــه وويـــل: ســـتا د يـــوې اوونـــۍ د دوکانـدارۍ پيسـې زه درکـوم تـه زمـا سـره د يـو سـاعت لپـاره هلته ولاړ سه چيرې چې تا دوکان کوې،

دوکاندار ډېر خوشحاله سو او بيا يې وويل: سمده صاحبه،

څــه وخـــت وروســـته مـــوټر را ورســـيدی شـــهاب او هغـــه دوکانـــدار دواړه پـــه مـــوټر کـــې کښينســـتل او د دوکانـــدار د دوکـــان پـــر طـــرف روان ســـول څـــه وخـــت وروســـته هلتـــه ورســـيدل دوکانـــدار هغـــه ځـــای ور وښـــوی ويويـــل: صـــاحبه دلته ما دوکان کوی داغه خالي دوکان زما وو،

شـهاب هلتـه شـاوخوا وکتـل رښـتيا هـم هلتـه هـيڅ بانـک نـه وو شـهاب دوکانـدار بيرتـه خپـل ځـای تـه را ورسـوی او هغـه تـه يــې ډېــرې پيســې ورکــړې او ورتــه يــې وويــل: ګــوره ددې کيسـۍ پـه اړه بيـا چاتـه ونـه وايـې زمـا هغـه ملګرې د څـو غټـو کمپنيـو مشـر دی کـه يـې درد درتـه راغلـی بيـا دی نـه پريـږدي بندی کوی دی،

دوکاندار وويل: سمده صاحبه نه وايم،

ساحل چـې کلـه د مـوټر څخـه کښـته سـو نـو د سـاحل دوا يـې وليـدل د ځـان سـره يـې واخيسـتل او ويويـل: اوف دا دوا خـو يې هم دلته پاته سول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل خپل کمپنۍ ته ننوتی زهرا او یوه بله همکاره یی په خپله شعبه کی ناستې وی کله چی یی ساحل ولیدی نو دواړو ښه راغلاست ورته ووایه د زهرا همکارۍ وویل: زهرا! ریس صاحب لکه چی مریض سویدی،

زهرا وویل: ولی؟

همکارۍ یی وویل: تا یی په لاس کی دوا نه ولیدل؟

زهرا وویل: نه نه می ولیدل شاید د بل چا وی ریس صاحب خو داسی تازه او تکړه معلومیدی،

همکاره یی موسکۍ سوه بیا یی وویل: زهرا! ریس صاحب ته ډیر مه ګوره نظر یی نه کې؟

زهرا موسکۍ سوه بیا یی کرار خپله همکاره پر اوږه ووهل ورته یی وویل: چپ سه لیونۍ،

د زهرا همکارۍ وویل: ایی زهرا رښتیا ووایه ریس صاحب دي خوښیږی؟

زهرا وویل: لیونۍ دا ته څه وایی لیونۍ سوی خو به نه یی؟

همکارۍ یی وویل: زهرا ته راته ووایه ونیسه نو ووایه،

زهرا موسکۍ سوه خو بیرته یی څیهره خوابدتیا ته واوښته همکارۍ یی وویل: څه پیښه سوه؟

زهرا خپلې همکارۍ ته ددي او ساحل ټوله کیسه وکړل او بیا یی اوږده ساه و ایستل او ویویل: ما دده د لاسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړلو موقع د لاسه ورکړیده ساحل به هیڅکله بیا زما وخواته وهم نه ګوری،

همکاری یی وویل: زهرا ته خو کوښښ وکه ځکه چی اوله مینه هیڅکله نه هیریږی،

زهرا وویل: خو ما ساحل ته دومره غمونه ورکړه چی هغه به یی هیڅکله نه کې هیر،

همکاری یی وویل: زهرا وخت چاته دوهمه موقع نه ورکوی ته اوس هم موقع لری که چیری ساحل ستا څخه نفرط کولای نو پخپله کمپنی کی به یی کار هم نه درکولای،

زهرا په دی خبره خوشحاله سوه او بیا یی همکاری ورته وویل: زهرا! هله ورسه ریس صاحب اوس یوازی دی بیا داسی موقع په لاس نه درځې د اوبو ور وړلو په بهانه ورسه کرار کرار باندار هم ور سره شروع که،

زهرا هم د اوبو ګیلاس واخیستی او د ساحل د دفتر پر خوا ورغلل کله چی د ساحل د دفتر دروازی ته ورسیده نو دوه درې اوږدې ساوی یی یی واخیستی بیا یی پر زړه لاس ونیوی او بیا یی د ساحل د دفتر دروازه ور وټکول ساحل وویل: راځې مهربانی،

زهرا هم دننه ورغله ساحل په کمپیوټر اخته وو زهرا د اوبو ګیلاس ساحل ته پر میز کښیښوی ساحل چی زهرا او د اوبو ګیلاس ولیدی نو یو دم ولاړ سو او ویویل: تاسو؟ او دا اوبه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهـرا رږدیـدل او بیـا یـی وویـل: هغـه تاسـو مـریض یاسـت ستاسـو د دفتـر اوبـه یخـی دی هغـه تـاوان درتـه کـوی پـه همدې اوبو مو دوا وخوری،

ساحل وویـل: زه نـه یـم مـریض هغـه دوا د شـهاب ده او بیـا تاسـو ولـی تکلیـف کـوی خـو یـو کـاریگر تـه بـه مـو پـلاس ورکړی وای؟

زهرا وویـل: هغـوی ټـول پـه کـار اختـه وه نـو مـی ځکـه خپلـه راوړی،

شـهاب هـم کمپنـۍ تـه را ورسـیدی د زهـرا همکـاره ډیـره وارخطـا سـول نـه یـی غوښـتل چـی شـهاب د سـاحل دفتـر تـه ورسـی تـر څـو ساحل او زهرا پـه یوازیتـوب کـی خبـری سـره وکې نو یی شهاب ته ورناره کړه: صاحبه صاحبه ګوری،

شهاب په درد ورته وویل: څه خبره ده؟

د زهـرا همکـاره ډیـره وبیریـدل بیـا یـی وویـل: صـاحبه تاسـو راسـی دا زمـا کمپیـوټر یـو څـه خـراب دی دا خـو راسـم کـې فاسورډ یی راڅخه هیر سویدی،

شـهاب دننـه شـعبۍ تـه ورغلـی او د هغـۍ ترڅنـګ کمپیـوټر تـه کښینسـتی د کمپیـوټر پـر لیکـدړی(کیبورډ) یـی لاسـونه کښیښوول او په فاسورډ خلاصولو اخته سو،

سـاحل بیرتـه پـر خپلـه چـوکۍ کښینسـتی او زهـرا تـه یـی وویل: مننه،

زهرا وویل: د مننۍ وړ نه ده صاحبه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ساحل په خپل کار اخته سو زهرا لا هم هلته ولاړه چې اوس به ساحل نورې خبری شروع کې او ما ته به د کښینستو موقع پیدا سی خو ساحل څه نه ورته ویل بیا زهرا کرار کرار د دروازئ پر طرف روانه سول په داغه فکر چی ساحل به ږغ باندی وکې خو ساحل هیڅ نه ورته وویل زهرا بیرته مخ را واړوی د ساحل خواته او ویویل: صاحبه تاسو خو به بل کوم شی ته ضرورت نه لری؟

ساحل وویل: نه مننه،

زهرا بیا مخ د دروازئ پر طرف واړوی خو بیا یی د ساحل طرف ته وکتل او ورته یی وویل: صاحبه تاسو زما څخه پوښتنه نه وکړه چی زه کار کولو ته ځنګه مجبوره سوم؟

ساحل پوه سو چی زهرا دده سره خبری زیاته وی نو یی کمپیوټر پریښوی او ویویل: ضرورت یی نه وو چی پوښتنه می در څخه کړی وای ولی چی زه دلته د کاریګرو د شخصی ژوند د پوښتنو لپاره نه یم ناست او نه هم زه کاریګرو ته معاش د هغو پر شخصی ژوند بیانولو ورکوم،

د ساحل په دي خبره سره د زهرا زړه ډیر غمګین سو او تر سترګو یی اوښکې راغلی په ژړا یی وویل: فکر نکوی چی ستا په دی خبرو سره به د یو چا زړه مات سی؟

ساحل د خپل چوکئ څخه ولاړ سو او د زهرا و خواته ورغلی او ورته یی وویل: زهرا ته د زړه ماتولو په معنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهیږی که ته پوهیدای نو تا به د بل چا زړه نه ورماتولای،

زهرا وویل: ساحله زه پوهیږم چی ما ستا زړه در مات کړی وو خو زه پر هغه پښیمانه یم هغه زما تیر وخت وو،

ساحل وویل: زما هم هغه تیر وخت وو چی ستا سره می مینه کول خو هیله کوم زما ژوند ته بیا د راتلو کوښښ مکوه،

شهاب لا هم د زهرا د همکارۍ سره د کمپیوټر په جوړولو اخته وو د شهاب لاس پر کمپیوټر پروت وو د زهرا همکارۍ غوښتل شهاب ځانته جلب او مینه ور سره شروع کې نو یی کرار خپل لاس د شهاب پر لاس ور کښیښوی شهاب د هغۍ لاس خپل په بل لاس په چکه ووهلی او ور لیری یی کې د زهرا همکاره ډیره وبیریده ژر یی خپل لاس د شهاب څخه را ایسته کې،

زهرا په ژړا وویل: ساحل! ما ته یوه موقع لا هم راکه بیا به هیڅکله چم در سره ونه کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: موقع؟ که می تاته موقع درکړه نو زه به موقع د لاسه ورکم ځکه چی زه اوس د یو بل چا سره مینه کوم هغه زما ژوند زما ساه او زما هر څه ده،

زهرا ډیر وژړل بیا ساحل ورته وویل: هیله کوم نور مه زما وخت را ضایع کوی او مه هم خپل وخت ضایع کوی مهربانی کار ته مو ولاړه سی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا پــه ژړا د ســاحل د دفتــره څخــه ووتــل شــهاب هــم د زهــرا د همکــارۍ د شــعبې څخــه را ووتــې د زهــرا همکــارۍ د شــاه لخــوا د خــولۍ پیښــې پســې وکــړی کلــه چــې شــهاب د ســاحل دفتــر تــه تلــی نــو یــی زهــرا پــه لاره کــی ولیــدل چــې ژړل یی شهاب حیران سو او ویویل: څه خبره ده؟

زهرا خپل اوښکې پاکې کړی او ویویل: هیڅ خبره نه ده،

وروسته زهـرا د خپـل شـعبې پـر خـوا روانـه سـول او شـهاب د سـاحل دفتــر تــه ورغلــی شــهاب ولیــدل چــې ســاحل ډیــر پریشــانه دی شــهاب وویــل: څــه خبــره ده یــاره چــې داســی پریشانه ناست یی او دا اغلې ولی ژړل؟

ساحل اوږده ساه واخیسـته او ویویـل: څـه درتـه ووایـم یـاره د نـن زمـانې انجـونې دی د مینـې څخـه یـی پسـخند جـوړ کـړیـدی چـی خوښـه یـی سـی ژونـد تـه مـو راسـی او چـی خوښـه یـی سی پریږدی مو او د بل چا سره ولاړې سی،

شـهاب وویـل: ښـه ښـه د مینـې کیسـه وه خـو یـاره تـا بایـد د هغې زړه نه وای ور مات کړی،

ساحل وویل: ولی هغه زما زړه چی یی را مات کې؟

شـهاب وویـل: یـاره انسـان عـاجزه دی کلـه کلـه غلطـې ځنـی کیږی ویبخښه،

ساحل وویل: یاره هغه بیا وایی چی زما سره مینه وکه،

شـهاب موسـکی سـو او ویویـل: نـو خـو ور سـره ویکـه پـه دی کی مشکل څه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: چپ سه لیونیه په هغه بلي مې لکه چې ډبوی،

شهاب حیران سو او ویویل: کمه بله هغه د کلی دا یادوی؟

ساحل موسکی سو او ویویل: پرېږده یې یاره ته دي دوا وخوره چي ژر جوړ سی،

ساحل د شهاب دوا راواخیستل او شهاب ته یې ورکړه بیا شهاب وویل: نن ماښام ته یو ځای میلمانه یو ځان تیار که،

ساحل وویل: یاره ددي میلمستیاؤ څخه پر نفس راغلی یم زه نه ځم یاره ته ورسه،

شهاب وویل: سمده نو زه هم نه ځم ما ته هم یوازی خوند نه راکوی چی ولاړ سم،

ساحل شهاب په غیږ کی ټینګ کې او ویویل: احمقه زما کمزوری در معلومه ده ته پوهیږی چی ته پر ما ډیر ګران یی نو ځکه داسی راته وایی سمده پر څو بجې ځو؟

شهاب موسکی سو او ویویل: زه موټر ستاسو کورته در ولم بیا دی راپورته کوم،

ساحل وویل: سمده،

ماښام ته ساحل ځان تیار کې او څه وخت وروسته شهاب د کور مخته د موټر هارنګ ووهی او دواړه د میلمستیا په خوا روان سول د شهاب هدف بانک وو نو ځکه د شپی چی د میلمستیا څخه راتلل نو د بای فاس پر سړک را روان سول کله چی هغه دوکان ته را ورسیدل نو ساحل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیده سوی وو شهاب موټر لېږ کرار کې بیا یې موټر سره یو و بل بغلته کې تر څو ساحل راکښینی خو ساحل نه راکښینستی شهاب غوښتل چې ساحل ته لاس ور وړی او هغه راکښینوی خو کله چې یې لاس وروړی نو لاس یې ساحل ته نیږدی ودریدی او جام سو هیڅ حرکت یې نه کوی شهاب پوه سو نو یې ژر ساحل ته ناره ور وکړه خو خوله یې هم بنده سول د شهاب ور سره زوری وی خو لاس او خولې یې هیڅ حرکت نه کوی شهاب غوښتل موټر ودروی خو پښه یې د بریک څخه لیری سول او پر سکلیټر او سټرینګ یې پښه او لاس ټینګ سول شهاب ډیر کوښښ وکې چې ځان خلاص کې خو هیڅ یې نسوای کولای موټر د دوکان او د هغه بانک د ځایه څخه ډیر لیری ولاړی یو دم یې لاسونه پښې او خوله ایله سول ژر یې موټر ودروی او ټوخې ونیوی ساحل هم د خوبه راکښینستی او په حیرانتیا یې شهاب ته وویل: څه پیښه ده څه در وسول،

شهاب خبرې نسوای کولای بیا ساحل ژر په خوله کې اوبه ورکړې د څه وخت وروسته ارام سو ساحل وویل: څه پیښه ده څه در وسول،

شهاب شاته وکتل ډیر لیری راغلی وه چې ساحل وارخطاء نسی نو یې وویل: هیڅ خبره ده بس مازې می یو څه ساه لنډې وسول او ټوخې په درد کړم،

ساحل یې پر تندي لاس کښیښوی او ویویل: تندی دی هم ډیر تود دی تا دوا وخوړل بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهاب وویل: نه یاره هیره می سول،

ساحل په درد وویل: شهابه ډاکټر دوا د څه شی لپاره درکړل چی ته یی نه خوری؟

شهاب وویل: وبخښه یاره هیره می سول بیا یی خورم،

ساحل وویل: راکه موټر ماته راکه زه یی چلوم ته مریض یی،

شهاب موټر ساحل ته ورکی او بیا د کور په خوا روان سول ساحل شهابه تر خپله کوره ورسوی او ورته یی وویل: ګوره دوا پر وخت خوره او پر ځان فکر کوه،

شهاب وویل: سمده،

سهار سو ساحل د دفتر څخه ووتی غوښتل یی چی شهاب ته تلیفون وکړی خو بیرته یی تلیفون جیب ته واچوی فکر یی وکړ چی شهاب ناروغه وو هغه به اوس بیده وی وروسته یی د زهرا همکاری ته وویل: که شهاب راغلی ورته ووایه چی زه کلی ته تللی یم،

شهاب د سهار تر ناشتی وروسته د دفتر پر خوا روان سو کله چی هلته ورسیدی نو د ساحل دفتر ته ورغلی هلته یی وکتل خو ساحل نه وو بیا یی وغوښتل چی زنګ ور ووهی خو د ساحل تلیفون هم د ساحی څخه بهر وو شهاب د ساحل د دفتره څخه پریشانه لاندی راکښته سو زهرا ولیدی چی شهاب په ساحل پسی پریشانه دی نو یی ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویـــل: صـــاحبه! ســـاحل صـــاحب ســـهار کلـــی تـــه ولاړی زمـــا همکـــارۍ تـــه یـــی وویـــل چـــی کـــه شـــهاب راغلـــی ورته وو ایه چی زه کلی ته تللی یم،

شـــهاب وویـــل: ښـــه! ښـــه! مننـــه چـــی خبـــر مـــو کـــړم زه ډیر پریشانه وم،

ســـاحل څـــو ورځـــې وروســـته راغلـــی خـــو پـــه اوونـــۍ کـــی بـــه هتمـــاً کلـــی تـــه تلـــی د ســـاحل مـــور پـــلار او شـــهاب ډیـــر پریشـــانه وه پـــه دي اړه څـــه وخـــت تیـــر ســـو یـــوه ورځ ســـاحل د دفتـــر څخـــه د کـــور پـــر طـــرف روان وو د کمپنـــۍ د کـــار کوونکـــو د وظیفـــو وخـــت هـــم خـــلاص سوی وو ټـول دبانـدی ووتـل بـاران هـم شـروع وو ټـول موټرانـــو او رکشـــو تـــه وختـــل او ولاړل خـــو زهـــرا د مـــوټر پـــه تمـــه ولاړه وه خـــو مـــوټر نـــه پیـــدا کیـــدی کـــالۍ یـــی ټـــول لانـــده ســـول، ســـاحل د پارکینـــګ څخـــه مـــوټر را وایسـتی کلـه چـی د کـور پـر طـرف روانیـدی نـو ویلیـدل چـــی زهـــرا د مـــوټر پـــه انتظـــار پـــر ســـړک بـــاران تـــه ولاړه ده ســـاحل ورغلـــی او مـــوټر یـــی د زهـــرا مختـــه ودروی د مـــوټر هنـــداره یـــی کښـــته کـــړل او ورتـــه یـــی وویل: راځې زه به مو ورسوم،

زهـــرا وویـــل: نـــه نـــه صـــاحبه تاســـو تکلیـــف مکـــوی اوس به موټر راسی د لاری په موټر کی ځم،

ســـاحل وویـــل: بـــاران مـــو لنـــدوی راځـــې زه هـــم ستاســـو د کور خواته ځم زه به مو ورسوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهــرا د ســـاحل مـــوټر تـــه ور وختـــل او روان ســـول زهــرا ډیــره لنــده ســوی وه د یــخ هــم نیــولی وه نــو ځکــه ډیــره ریږدیــدل ســاحل د چــرګ د ښــوروا ولا د لیــږی مختــه مــوټر ودروی او ورغلــی شــوروا ولا تــه یــی وویــل چــی دوه ګیلاســه ښــوروا راجــوړه کــه کلــه چــی ښــوروا امــاده ســول نــو ســاحل خپــل ګــیلاس واخیســتی او ښــوروا ولا تــه یــی وویــل: دا بــل ګــیلاس پــه مــوټر هغې ناستي اغلې ته ورووړه،

ښــوروا ولا هغــه ګــیلاس زهــرا تــه ورکــې زهــرا هغــه پــه ریږدیــدلی لاســو ونیــوی او ښــوروا یــی وڅیښــل او د بــدن یخــوالی یــی کــم ســو کلــه چــی ښــوروا خلاصــه ســول نــو ســاحل مــوټر تــه وختــی او روان ســول ســاحل د زهــرا د معصــومی څیــری پــه لیــدو نــرم ســو او زهــرا تــه یــی وویــل: زه د هغــې ورځــې پــر خبــرو بخښــنه غــواړم پــه احساســاتو کــی وم نــو ځکــه مــی داســی خبــری وکــړی خــو هــو دا فکــر مکــوه چــی زمــا پــه زړه کی دی تاسو ته ځای پیدا سوی وی،

څــه وخــت وروســته د زهــرا کــور راورســیدی او زهــرا د مــوټر څخــه کښــته ســول او ســاحل تــه یــی وویــل: مننــه صاحبه،

کلــه چــی ســاحل زهــرا د کــور مختــه کښــته کــړل پــه دی وخــت کــی د زهــرا کــوژدن ارمــان چــی د زهــرا د کــور هاخواتــه پــټ وو ولیــدل ډیــر پــه درد کــی ســو د درده یــی مــخ تــک ســور ســو، ســاحل د زهــرا تــر کښــته کولــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته پر خپل لار روان سو، ماښام ساحل میلمه وو د شپې ناوخته د میلمستیا ځخه را ووتی د پارکینګ ځخه یی موټر را وایستی او مخ د کور پر طرف روان سو په لار کی یی شهاب ته تلیفون وکړ کله چی شهاب تلیفون اوکې کړ نو ساحل په خندا ورته وویل: شهابه یاره هغه د شپږو میلیونو قرارداد می تر لاسه کې،

شهاب ډیر خوشحاله سو او ویویل: مبارک دی سه یاره،

ساحل وویل: مننه یاره خو دا ټول ستا لکبله ځکه چی دا قراردادیان خو تا پیدا کړی وه او تا دیته تشویق کړل چی موږ ته دا قرارداد راکې،

شهاب وویل: نه یاره د هغوی زموږ تولیدات خوښ سول ما خو هیڅ هم نه دی کړی،

ساحل غوښتل چی شهاب ته د هغه د زحمت مننه ووایی خو یو دم یی موټر د یو شی سره ولګیدی او ساحل ژر ودروی، شهاب وویل: څه پیښه سوه یاره؟

ساحل وویل: فکر کوم ټایر یی پنچر سو،

ساحل چی کله د موټر ځخه کښته سو نو ویلیدل چی د موټر څلور سره ټایرونه یی پنچر سوی وه ساحل وویل اوه خدایه،

شهاب وویل: څه وسوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: د موټر څلور سره ټایرونه مې پنچر سول لکه چې یو چا قصداً پر سړک یو شی راته ایښی وو،

شهاب ډیر حیران سو او بیا یې په حیرانتیا وویل: ته چیری یې؟

ساحل وویل: دا ستاسو د کور لږ دی خواته چې ځنګل دی ددی ځنګله....،

ساحل لا خبره نه وه خلاصه کړی چې یو چا د شا لخوا پر سر په اوسپنیز پایپ ووهلی،

ساحل ناره کړه او تلیفون یې لاندی ولویدی شهاب وویل: څه در وسوه ساحله!؟

د ساحل د سر څخه وینې وبهیدلی کله چې یې شاته وکتل نو یو چا بیا پر سر ووهلی ساحل بیا نارې کړی شهاب هم په تلیفونه کې ناری ور وهلی: ساحله! ساحله! ساحله څه وسوه؟

د نارنج کلاء ټول کلکینان یو دم سره وکړپیدل او د دیواله څخه ووهل سول د کلاء د ګروفان کنډل هم سره پر ښوریدو سو د کلاء د کوټو دروازې ټولی خلاصې او بندې کیدلای درختې هم باد پر مخ واخیستی یو دم د یو کلکین څخه سپینه کوتره والوتل او کلکین یې مات کړ دباندي ووتل،

شهاب ژر موټر ته وختی او د ځنګله پر طرف ور روان سو او په تلیفون کې یې هم نارې پر وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل پر سر لاس نیولی وو مختته یی شپږ نفره ولاړ وه ټولو مخان پټ کړی وه ساحل په وینو کې رنګ سو او بیا یی په ریږدیدلی اواز وویل: تاسو څوک یاست او ولی مې وهی؟

د هغو څخه یی یوه د سر څخه مخ پوټی (ماسک) ایسته کړ ساحل ولیدل چی د زهرا کوژدن ارمان وو،

ارمان وویل: پیاد دي سوم په هغه ورځ خو دي د زهرا احمقۍ مختته ډیر ووهلم نن به دی هغه حساب در ادا کم،

ارمان خپلو ملګرو ته وویل چی ونیسئ ویوهئ، ټولو ساحل راونیوی او وهل یي پر شروع کړل، د کلاء څخه په هوا سوی کوتر د غرونو پر سر ډیره په تیز کي روانه وه سترګې یی د اور پڅیر لګیدلې، څه وخت وروسته شهاب ساحل ته راورسیدی شهاب ولیدل چی ارمان او د هغه ملګري ساحل وهی شهاب خپل موټر ودروی او د هغو پر طرف یی وروځغستل او هغوی ټول یی د ساحل څخه پوری وهل او ساحل یی د مځکې څخه راپورته کې او په خپل غیږ کی یی ونیوی شهاب ډیر وارخطا وو بیا د ارمان یو ملګری شهاب هم پر سر په لرګې ووهي د شهاب سر ګرځې وسو ساحل یی د موټر تر څنګ کښینوی او شهاب د ارمان او د هغه ملګرو ته ور حمله کړل خو هغوی باندي زیات وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب یــی پــه ټولــو ټینــګ کــړ او پــه ګــډه یــی ووهــي ســـاحل غوښـــتل چـــی شـــهاب د هغـــو ځخـــه خـــلاص کـــړی نـــو د هغـــو پـــر طـــرف ور روان ســـو او هغـــوی یـــی د شـــــهاب ځخـــــه لیـــــری کـــــړل شـــــهاب او ســـــاحل دواړه د ډیـــرو وهلـــو ځخـــه کمـــزوری ســـول او ډیـــره وینـــه ځنـــی ولاړل د ارمــــان ملګــــرو ســــاحل او شــــهاب ونیــــول او ارمـــان د جیـــب ځخـــه چـــاکو راوکښـــی تـــر ځـــو ســـاحل او شـــهاب پـــه ووهـــی کلـــه چـــی یـــی د هغـــو پـــر طـــرف ور وځغســـتل پـــه دی وخـــت کـــی د کـــلاء ځخـــه پـــه هـــوا ســـوی کــوتره راورســیدل لویــه نــاره یــی وکــړل او د ارمــان پــر طـــرف یـــی پـــه ډیـــره تیـــزۍ ســـره ور وځغســـتل او پـــه خپلـــه مشـــوکه یـــی ارمـــان ووهـــی، ارمـــان او ملګـــري یـــی ډیـــر وبیریـــدل ارمـــان پـــر خپـــل مـــخ لاس ونیـــوی د مـــخ ځخـــه یـــی وینـــی وبهیـــدلی ټولـــو شـــاوخوا وکتـــل هـــیڅ شـــی نـــه وه د ارمـــان ملګـــرو ســـاحل او شـــهاب ایلـــه کـــړل او د بیـــرې یـــی شـــاوخوا کتـــل خـــو هـــیڅ شـــی نـــه معلومیـــدل وروســـته یـــو دم ارمـــان او د هغـــه ملګـــري پـــه چپلاخـــه ووهـــل ســـول د دوی ویـــره نـــوره هـــم زیاتـــه ســـول ټـــول پـــر مځکـــه وغورځیـــدل شـــاوخوا یـــی وکتـــل چـــی دا چـــا ووهلـــو خـــو هلتـــه هیڅـــوک هـــم نـــه وه بیلـــه ســـاحل او شـــهابه خـــو هغـــوی د ډیـــرو وهلـــو ځخـــه پـــر مځکـــه لویـــدلی وه، د ارمـــان هغـــه ملګـــری چـــی ســـاحل یـــی پـــر ســـر وهلـــی وو د مځکـــې ځخـــه لـــوړ پورتـــه ســـو د هغـــه خـــوا ځخـــه ســـرچپه پـــر مځکـــه راولویـــدی د ارمـــان ملګـــرو ټولـــو د بیـــری نـــاری کـــړی شـــهاب چـــی کلـــه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغــوی پــر طــرف وکتــل نــو ویلیــدل چــی هغــوی ټــول وهــل کیــږی خــو وهــونکی نــه معلــومیږی چــي څــوک یــی وهــی وروســته ســاحل ســر راپورتــه کــړ د مځکــۍ څخه او شهاب ته یی وویل: ته ښه یی؟

شــهاب پــه حیرانــی د ارمــان او د هغــه د ملګــرو خواتــه اشاره وکړه او ویویل: ساحل هلته وګوره،

کلــه چــی ســاحل د ارمــان او د هغــه د ملګــرو خواتــه وکتــل ډیــر حیــران ســو او د حیرانــه یــی ســترګې وپړســیدلی ســاحل ولیــدل چــی زینــت ارمــان او د هغــه ملګــری د مځکــۍ څخــه لــوړ پورتــه کړیــدی او د مځکــۍ څخــه یــی راویشــتل بیــا یــی پــه حیرانــی وویــل: زینت!؟

شهاب ساحل ته وکتل او ویویل:څه؟ څوک؟

ســاحل وویــل: دا خــو زینــت ده هغــه زمــا ســره چــی د کلی په کلاء کی ملګری سوی وه،

شــهاب د ارمــان او د هغــه د ملګــرو پــر خــوا وکتــل خــو هلتــه هیڅــوک نــه معلومیــدل بیلــه ارمانــه او د هغــه د ملګــرو ماســیوا بیــا یــی ســاحل تــه وکتــل او ویویــل: څوک یادوی؟

ســاحل د ارمــان او د هغــه ملګــرو تــه اشــاره وکــړه او بیــا یــی وویــل: هغــه دوی چــی وهــی هغــه انجلــۍ در یادوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب بيـــا ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو تـــه وکتـــل او وېويل: ساحل هلته خو هيڅوک نسته،

ســاحل ډېــر حيــران ســو او بيــا يــې پــه درد شــهاب تــه وويل: دا د مسخرو ځای دی چې ته مسخرې کوې؟

شــهاب وويــل: ســاحل پــه مــا بــاور وکــه هلتــه هيڅــوک نسته،

ارمـــان او د هغـــه ملګـــرو ډېـــر وهـــل وخـــوړل د ټولـــو د ســـرو او پـــزو څخـــه وينـــې را روانـــې وې بيـــا شـــهاب وويل: ته دلته کښېنه زه به موټر راولم،

شـــهاب د مـــوټر پـــه خـــوا ولاړی ســـاحل د ارمـــان او د هغـــه د ملګـــرو خواتـــه کتـــل چـــې زينـــت وهـــل وروســـته زينـــت د ســـاحل خواتـــه وکتـــل او د ســـاحل پـــر طـــرف روانـــه ســـوه کلـــه چـــې ســـاحل تـــه ورســـيدل نـــو تـــر ســـترګو يـــې اوښـــکې روانـــې ســـوې د ســـاحل مـــخ تـــه يـــې خپـــل لاس ونيـــوی او ژړل يـــې ســـاحل وويـــل: زينـــت تتتتتـــه دلته څنګه؟

پـــه دې وخـــت کـــې شـــهاب مـــوټر چـــالان کـــې او د ســـاحل پر خوا يې ور وستی،

زينت وويل: ساحل ته روغتون ته ولاړ سه ژر،

ساحل وويل: خو ته؟

زينـــت وويـــل: مـــا پريـــږده ســـتا څخـــه زياتـــه وينـــه تللـــې ده ته ژر ولاړ سه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته شهاب راغلی ساحل یې د مځکې ښخه راپورته کې او موټر ته وختل او روان سول کله چې ساحل او شهاب روان سول زینت خپل لاس ته وکتل چې د ساحل په وینو لړلی وو تر سترګو یې اوښکې وبهیدلې ډېره په غوسه سوه او د ارمان او د هغه د ملګرو پر خوا ور رهی سول ساحل د موټر د هندار ښخه شاته وکتل او شهاب په هنداره کې ورته کتل چې ارمان او د هغه ملګری د مځکې ښخه پورته سول او پر ملاء باندي قطعه سول ساحل او شهاب د حیرانیه سترګې پټې کړی، څه وخت وروسته ساحل او شهاب دواړه روغتون ته ورسیدل ساحل ډېر زخمي وو او ډاکټرانو ژر هغه بیستر کې او د شهاب پانسمان شروع سو څه وخت وروسته د ساحل او شهاب مور او پلار روغتون ته راغلل شهاب هغوی ته ټوله کیسه وکړه،

د ساحل ټپونه ژور وه نو ځکه یې عملیاتو زیات وخت ونیوی نیمه شپه وه شهاب او د ساحل او شهاب مور او پلار د عملیات خونې مختته انتظار وه څه وخت وروسته عملیات پای ته ورسیدل او ډاکټران دباندي راووتل او د ساحل مور او پلار ته یې وویل: مبارک مو سه ستاسو زوی روغ او جوړ سو بس تر سبا پوری به همدلته بیستر وی، په دي سره ټول ډېر خوشحاله سوه بیا شهاب خپل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل مور او پلار ته وویل: تاسو ولاړ سئ زه د ساحل سره پاته کیږم،

د ساحل پلار وویل: نه زویه ته هم ډیر زخمي یې ته باید کور ته ولاړ سئ زه ورته پاتیږم ساحل ته،

شهاب هغوي ټول مجبوره کړل چې ولاړ سې هغوی ټول ولاړل او شهاب د ساحل سره پاته سو، شهاب د ساحل د کټ تر بغل کښینستی او د ساحل تبه یی وکتل بیا همهلته ورته انتظار سو،

د سهار مرغانو خپل سندرې شروع کړي د ساحل نشه هم تللی وه او د خوبه راکښینستی ویلیدل چې شهاب یې د کټ تر څنګ بیده سوی دی او سر یې دده پر کټ ایښی دی ساحل ورناره کړه: شهابه! شهابه!،

شهاب د ساحل په نارو راویښ سو او بیا یې په موسکا وویل: اوه ته راکښینستی؟

ساحل وویل: بی عقله ته نه وینی چې ته هم زیات زخمی سوی یې بیا هم دلته دي ماته ټوله شپه تیره کړه،

په دی وخت کي د ساحل مور او پلار بیستر خونی ته راننوتل او ویویل: زویه مور هم ماښام ډیر ورته وویل چې ته ولاړ سه ته هم ډیر زخمی سوی یې خو دی په هیڅ رکم نه تلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یی مور او پلار د ساحل د صیحت پوښتنه وکړه ساحل وویل: اوس ښه یم،

بیا ساحل حیران سو او په فکر کی ډوب سو او بیا یی وویل: خو زینت څه سول؟

ټولو یو وبل ته سره وکتل او بیا د ساحل پلار په حیرانی وویل: زویه زینت څوک ده؟

ساحل وویل: هغه مور چی یی ماښام وژغورلو هغه د کلی ده په نارنج کلاء کی زما ملګری ده،

بیا ساحل شهاب ته وکتل او ویویل: شهاب! ته ولی داسی پټه خوله ناست یی راته ووایه چي زینت څه سول؟

شهاب د ساحل مور او پلار ته وکتل او بیا یی ساحل ته وویل: ساحل! مور به بیا پر دي وروسته بخث وکو چی ته جوړ سی،

ساحل په غوسه سو او ویویل: شهابه زما د پوښتنی جواب راکه،

شهاب وویل: ساحل هلته هیڅوک نه وه ته چی څوک یادوی هغه انسان نه بلکی هغه د کلاء پیری دی چي په سلهاوه انسانان یی وژلی دی،

ساحل ډیر حیران سو او بیا یی په درد سره شهاب تر کالو ونیوی او ویویل: شهابه د خولی سره دی احتیاط کوه ته پوهیږی چی ته څه وایی ولی په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ چــې ماتــه یــې پــه پوهنتــون کــې جـایزې راکــولی کلــه چــې پروګــرام خــتم ســو زه د پوهنتــون پــه دروازه کی نه وم ور سره ولاړ چی تا هم ولیدلم،

شــهاب وویــل: ســاحله پــه هغــه ورځ هــم هلتــه هیڅــوک نــه وه ســتا ســره پــه هغــه ورځ هلتــه تــه یــوازی ولاړ وی او خبرې دی کولی،

ســاحل وویــل: شــهابه د تیــری شــپې پــه پیښــه کــی لکــه چی تا خپل عقل او حافظه د لاسه ورکړیده،

شــهاب د جیــب څخــه خپــل تلیفــون راوکښــی او تلیفــون یــی وکــړ او پــه تلیفــون کــی یــی وویــل: اوري ســلطانه هله یواری خو روغتون ته راسه،،،

څــه وخــت وروســته د ســاحل د کمپنــی چوکیــدار عملیـات خـونی تـه راغلـی سـاحل د هغـه پـه لیـدو ډیـر حیــران ســو بیــا شــهاب ســاحل تــه وویــل: ســاحله پــه هغــه ورځ چــې زهــرا د کــار غوښــتلو لپــاره راغلــی وه ایــا هغه ورځ ستا پیاد ده؟

ســاحل حیــران ســو او بیــا یــی وویــل: هــو هــو پــه هغــه ورځ زینــت هــم راغلــی وه زه د هغــی ســره زمــا پــه دفتــر کــی ناســت وم چــی ســلطان هــم راغلــی ســلطانه تــا خو هغه انجلۍ ولیدل اوه؟

سلطان ډیر حیران سو او هیڅ یی ونه ویل بیا

شــهاب ســلطان تــه وویــل: ســلطانه! پــه هغــه ورځ چــي زهــرا اغلــی د کــار لپــاره راغلــی وه چــی هغــی تاتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل چې زه د ریس صاحب سره د لیدو لپاره راغلی یم ایا ته د ساحل دفتر ته ورغلی؟

سلطان وویل: هو صاحبه ورلم،

شهاب وویل: هلته د ساحل صاحب سره بل څوک وه په دفتر کی؟

سلطان وویل: هلته بل هیڅوک نه وه،

ساحل په ددي خبری په اوریدو ډیر حیران سو بیا شهاب وویل: نو ساحل صاحب د چا سره خبرې کولی؟

سلطان وویل: صاحبه هلته هیڅوک نه وه ساحل صاحب د چوکۍ تر څنګ ناست وو او د ځان سره یی خبرې کولی،

ساحل په غوسه سلطان ته وویل: چپ سه بی عقله،

شهاب خپل تلیفون د جیبه راویستی او ساحل ته یی وویل: ساحله که ته زما او د سلطان خبرې نه مني واخله دا عکاسی وګوره،

کله چی ساحل د شهاب تلیفون وکتی نو ویلیدل چی دی پخپل دفتر کی د چوکۍ تر څنګ ناست وو او خبری یی کولی هلته هیڅوک بل نه وه ساحل په فکر کی ډوب وو بیا یی خپل تلیفون را واخیستی ځکه په کلاء ده او زینت عکس سره نیولی وو کله چی یی تلیفون راوکښی او هغه عکس یی په

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستي نو ويليدل چې په عکس کې يوازې دی ولاړ دی بل څوک نه وه ور سره،

ساحل په فکر کې ډوب سو بيا شهاب وويل: ساحله ستا هغه ورځ پياد ده چې ما تاته وويل چې زه مې مور د انا کورته بيايم په هغه ورځ زه د مور سره نه وم تللی په هغه ورځ زه نارنج کلاء ته تللی وم چي دا معلومه کم چې هلته ستا سره څه پيښ سوی وه خو کله چې هلته ورلم غوښتل مې تحقيق وکم خو څه وخت وروسته په کلاء کې د پانزيبو د شرنهګارې بږغ سو زه چې په هغه بږغ پسې ور روان سوم بام ته وختلم زه پر بام ولاړ وم چې يو دم يو چا ډيره ټينګه لغته راکړه او زه يې د ديواله سره وجنګولم تر داسې حاله يې ووهلم چي ما د راپورته کيدو طاقت لا د لاسه ورکې بيا يې غوښتل چې د کلاء د بام څخه مې لاندي وغورځوی او مړ مې کې چې په دي وخت کې ستا تليفون راغلی کله چې هغې بلا ستا نوم واوريدی نو زه يې پريښولم زه هلته بې هوښه سوم چې کله په هوښ کې رالم نو ومې ليدل چې زه يې د بام څخه راکښته کړی وم او لاندي يې د کلاء د دروازې سره غورځولی وم په هغه ورځ زه د ډېرو سره نه وم لګيدلی بلکې هغې بلا وهلی وم هغه انسانه نه بلکې بلا ده بلا،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په حیرانی سره شهاب ته وکتل او بیا شهاب وویل: ساحله هغه پیسې چې تا دا کمپنیان په جوړې کړی تاته هغه پیسې چا درکړی؟

ساحل په حیرانې وویل: هغه د زینت په غوښتنه د هغې د اکا زوی راکړی چې په بانک کې یې کار کوی،

شهاب وویل: ساحله هلته هیڅ بانک مانک نسته هغه د هغو بلاوو بانک وو،

ساحل په فکر کې سو او هغه صحنه ور پیاد سوه چې کله دی بانک ته ننوتی نو ټولو د بانک کارکوونکو ورته حیران حیران کتل او بیا هغه خبره ور یاد سوه چې زینت ورته ویلی وه: ساحل! بیا چې کله بانک ته ورتللی بیا د شپې لخوا ورسه ځکه چې هغه د ورځې نه وی، چې بیا ده پوښتنه ځنی وکړه چې دا بیا څنګه بانک دی چې د ورځې نه وی د شپې وی؟ بیا چې زینت موسکۍ سوه او ویویل: دا بیا زموږ بانک دی،

بیا شهاب وویل: ساحله په هغه ورځ چې ته ددوی سره بانک ته ننوتلی نو ته هم د هغو سره ورک سوی نو ځکه هغه دوکاندار چې هلته یې دوکان کوی داسې فکر وکې چې ته پیری یې نو ځکه هر واری چې به یې ولیدلی نو وبه بیریدی او د پیری پیری ناری به یې وهلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ددي کیسو په اوریدو ډیر حیران سو او په فکر کی ډوب سو بیا یی یو دم د لاس څخه د سیروف پایپ لیری کې او د کټ څخه ولاړ سو، ټولو ناريې پر وهلی چی ساحله ساحله دا څه کوی خو ساحل هغوی ټول پوری وهل او د بیستر خونې څخه ووتی د ساحل مور و پلار او شهاب پسی ځغستل چی ساحل ودروی خو ساحل د روغتون څخه ووتی او د شهاب په موټر کی کښینستی او د کلی پر طرف روان سو شهاب هم موټر ته وختی او په ساحل پسی روان سو، پر لارې ساحل ته د زینت خبری ور یادیدلی،

چی کله یی اول وار په کلاء کی زینت ولیدل: وبخښه زه ددی کلاء مختـه تیریدم نو ومی لیدل چی د کلاء دروازه خلاصه وه نو ځکه راغلم چی وګورم چي په کلاء کی څوک دي،

ساحل د کلاء دروازی ته وکتل چی بنده وه او بیا یی په حیرانتیا ورته وویل: د کلاء دروازه خو تړلی ده نو څنګه تاسو راغلاست؟

چی بیا ساحل ورته وویل: زه دی وبیرولم ما فکر کاوه چی د کلاء پیری دی،

چی بیا زینت موسکۍ سوه او ویویل: همداسی می وبوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زینــت: زمــا د پوښــتنی لپــاره تلیفونــه تــه حاجــت نســته صرف ما یاده که زه به درته راسم،

ساحل موسکی سو او ویویل: ولی ته پیری یی؟

زینت موسکې سوه او ویویل: همداسی فکر وکه،

ســاحل پــه همــدا فکــرو کــی وو چــی کلــی راورســیدی ســاحل مــوټر د کــلاء پــر طــرف ور روان روان کــې کلــه چــی کــلاء تــه ورســیدی نــو پــه ډیــر تکلیــف د مــوټر څخــه راکښــته ســو او د کــلاء پــر طــرف یــی ور وځغســتل کلــه چــی کــلاء تــه ننــوتی نــو د کــلاء پــه دننــه صــالون کــی یــی شــاوخوا وکتــل او بیــا یــی پــه لــوړ اواز وویل: زینت! زینت!!!! زینت!!!،

خــو څــوک نــه معلومیــدل ســاحل پــر ځنګنــو ولویــدی لاس یــی پــر ســر ونیــول او پــه ژړا یــی وویــل: زینــت!!! زینت!!!،

ســاحل هلتــه پــر ځنګنــو ناســت وو او ژړل یــی چــی څــه وخــت وروســته پــه کــلاء کــې بــاد ســو او بیــا د ســاحل شــاته د پــانزیبو د شــرنګهاې بږغ ســو، ســاحل ډیــر حیــران ســو کلــه چــی یــی شــاته وکتــل نــو ویلیــدل چــی پــه مــخ پــوټې پــوړنۍ کــی زینــت ولاړه وه، ســاحل د هغــې پــه لیــدو ډیــر حیــران ســو او بیــا یــی د زینــت پښــو تــه وکتــل چــی هغــه پانزیبونــه یــی پــه پښــو وه چــی ده بــه هره شپه په کلاء کی اوریدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل زینت ته ور ولاړ سو او په ژړا یی وویل: زینت ټول وایی چی ته پیری یی خو زه یی نه منم،

زینت وویل: هغوي رښتیا وایی،

ساحل ډیر حیران سو او ستر ګې یی د حیرانیه وپرسیدلې او بیا پر مځکه ولویدی ډیر وخت هم هلته چپ ناست وو زینت یی لاس ته وکتل چی وینې تر بهیدلی زینت یی خواته ورنیږدی سوه غوښتل یی چی لاس یی ور وتړی خو چی کله ساحل ته نیږدی سوه نو ساحل ځنی شاته سو او وبیریدی بدن یی په ریږدیدو سو، زینت ساحل ته وکتل او بیا یی وویل: مه بیریږه که ما ته وژلای یا می تاته تاوان در رسولای نو اول به می دا کار کړی وای،

ساحل ارام سو او زینت یی بیا و ځنګته ور نیږدی سوه او د ساحل لاس یی په خپل لاس کی ونیوی او بیا یی زخمی ځای ور وتړی کله چی ساحل ارام سو نو یی وویل: تا ما ته مخکی ولی نه ویل چی ته انسان ذاته نه یی؟؟

زینت وویل: که می درته ویلی وای نو تا به زما څخه نفرط کړی وای او زما څخه به بیریدلای،

ساحل وویل: تا خو ډیر انسانان په دې کلاء کی مړه کړل نو زه دی ولی پرینوولم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت اوږده ساه واخیسته او بیا یې وویل: ته مې هم وژلې،

ساحل حیران سو او بیا یې په غوسه خپل لاس د زینت د لاس څخه لیری کې خو زینت بیرته د هغه لاس په خپل لاس کی ونیوی او ویویل: په هغه ورځ چې تا د مور سره خبری کولی خو هغې نه غوښتل چې ستا سره خبری وکړی په هغه ورځ ما غوښتل چې تا ووژنم ستا د وژلو لپاره د کلاء بام ته درلم خو کله چې مې هلته وکتل تا غوښتل چې له ډیرو غمونو خپله خپل ځان ووژنې زما زړه دربانـدي وسوځیدی ستا معصومه څیهره چې مې ولیدل چې د ډیرو غمونو ښکار ګرځیدلی وه نو ومې غوښتل چې ستا سره کمک وکم او تا ددې تاریک ژوند څخه دباندې راوباسم ساحل که چیری په هغه ورځ زه هلته نه وای درغلې نو تا به هتماً ځان وژنه کړی وای،

ساحل وویل: د یوه نفر ژوند ژوغوری خو د سلګونو انسانانو ژوند دی واخیستی ایا دیته ستا مهربانی ووایم که بی عقلی؟

زینت وویل: ساحل زه نه غواړم چې ددي سبب درته ووایم چې هغوی ما ولی مړه کړه،

ساحل وویل: سبب؟ ایا زما د ملګری وژل هم یو سبب درلودی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت وویـــل: ســـاحل زه نـــه وم خبـــره چـــی هغـــه ســـتا ملګری دی که نه ما به داسی نه وای کړی،

ســـاحل خپـــل لاس د زینـــت د لاس څخـــه لیـــری کـــې او ولاړ ســـو غوښـــتل یـــی چـــی د کـــلاء څخـــه ووځـــې خـــو کلـــه چـــی د کـــلاء دروازې تـــه ور نیـــږدی کیـــدی د کـــلاء دروازه ورتـــه وتـــړل ســـوه ســـاحل چـــی کلـــه شـــاته وکتـــل نـــو د زینـــت ســـترګې د یـــو تیـــز څـــراغ پڅیـــر لګیـــدلی وروســـته بیرتـــه عـــادي حالـــت تـــه واوښـــتی بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل تـــه زمـــا یـــی تـــه زمـــا څخـــه هـــیڅ چیـــری نســـی تلای،،،،

ساحل وویل: څه به وکې ایا ما به هم مړ کې؟؟

زینـــت وویـــل: تـــا داســـی فکـــر لا څنګـــه وکـــې چـــی زه بـــه تا مړ کم ددې څخه مخکې به زه خپل ځان مړ کم،

ســـاحل وویـــل: زینـــت پـــوهیږم نـــن ورځ چـــی زه څـــه لـــرم مـــور،پلار، ورونـــه زمـــا کمپنیـــانې زمـــا مـــوټران دا ټـــول تـــا راکړیـــدی ماتـــه زه دی اســـحانمند یـــم خـــو زینـــت زه ســـتا څخـــه بیریـــږم ټـول عمـــر بـــه پـــه ویـــره ژونـــد در ســـره کوم،

د زینـــت تـــر ســـترګو اوښـــکې روانـــې ســـوی د ســـاحل خـــوا تـــه ورغلـــه د ســـاحل لاس یـــی پـــه لاس کـــی ونیـــوی او بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل! زه ســـتا ســـره مینـــه کـــوم تـــه زمـــا هـــر څـــه یـــی نـــو تـــه بیـــا ولـــی زمـــا څخـــه بیریـــږی تـــه خو زما مینه یی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: زینت ما او تا یو ځای نسو سره اوسیدلای ځکه ستا په ځیهره کی ما ته د هغو کسانو جسدونه معلومیږی چی تا وژلي دي نو هیله کوم ما پریږده چی زه می خپل ژوند یوازې وکم زه به په ټول ژوند واده ونکم،

وروسته ساحل خپل لاس د زینت د لاس څخه وکښې او روان سو د کلاء دروازه ورته خلاصه سوه، زینت پر خپل ځای کښینستل او ډیر یی وژړل ساحل هم د کلاء څخه راووتی په دروزاه کی ورته شهاب ولاړ وو شهاب ساحل په موټر کی کښینوی او د ښار پر طرف روان سول، ساحل خپل سر د موټر پر هنداره ایښی وو تر سترګو یی اوښکې روانې وی او د زینت یادونه ور یادیدل،

څه وخت وروسته خپل کور ته را ورسیدل د ساحل مور او پلار هغه ته انتظار وه خو ساحل چی کله د موټر څخه راکښته سو نو د هیچا سره یی خبرې ونه کړې او خپلی کوټۍ ته ننوتی او دروازه یی په ځان پسې بنده کړه وروسته خپل د کټ تر څنګ کښینستی او ډیر یی وژړل،

ساحل تر ماښامه خپل د کوټۍ څخه نه راووتی مور او پلار یی ډوډۍ ورته راوړل خو د ساحل کوټه همهغسی قلف وه مور یی د دروازۍ تر شا ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که د سهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

راهیسی دي هیڅ شي نه دي خوړلی صیحت ته دی تاوان لری،

خو ساحل دروازه نه خلاصول بیا یې پلار ورته وویل: ساحله زویه دروازه خلاصه که هله زویه مور او ما دي ډوډۍ درته راوړیده،

خو ساحل بیا هم دروازه نه کړل خلاصه مور او پلار یې ډیر ورته وویل خو هیڅ فایده یې نکول وروسته هغوی ځنی ولاړل څه وخت وروسته شهاب راغلی ویلیدل چې د ساحل مور او پلار ډیر پریشانه دی شهاب وویل: څه خبره ده ولی داسی پریشانه یاست ساحل خو به ښه وی؟

د ساحل مور وویل: زویه د سهار راهیسی یې هیڅ هم نه دي خوړلی دروازه یې همغسې په ځان پسی تړلی ده،

شهاب وویل: ډوډۍ ماته راکې زه یې ور وړمه تاسو دلته کښیني،،

د ساحل مور شهاب ته ډوډۍ ورکړه او شهاب د ساحل کوټې ته ورووړه، شهاب د ساحل د کوټې دروازه ور وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که زه یم،

ساحل بیا هم دروازه نه خلاصول شهاب بیا دروازه وټکول او ویویل: ساحل دروازه خلاصه که یاره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ وروسته ساحل دروازه خلاصه کړه خو سترګې یې د شهاب د سترګو سره ونه موښلولی او بیرته خپل په ځای کښینستی، شهاب یې تر څنګ کښینستی او ورته یې وویل: ساحل مور ویل چې د سهار راهیسی دي هیڅ هم نه دي خوړلی؟

ساحل په ژړغونی ږغ وویل: اشتهاء مې نه ورته کیږی،

شهاب د ډوډۍ ګوله جوړه کړه او د ساحل خولې ته یې ونیول خو ساحل ورته وویل: زه وږی نه یم یاره خواته مې نه کیږی،

شهاب وویل: زما لپاره یې وخوره،

ساحل وویل: نه یاره وږی نه یم،

شهاب بیا هم د ډوډۍګوله د ساحل خولې ته ور نیږدی کړه او ورته یې وویل: دا به زما لپاره هتماً خورئ،

ساحل هم د شهاب د لاس ډوډۍ وخوړل بیا شهاب وویل: نن مې د هغه نوی قراردادیانو سره خبرې وکړی هغوی مې سبا ته دفتر ته راغوښتي دی یو غونډه لرو نو سبا د وختي ځان تیار که زه در پسې راځم بیایم دي،

ساحل وویل: ته خبرې ور سره وکه زما طبعیت نه دی سم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــهاب وويـــل: مـــا هغـــو تـــه همداســـی وويـــل چـــی د ســـاحل طبعيـــت نـــه دی ســـم خـــو هغـــو ټينګـــار کـــوی چـــی مـــوږ د ساحل صاحب سره وينو،

ساحل وويل: سمده ور سره وبه وينم،

شـــهاب وويـــل: نـــو زه اوس ځـــم پـــر ځـــان دی پـــام کـــوه دوا دي بيا پر وخت وخوره،

شـــــهاب ولاړ ســـــو او د دروازئ پـــــر طـــــرف روان ســـــو کلـــه چـــي دروازئ تـــه ورســـيدی نـــو بيرتـــه يـــی ســـاحل تـــه مـــخ ور واړوی نـــو ويليـــدل چـــی ســـاحل ډيـــر غمګـــين وو شـــــهاب بيرتـــــه راوګرځيـــــدی او د ســـــاحل تـــــر څنـــــګ کښينســـتی او ســـاحل يـــی پـــه غيـــږ کـــی ونيـــوی، د ســـاحل تـــر ســـترګو اوښـــکي راغلـــی شـــهاب هغـــه تـــه ډاډګيرنـــه ورکول،

ســـهار ســـو څـــه وخـــت وروســـته ســـاحل او شـــهاب دواړه دفتـــر راغلـــل ټولـــو کـــارکونکو ســـاحل تـــه ښـــه راغلاســـت ووايـــه وروســـته ســـاحل او شـــهاب د غونـــډو تـــالار تـــه ولاړل نـــوی قراردادیـــان را رســـيدلي وه ټولـــو د ســـاحل ســـره روغبـــړ وکـــي بيـــا يـــوه قـــراردادی ســـاحل تـــه وويـــل: مـــوږ شـــهاب صـــاحب تـــه وويـــل چـــی د ســـاحل صـــاحب طبعيـــت بـــه نـــه وی ســـم مـــوږ بـــه ستاســـو ســـره خبـــرې وکـــو خـــو شـــهاب صـــاحب ټينګـــار کـــوی چـــی بايـــد مـــوږ ستاسو سره خبرې وکو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل په دي خبره سره شهاب ته وکتل او شهاب موسکی سو، څه وخت وروسته غونډه پیل سوه ټول نظریات او وړاندیزونه پیل سوه خو ساحل هیڅ هم ونه ویل بیا یوه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو په دي اړه څه وایست؟

ساحل په فکر کې غرق وو او د قراردادی اواز یی نه واوریدی بیا هغه قراردادی وویل: ساحل صاحب تاسو ښه یاست؟

ساحل یو دم راویښ سو او بیا یی وویل: وبخښي زه لږ ارام ته ضرورت لرم تاسو د شهاب سره خبري وکې دی به تاسو ته هر رنګه تشریح او معلومات درکې،

وروسته ساحل د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی خپل چوکۍ ته یی څنګ واچوی او د زینت په خیالو کی ډوب سو او کرار کرار یی تر سترګو اوښکې روانی سوی،

ساحل به ټوله ورځ غمګین وو او هیڅ به ژوند خوند نه ورکوی تل به یی ژړل او د زینت په فکرو او خیالو کی به ډوب وو،

یوه ورځ ساحل دفتر ته راغلې او شهاب ورته وویل: ساحل څو خبریالان راغلی دی چی ستا سره مرکه وکې د غونډو په تالار کی تاته انتظار دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: شهاب یاره زه نسم کولای ته ورسه خبرې ور سره وکه،

شهاب ساحل تر لاس ونیوی او د غونډو تالار ته یی کش کې کله چې خبریالانو ساحل ولیدی نو ټولو روغبړ ور سره وکې او بیا یی مرکه شروع کړه، خبریالانو د ساحل د کاروبار اړوند ټولې پوښتنې وکړی او په پای کی یو خبریال وویل: ساحل صاحب یوه اخیری پوښتنه کوم دا داسی پوښتنه ده چی ټول یی په اړه غواړی خبر سی او دیته انتظار دی چی تاسو به دي پوښتنې ته کله جواب ووایست هغه دا چي ویل کیږی د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوې ښځې لاس وی تاسو دا راتع ویلای سی چی هغه ځوک ده چی تاسو یی دي ځای ته راورسولاست؟

ساحل او شهاب په دي پوښتنه زیات حیران سول بیا ساحل شهاب ته وکتل او بیا یی مرکه پریښوول او د غونډو د تالار څخه ووتی او خپل دفتر ته ولاړی د دفتر دروازه یی وتړل او پر چوکۍ کښینستی د هغه خبریال دا پوښتنه یی ذهن ته راغلل چی ویل یی د هر کامیاب نارینه تر شاه د یوی ښځې لاس وی هغه ځوک ده چی تاسو یی دي ځای ته راورسولاست په دي سره ساحل ته زینت وریاد سول او تر سترګو یی اوښکې روانی سوی وروسته یی سر پر میز کښیښوی او د زینت په جدایی کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یــې ډېــر وژړل ســـاحل ســـر همداســـې پـــر میـــز ایښـــې وو چـــې څـــه وخـــت وروســـته پـــه دفتـــر کـــې د ســـاحل د میـــز د ســـر څخـــه څـــه شـــیان لانـــدې ولویـــدل، ســـاحل پـــه حیرانـــې ســـره ســـر راپورتـــه کـــې او شـــاوخوا یـــې وکتـــل څـــوک نـــه وه خـــو وروســـته بیـــا داســـې معلومـــه ســـوه لکـــه یـــو چـــا چـــې د دفتـــر پـــر غـــالۍ پښـــه کښیښـــول ســـاحل پـــه حیرانـــې اوښـــکې پـــاکې کـــړې او پـــه ژړا یـــې وویـــل: نـــو ســـتا هـــم زه نـــه یـــم هیـــر ســـوی تاتـــه هـــم زمـــا بغیـــر ژونـــد خونـــد نـــه درکوی اوه؟

پـــه دفتـــر کـــې چوپتیـــا خپـــره وه ســـاحل چـــې تـــر ســـترګو یـــې اوښـــکې بهیـــدلې وویـــل: زینـــت زه پـــوهیږم چـــې تـــه همدلته یې ځان راښکاره که،

لـــږ وروســـته زینـــت راښـــکاره ســـوه چـــې د ســـاحل میـــز تـــه نیـــږدې ولاړه وه او تـــر ســـترګو یـــې اوښـــکې روانـــې وې، کلـــه چـــې ســـاحل زینـــت ولیـــدل نـــو دواړو پـــه ژړا ژر یـــو او بـــل پـــه غیـــږ کـــې ســـره ونیـــول او ډیـــر یـــې ســـره وژړل ســـاحل پـــه ژړا کـــې وویـــل: زه مینـــه در ســـره لـــرم زینت مینه در سره لرم زه بیله تا ژوند نسم کولای،

زینـــت هـــم وویـــل: زه هـــم ډیـــره مینـــه در ســـره کـــوم ســـاحل زه هـــم بیلـــه تـــا ژونـــد نســـم کـــولای بیـــا هیڅکلـــه مـــا یـــوازې مه پرېږده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه دی پریږدم زینت زه به تا هیڅکله یوازی پرینږدم زه مینه در سره لرم زینت مینه در سره لرم،

شهاب د خبریالانو سره جنجال وو او هغو ته یی وویل: ما تاسو ته نه وه ویلی چی د ساحل صاحب څخه به د شخصی ژوند په اړه پوښتني نه کوی؟

خبریالانو وویل: موږ بخښنه غواړو صاحبه،

شهاب د هغو څخه روان سو ډیر پریشانه وو او بیا خپل دفتر ته ولاړې او پر خپل چوکۍ کښینستی اوږده ساه یی واخیستل او بیا یی خپل کمپیوټر چالاند کې په کمپیوټر کې اخته وو چی بیا یی یو دم ځار کیمرو ته فکر سو کله چی یی کیمرې چالانده کړې نو د ساحل دفتر یی په کیمره کی رانیږدی کې شهاب ډیر حیران سو ځکه د ساحل د دفتر په کیمره کی یی ولیدل چی ساحل د خپل دفتر پر یو اوږده چوکۍ ناست دی او خاندي او خپل لاس یی داسی نیولی دی لکه د یو چا په غاړه کی چي یی ور اچولی وی، په دي سره شهاب ډیر پریشانه سو،

ساحل او زینت به هره ورځ سره لیدل د ساحل مور او پلار او شهاب ډیر پریشانه وه،

یوه ورځ چی کله شهاب نارنج کلاء ته تللی وو د ساحل په کور کی څو میلمانه وه د ساحل مور او پلار او شهاب سره ناست وه او د ساحل په اړه ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریشـــان وه او د ســـاحل پـــه اړه یـــی هبـــرې ســـره کـــولی کلـــه چـــی د شـــهاب او د ســـاحل د مـــور او پـــلار خبـــرې خلاصـــی ســـوی نـــو د ســـاحل کـــور تـــه راغلـــی میلمـــه وویـــل: څـــه وخـــت مخکـــی زمـــوږ پـــه ښـــار کـــی هـــم داســـی کیســـه پیښـــه ســـوی وه زمـــوږ یـــو ځـــوان بانـــدي هـــم داســـی پیریـــان ناســـت وه او هغـــه یـــی نـــه پریښـــوی بیـــا د هغـــه ځـــوان کـــورنۍ د ښـــار یـــو بـــزرګ پیـــر تـــه ور وســـتی بیـــا هغو پیریانو هغه ځوان پریښوی،

د ســـاحل پـــلار وویـــل: ایـــا هغـــه پیـــر او بـــزرګ اوس هـــم ژوندی دی؟

میلمـــه وویـــل: متاســـیفانه چـــی هغـــه یـــو کـــال مخکـــی مـــړ ســـویدی د هغـــه پـــر ځـــای یـــی اوس زوی ناســـت دی اوس هغـــه دا کارونـــه پـــر مـــخ وړی هغـــه تـــه بـــه ورســـو او مشوره به ځنی واخلو،

د ساحل پلار وویل: سمده سبا ته به ورسو،

کلـــه چـــی راتلـــونکی ورځ راغلـــل نـــو شـــهاب خپـــل مـــوټر راوســـتی د ســـاحل مـــور او پـــلار او میلمـــه پـــه مـــوټر کـــی کښینســـتل او د هغـــه پیـــر او بـــزرګ پـــه طـــرف روان ســـول د څـــو ســـاعتو مـــزل وروســـته هغـــه ښـــار تـــه ورسیدل،

ســـاحل د کـــلاء پـــر بـــام د زینـــت پـــه غیـــږ کـــی خپـــل ســـر ایښـــی وو او زینـــت د هغـــه پـــه وریښـــتیانو کـــی خپـــل لاس وهـــی او بانـــډار یـــی ســـره کـــوی ســـاحل وویـــل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینـــت! تـــه بـــه مـــی کلـــه خپـــل د مـــور او پـــلار ســـره معرفی کې؟

زینــت موســکی ســوه او ویویــل: ســاحل زمــا د پــلار د انســان ذاتــو ســره نــه لګیــږی خــو پــر هغــه زه ډیــره ګرانــه یــم مــا هغــه تــه ســتا پــه اړه وویــل هغــه زمــا څخــه بیــا څــو ورځــې خوابــدی او خفــه وو خــو بیــا راســره پخــلاء ســو او راتــه یــی وویــل چــی زه غــواړم د ســاحل ســره وویــنم بیــا مــا ورتــه وویــل چــی ســاحل پــه دي تــر اوســه نــه دی خبــر چــی مــوږ انســانان نــه یــو بیــا مــی بابــا وویــل چــی کلــه دي خبــر کــې نــو بیابــه یــی راســره مــخ کې چی زه مو ژر تر ژره واده دروکم،

ســاحل د زینــت د غیــږ څخــه خپــل ســر پورتــه کــې او پــه تعجــب ســره یــی وویــل: ډیــر ښــه دا خــو ډیــر ښــه وســوه چــی هغــه زه ومــنلم کــه نــه زمــا پڅیــر بدرنګــه تــه بــه خپله شهزاده ګی لور چا ورکولای،

زینــت وویــل: داســی مــه وایــه ســاحل شــهزاده خــو زمــا په نصیب سو ته زما شهزاده یی،

ســاحل وویـــل: زه او شـــهزاده؟ دا خـــو ناممکینـــه ده خـــو خیــر بخــت مــی ســم دی چــی مــا تــه د نــړۍ تــر ټولــو ښکلی ناوې را په نصیب کیږی،

زینت وویل: او ما ته د نړۍ تر ټولو ښکلی خاوند،

ســاحل د زینـــت لاس پـــه لاس کـــی ونیـــوی او هغـــه یـــی ښـــکُل کـــې او ویویـــل: اوس نـــو هیڅکلـــه مـــا یـــوازې مـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریــږده او هیڅکلــه زمــا څخــه مــه جــدا کیــږه کــه نــه پــه قسم سره چې بیله تا به زه ژوندی پاته نسم،

زینـــت د ســـاحل لاس ځانتـــه راکـــش کـــې او هغـــه یـــی بنـــګل کـــې د ســـاحل ســـر یـــی پخپـــل غیـــږ کـــی کښیښـــوی او ویویـــل: هیڅکلـــه نـــه هیڅکلـــه بـــه زه یـــوازې تـــا پرینـــږدم، او بیـــا د زینـــت ســـترګې د خپـــل حالـــت څخـــه واوښـــتی او پـــه درد ســـره یـــی وویـــل: او نـــه هـــم څـــوک پریږدم چې موږ سره جلا کې،

کلـــه چـــی زینـــت دا وویـــل نـــو پـــه لاس کـــی یـــی څلـــور میخونـــه ونیـــول او هـــوا تـــه یـــی وغورځـــول ســـاحل هغـــه ونه لیدل،

شـــهاب د ســـاحل مـــور او پـــلار او میلمـــه د پیـــر پـــر طـــرف روان وه چـــی یـــو دم مـــوټر ودریـــدی د ســـاحل پلار شهاب ته وویل: څه پیښه سوه زویه؟

شهاب وویل: نه پوهیږم،

خـو کلـه چـی شـهاب د مـوټر څخـه کښـته سـو نـو ویلیـدل چـــی د مـــوټر څلـــور ســـره ټایرونـــه پنچـــر ســـوی وو شـــهاب ډیـــر پریشـــانه ســـو ویویـــل: اوه زمـــا خدایـــه دا څـــه وسوه،

کلـه چـی یـی د مـوټر ټایرونـه وکتـل نـو پـه ټولـو میخونـه ننـــوتلی وه کلـــه چـــی شـــهاب هغـــه میخونـــه د مـــوټر د ټـــایرو څخـــه راوکښـــل نـــو د ســـاحل پـــلار تـــه یـــی وویـــل: بابـــا جالبـــه نـــه ده ټـــول ټایرونـــه پنچـــر ســـول او پـــه ټولـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــم میخونــه ننوتــل او بلــه جالبــه لا دا چــی ټــول میخونــه یو رکم دي،

د ســاحل د پــلار بــدن لــه ویــری پــه ریږدیــدو ســو بیــا میلمــه وویــل: پریشــانه کیــږی مــه د هغــه پیــر صــاحب ځــای نیــږدی دی پــر پښــو بــه ورســو وروســته ټــول د پیــر ځــای تــه پــر پښــو ور روان ســول کلــه چــی هلتــه ورســیدل نــو د ســاحل پــلار پیــر تــه ټولــه کیســه وکــړه پیــر ډیــر حیــران ســو او بیــا یــی پــه حیرانتیــا پوښــتنه وکړه: ستا زوی د هغی سره چیری وینی؟

د ســاحل پــلار وویــل: کلــه پــه نــارنج کــلاء کــی کلــه بیــا د هغه په دفتر کی کله چیری کله چیری،

بیــا د ســاحل پــلار وویــل: پیــر صــاحب زمــوږ زوی د خدای لپاره د هغی بلا د شره خلاص که،

پیر وویل: تاسو څه غواړی؟

د ســاحل پــلار وویــل: مــوږ غــواړو چــی زمــوږ زوی د هغــی لــه شــره وســاتل ســی چــی هغــه کــوم شــر ور ونــه رسوی،

پیــر وویــل: ســمده تاســو ستاســو زوی او هغــه بــلا خپــل کورتــــه راوغــــواړی زه بــــه دم و درود پــــر وکــــم چــــی ستاسو زوی ته کوم تکلیف ونه رسوی،

د ســاحل پــلار وویــل: خــو پیــر صــاحب مــوږ بــه هغــه څنګه راولو هغه خو موږ وینو هم نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیــر وویـــل: ستاســـو زوی تـــه ووایســـت چـــی مـــوږ د هغـــوی نکـــاح ســـره ور کـــوو او بیـــا د ښـــه ژونـــد دعـــا ورته کوو،

د ســـاحل پـــلار وویـــل: ســـمده مـــوږ بـــه یـــی پـــه یـــو طریقـــه را وغواړو،

پیـــر وویـــل: راتلـــونکی د جمعـــۍ ورځ ښـــه ورځ ده هغـــه راوغواړی زه به دم و درود پر وکم،

شـــهاب وویـــل: پیـــر صـــاحب صـــرف بـــه ســـاحل د هغـــۍ د شـــره خلاصـــوی نـــور مـــوږ نـــه غـــواړو چـــی هغـــۍ تـــه کـــوم تاوان ورسیږی،

پیر وویل: سمده څنګه چی ستاسو خوښه وی.

د ســـاحل مـــور او پـــلار شـــهاب او میلمـــه د پیـــر څخـــه رخصـــت واخیســـتی او د ښـــار پـــر طـــرف روان ســـول، کلـــه چـــی دوی روان ســـول نـــو پیـــر پـــه هغـــو پســـی د شـــا لخـــوا وکتـــل چـــی ویلیـــدل چـــی هغـــوی ولاړل نـــو یـــو دم پـــه خنـــدا ســـو او ډیـــر یـــی وخنـــدل ټـــول مریـــدان یـــی حیـــران ســـول او بیـــا یـــی د پیـــر څخـــه د خنـــدا علـــت وپښتی،

پیـــر وویـــل: ددي خنـــدا ســـبب بـــه تاســـو د جمعـــۍ پـــه ورځ وویني،

د ســـاحل مـــور او پـــلار پـــه کـــور کـــی ناســـت وه چـــی ســـاحل کورتـــه رانتـــوتی او ډیـــر خوشـــحاله وو تـــر ســـلام او روغبـــړ وروســـته ســـاحل خپـــل اطـــاق تـــه ولاړی، څـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخـــت وروســـته یـــی مـــور اطـــاق تـــه پســـی ورغلـــه او پـــر کـــټ یـــی تـــر ځنـــګ کښېنســـتل ســـاحل خپـــل ســـر د مـــور پـــه غیـــږ کـــی کښېښـــوی ډېـــر خوشـــحاله معلومیـــدی مـــور یـــی ورتـــه وویـــل: څـــه خبـــره ده زویـــه نـــن ډېـــر خوشـــحاله معلومیږی؟

ســـاحل موســـکی ســـو او بیـــا یـــی وویـــل: مـــور نـــن مـــی د ژونـــد یـــو لـــوی ارمـــان پـــوره ســـو هغـــه ورځ مـــی نـــن ولیدل چی هر ځوان یی په ارمان وی،،،

مور یی وویل: کوم ارمان زویه؟

ساحل وویل: نه اوس نه درته وایم،

مـــور یـــی وویـــل: اســـمده زویـــه خـــو زویـــه زمـــا یـــو خبـــره منی؟

ســـاحل وویـــل: هـــو ولـــی نـــه مـــور ســـتا هـــره خبـــره مـــی پـــر سر سترګو قبوله ده،

مـــور یـــی وویـــل: ایـــا تـــه اوس هـــم نـــارنج کـــلاء تـــه د هغـــې د لیدلو لپاره ورځې؟

ســـاحل وویـــل: هـــو مـــور بیلـــه هغـــې مـــی ژونـــد نیمګـــړی وو،

مـــور یـــی وویـــل: زویـــه مـــا او ســـتا پـــلار د یـــو مـــلا ســـره ولیـــدل مـــوږ ورتـــه وویـــل چـــی زمـــوږ د زوی او زمـــوږ د راتلـــونکی مـــږور د ښـــه ژونـــد لپـــاره دعـــا وکـــړی او هلته به ستاسو نکاح هم در وکې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل ډیر خوشحاله سو او مور ته یی وویل: دا خو ډیره ښه خبره ده مور ما فکر کوی چی ته او بابا به په دي اړیکه خوښ نه یاست،

مور یی وویل: نه زویه زه خو ډیره خوشحاله یم او ملا صاحب موږ د جمعې په ورځ راغوښتی دی ته به می مړ.ور دلته کورته راولی،

ساحل وویل: سمده مور زه به همدا اوس زینت ته ووایم،

مور یی وویل: نه زویه بیا چی کله د جمعې ورځ راورسیدل بیا به په هغه ورځ ورته ووایی ځکه چی زه غواړم مړ.ور می حیرانه کم،

ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: سمده مور،

څو ورځې تیری سوی د ساحل مور او پلار او شهاب په کور کی د دعا او خیرات لپاره اماده ګی نیول، پیر صاحب هم مقصد درلودی هغه هم د جمعې د ورځې لپاره تیاری نیوی، کله چی د جمعې ورځ را ورسیدل نو سهار د وخته د ساحل مور د ساحل اطاق ته ورغله او ورته یی وویل: زویه نن د جمعې ورځ ده پیر صاحب به هم را روان وی ته ورسه ژر زما مړ.ور دلته راوله،

ساحل هم ډیر خوشحاله وو ژر یی حمام وکی نوی کالی یی واغوستل او په بیړه د کوره ووتی او د نارنج کلاء پر طرف روان سو څه وخت وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر صاحب را ورسیدی او د ساحل په کور کی یی خپل د کار تیاری شروع کې د څه وخت وروسته ساحل نارنج کلاء ته ورسیدی او په خوشحالی سره کلاء ته ننوتی او په لوړ اواز یی په خوشحالی سره ناره کړه: زینت! زینت! زینت!،

زینت د دوهم منزل د زینو څخه لاندی را روانه وه ساحل د هغی په لیدو ډیر خوشحاله سو او ژر ورغلی او زینت یی په غیږ کی ونیول خو زینت په حیرانی ورته وویل: ساحل څه پیښه ده نن ډیر خوشحاله را معلومیږی؟

ساحل اوږده ساه واخیستل او ویویل: نن می الله پاک یو ستر ارمان را پوره کوی ما ته زما د ژوند تر ټولو غټه خوشحالی راکوی،

زینت وویل: خو څه خبره ده ساحل راته وخو وایه؟

ساحل په تعجب سره ورته وویل: زما مور او پلار غواړی زموږ نکاح راوکی او زموږ لپاره د ښه ژوند دعاوی کوی،

زینت وویل: خو ساحل زما و ستا نکاح خو....،

ساحل یی خبره پری کړه او ویویل: ته خو خو پریږده ته ژر اماده سه او زما سره زموږ کورته ولاړه سه،

زینت وویل: خو ساحل..... ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل یی بیا خبره ونیول او ویویل: زینت ما څه درته وویل چی ته دا خو خو پریږده ځان اماده که او زما سره ژر ولاړه سه،

زینت په ناخوښې وویل: زه اماده یم،

ساحل وویل: نو راځه!،

ساحل تر مخه سو او زینت د شاه لخوا په پسی سول،

زینت د ځان سره وویل: ساحل ته نه پوهیږی ته نن ما هغه ځای ته بیایی چیری چی به زه ستا څخه د تل لپاره جدا سم هلته به زما د ژوند اخیری ورځ وی ته نن ډیر خوشحاله یی زه نه غواړم ستا دا خوشحالی له تا څخه واخلم که څه هم زما ژوند په دی کی لمنځه ځی،

د زینت تر سترګو اوښکې د ملغلرو پڅیر د هغې پر رخسار بهیدل د ساحل هغې ته پام نه وو ځکه چی ساحل غوښتل دوی ژر کورته ورسیږی او دی او زینت ژر د مور او پلار په مخ کی نکاح سره وکی کله چی موټر ته ختل نو ساحل ولیدل چی د زینت تر سترګو اوښکې بهیږی ساحل د هغې طرف ته ورغلی او په حیرانی یی ورته وویل: زینت ته ژاړی؟

زینت ژر خپلی اوښکې پاکي کړی او په ژړغونی اواز یی وویل: دا د خوشحالي اوښکې دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: لیونۍ په خوشحالی کی څوک ژاړی نه بلکې خاندي هله ونیسه وخانده هله نو،

زینت موسکی سوه ساحل هم ډیر خوشحاله سو بیا ساحل د موټر دروازه زینت ته خلاصه کړه او زینت په موټر کی کښېنستل،

په لاره کی زینت خپل سر د موټر پر چوکۍ ونیوی او مخ یی د ساحل خواته ور واړوی او ساحل ته یی په مینه مینه کتل څه وخت وروسته د ساحل ورته پام سو چی زینت ده ته ډیره په مینه ګوری ساحل موسکی سو او بیا یی وویل: څه خبره ده ولی داسی راته ګوری؟

زینت موسکی سوه او ویویل: پریږده چی نن خو دي سم ووینم او خپله تنده درباندي لیری کم،

ساحل موسکی سو او ویویل: لیونۍ زه خو هر وخت او تل ستا یم او ته زما یی موږ د یو او بل لپاره جوړ سوی یو،

د زینت تر سترګو بیا اوښکې روانی سوی ساحل چی کله ورته وکتل نو موټر یی ودروی او ویویل: ته بیا ژاړی؟ ته نه پوهیږی چی ستا په ژړا سره زه څومره غمجن کیږم؟

زینت خپل اوښکې پاکې کړی او د ساحل په غیږ کی ور ولویدل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساحل په کور کی تولـه تیاری نیول سوی وو څه وخت وروسته ساحل را ورسیدی او د موټر څخه راکښته سو زینت په مات زړه په موټر کی ناسته وه، ساحل ورغلی او دروازه یی ورته خلاصه کړه او ورته یی وویل: راځه اغلۍ را ورسیدو،

ساحل حیران سو چی زینت ولی دومره زیاته خوابدې ده،

کله چی زینت د موټر څخه راکښته سوه نو ساحل تر لاس ونیول او دواړه کورته ننوتل ټول ډیر حیران سول ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو او خندل یی خو زینت نورو نه لیدل،

ساحل د مور تر څنګ کښینستی او زینت یی خپل څنګ ته کښینول او مور ته یی پټ وویل: مور دا ده ستا مړور می درته را وستل، خو مور یی هیڅ ونه ویل او ډیره حیرانه وه وروسته د ساحل پلار پیر صاحب ته وویل: پیر صاحب مهربانی دعاوی مو پیل کې نکاح به یی په اخیره کی سره ور وکو،

پیر صاحب او مریدانو یی هم خپلی دعاوی پیل کړی زینت خپل سترګې د ساحل په څیهره کی ښخې کړی وی او یوازی یی ساحل ته کتل ساحل د زینت لاس پخپل لاس کی نیولی وو پیر صاحب او مریدانو ته یی کتل تر زیاتو دعاوو وروسته چی ټولو سترګې پټې کړی وی او امین یی وایه نو پیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

صاحب خپلې سترګې خلاصې کړی او شا وخوا یې وکتل چې ټولو خپلې سترګې بندې کړی وی پیر صاحب خپل مرید ته اشاره وکړه هغه هم د ټولو په پټه کرار د خپله ځایه ولاړ سو او غوښتل یې چې اور ولګوی خو زینت هغه ته کتل کله چې هغه غوښتل اور ولګوی نو زینت په قهر سول او هغه ته یې پر مخ ټینګه چپلاخه ورکړه په دې سره ټولو سترګې خلاصې کړی او زیات وبیریدل د مرید د لاسه د اور اورلګیت ولویدی خو پیر صاحب ژر هغه اورلګیت را واخیستی او اور یې بل کی چې په دي سره د کور پر شا وخوا اور بل سو د اور په لګیدو سره پیر صاحب په خندا سو او په خندا کی یې وویل: اوس زه خپل مقصد ته ورسیدم اوس تا زما څخه هیڅوک نسی خلاصولای، او بیا پیر صاحب نور کلمات شروع کړل ټول ډیر حیران وه،

ساحل د زینت لاس په لاس کی نیولی وو چې لږ وروسته د ساحل لاس په ریږدیدو سو ساحل چې کله خپل او د زینت لاس ته وکتل نو ویلیدل چې د زینت په لاس کی چاکونه (درزونه) پیدا سول او ټول بدن یې د اور پڅیر سور سو،

ساحل په حیرانی سره زینت ته وکتل د زینت تر سترګو اوښکې روانې وی ساحل وویل: زینت څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینت خپل لاس په دې چې د ساحل لاس ونه سوځل سی د ساحل د لاس څخه لیری کې او په ژړا یی وویل: ساحل زه نوره در څخه ځم ما وبخښه زه به نوره ستا سره نه یم دوی زه وسوځولم،

ساحل په حیرانی وویل: څه؟

ساحل په حیرانی شهاب او خپل مور او پلار ته وکتل او بیرته یی زینت ته مخ ور واړوی د زینت بدن ټول داسی سو لکه د دننه څخه چی اور پکښې بل وی ساحل ژر زینت په غیږ کی ونیول او ورته یی وویل: زینت! زینت! ما یوازی مه پریږده،

بیا یی پیر صاحب ته ور ناره کړه چی چیه سه نور داسی مکوه، خو پیر صاحب د ساحل خبری نه اوریدی ټول پوه سول چی پیر صاحب زینت وسوځول شهاب ژر د پیر صاحب ټول شیان ور وغورځول او پیر صاحب یی پوری وهلی او پر مځکه یی وغورځوی،

زینت د ساحل په غیږ کی سر ایښی وو او بیل یی په موسکا وویل: ساحل پوهیږی زما لوی ارمان څه وو زما ارمان دا وو چی زه ستا په غیږ کی ساه ورکم او کړه سم هغه ارمان می دا دی پوره کیږی،

ساحل په ژړا وویل: داسی مه وایه په تا هیڅ نکیږی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زینـــت بـــدن کـــرار ســـوځل کیـــدی او بیـــا پـــه اخیره کی زینت وویل: د الله په امان ساحل،

زینـــت دا وویـــل او بیـــا ورکـــه ســـول، ســـاحل پـــر هغـــه ځـــای ناســـت وو او ژړل یـــی او بیـــا ولاړ ســـو او پـــه ژړا یـــی شـــهاب او خپـــل مـــور او پـــلار تـــه وویـــل: زینـــت مـــړه ســـول تاســـو ولـــی زمـــا ســـره داســـی وکـــړه ولـــی ولی؟،

شـــهاب ډیـــر حیـــران ســـو او بیـــا پیـــر تـــه ورغلـــی او هغـــه یـــی تـــر غـــاړی ونیـــوی او ټینـــګ ســـوک یـــی پـــر مـــخ ووهلـــی او ورتـــه یـــی وویـــل: مـــوږ نـــه وه درتـــه ویلـــی چـــی صـــرف د دوی د ښـــه ژونـــد لپـــاره دعـــا وکـــړه او د دوی نکاح سره ور وکه خو تا ولی داسی وکړه؟

شـــهاب لا د پیـــر پـــه وهلـــو اختـــه وو پیـــر صـــاحب د وهلـــو پـــه وخـــت کـــی وویـــل: دې زمـــا دوه زامـــن را وژلـــي وه ما هم نن خپل انتقام ځنی واخیستی،

شـــهاب لا هـــم د پیـــر او د هغـــه د مریـــدانو پـــه وهلـــو اختـــه وو چـــی پـــه دې وخـــت کـــی یـــی مـــور یـــو لویـــه نـــاره وکړه: ساحل!!!!!،

کلـــه چـــی شـــهاب د ســـاحل خواتـــه وکتـــل نـــو ویلیـــدل چـــی ســـاحل پـــر خپـــل زړه لاس نیـــولی وو او د مځکـــی خواتـــه ولویـــدی ټولـــو ور وځغســـتل او د ســـاحل ســـاحل نـــارې یـــی پـــر وهلـــی، کلـــه چـــی یـــی ســـاحل راپورتـــه کـــې نـــو ســـاحل پـــه هـــوښ کـــی نـــه وو شـــهاب ژر ســـاحل پـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیر کی پورته کې او روغتون ته یې ورسوی کله چې یې عملیات خونې ته ننباسې نو څه وخت وروسته ډاکتران را ووتل ټول ورمخته سول او بیا د ساحل پلار پوښتنه ځنې وکړه: ډاکتر صاحب ساحل اوس څنګه دی؟

ډاکټرانو په خواشینی سر لاندې وزړوی، ټول ډیر حیران سول او بیا د ساحل پلار وویل: ډاکتر صاحب ساحل زوی خو به مې ښه وی؟ ډاکتر وویل: کریم صاحب موږ بخښنه غواړو ستاسو پر زوی د زړه حمله راغلی وه،

په دې سره ټول هک حیران سول او سترګې یې غټې سوی،

او بیا ډاکتر وویل: کریم صاحب موږ خپل کوښښ وکې ساحل مو وژغوری خو؟

د ساحل پلار وویل: خو څه؟

ډاکتر وویل: خو ساحل به صرف د دوو ساعتو لپاره ژوندی وی،

په دې اوریدو سره ټولو خپل حواس د لاسه ورکړل او بدنونه یې په ریږدیدو سول،

بیا ډاکتر وویل: تاسو اوس ور سره لیدلای سی،

کله چې ټول دننه ورغلل نو ساحل بې هوښه وو مور او پلار یې په ژړا څنګته کښینستل شهاب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی ښځه ښه لیری ولاړ ودریدی، ښه وخت وروسته ساحل په هوښ راغلی،

ساحل په وچو شونډانو او په وچ حلق مور ته وویل: مور! ته مه ژاړه تقدیر ما او زینت په ژوند کی سره یو ځای کړی وو اوس تقدیر غواړی مور بیا سره یو ځای کې ځکه چی زمور ژوند یو د بل سره تړل سوی وو..... ،

ساحل د خپل مور او پلار سره اخیری خبرې وکړی بیا یی مور او پلار د ډیره غمه دباندې ووتل د ساحل ورونو د ساحل ښنګته نیږدی سول او ویویل: لالا مور ته بخښه وکه مور هم تاته ډیر غمونه درکړل،

د ساحل او ورونو خبرې یی هم خلاصی سوی او هغوی هم دباندې ووتل په عملیات خونه کی ساحل او شهاب پاته سول په شهاب کی ژړا وچه سوی وه هغه د لیونی پخیر لیری ولاړ وو ساحل ور ږغ کړه: شهابه زما و ښنګته راسه،

شهاب هم د لیونی پخیر د ساحل و کټ ته ور روان سو او د هغه تر ښنګ کښینستی او تر سترګو یی اوښکې روانې سوی د ساحل لاس یی په لاس کی ونیوی او ښګُل یی کې او بیا یی په ژړا وویل: دا هر ښه زما لکبله وسول زما لکبله ته دې حالت ته راورسیدې ما ستا ښځه ستا زینت واخیستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وویل: نه شهاب ته ځان مه خجالت کوه تا خو زموږ د ښه ژوند لپاره دعا کول او زموږ نوی ژوند مو راپیلوی خو تقدیر بل څه ویل د تقدیر پریکړه همداسی وه اوس تقدیر وایی چی زه باید یو ځل بیا د هغی سره یو ځای سم هغه زما په انتظار ده،

شهاب په ژړا وویل: داسی مه وایه یاره داسی مه وایه،

ساحل وویل: بس ده نور د کوچنیوالی څخه ستا وم اوس می زینت غواړی اوس زه غواړم د هغی سره په یو اوږده رخصتی ولاړ سم،بیا ساحل په ژړا وویل:....خو ګوره د کوچنیوالي دوست دې هیروه مه،

په دې سره شهاب ساحل ټینګ په غیږ کی ونیوی او دواړو ډیر سره وژړل څه وخت وروسته د زړه ماشین ودریدی د ساحل لاسونه د شهاب د اوږو څخه لاندې ایله سوه،

شهاب په حیرانی وویل: ساحله!؟

شهاب چی کله ساحل پر کټ کښیښوی نو ویلیدل چی ساحل مړ سوی وو په دې سره د شهاب د خولی څخه یو لویه چغه ووتل: ییییییییا!!!!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلــه چـــی د ســـاحل مـــور او پـــلار او د هغـــه ورونـــو د شـــهاب چغـــه واوریـــدل نـــو پـــه ځغاســـته عملیـــات خـــونی تـــه ور ننوتل هغو هم ولیدل چی ساحل مړ سوی وو.

کلــه چـــی د ســـاحل کیســـه خلاصـــه ســـول نـــو د قاضـــی او پـــه محکمـــه کـــی د ناســـتو ټولـــو خلکـــو تـــر ســـترګو اوښـــکې بهیـــدل او بیـــا قاضـــی وویـــل: ثبوتـــو تـــه پـــه کتـــو ســـره دا محکمـــه شـــهاب بـــی ګنـــاه ثـــابتوی او هغـــه پـــه عـــزت ســـره ایلـــه کـــوی او محکمـــه د هغـــه پـــه راوســـتلو کی د هغه څخه بخښنه غواړی،

څـــو ورځـــې وروســـته شـــهاب د ســـاحل د قبـــر څنګتـــه ناســـت وو او د ســـطرنج تختـــه یـــی د هغـــه د قبـــر بغلتـــه ایښـــی وه خپـــل واری یـــی تیـــر کـــې بیـــا یـــی وویـــل: ســـاحل اوس ســـتا وار دی ونیســـه هلـــه ځـــان دې وژغـــوره کـــه نه زه یی در څخه ګټم،

بیـــا یـــی وویـــل: ځـــه زه بـــه ســـتا پـــر ځـــای ټـــک وکـــم راتـــه ووایـــه چیـــری یـــی کښـــیږدم دلتـــه کـــه هلتـــه، بیـــا یـــی یـــو ځای ته لاس ونیوی او ویویل: ښه دلته یی کښیږدم؟

پـــه دې ســـره د درختـــۍ لـــه ســـره پـــاڼې بانـــدې راشـــوه ســـوی شـــهاب چـــی ورتـــه وکتـــل نـــو حیـــران ســـو او پـــه موسکا یی وویل: ښه پوه سوم همدلته یی کښیږدم،

کلـــه چـــی شـــهاب د ســـطرنج تختـــۍ تـــه وکتـــل نـــو ویویـــل: اوه دا خـــو دې مـــات کـــړم بیـــا دې راڅخـــه وګټـــل ډیـــر ناځوانه یی هیڅ وخت یی ستا څخه نسم ګټلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

« د نارنج کلاء دوهمه برخه مه هیروی »

ډیر ژر........

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نارنج کلاء تاریخ

د یـــو شـــمیر لرغونپوهـــانو پـــه وینـــا نـــارنج مـــانۍ ۲۳۴۱ کلونــه مخــکې د مقــدوني ســکندر د امپراطــورۍ پــر مهــال ودانــه ســوې وه چې هغــه مهــال یــوه پــوځي اډه وه، ویــل کــیږي کلــه چې ســکندر لــه یونانــه راغی پــه ټــول هیــواد کې یې ۱۲ دا ډول مـــــانۍ جـــــوړې کــــړې چې د (ســــــکندریه مـــاڼیو) پــه نــوم یادیــدلې چې اوس یې ۱۱ مــانۍ بــیخي لــه منځــه تللــي خــو نــارنج مــانۍ د خــاورو د یــوې غونــډۍ پــه بڼه پاتې ده.

د اســتاد حبیــب الله رفیــع پــه وینــا د کنــدهار لرغــوني ښــار چې نــارنج مــانۍ یې ارګ بلــل کیــده. ((د چهــل زینــو جنــوبي اړخ تــه د قیتــول د لــوړ غــره پــه ختیځــه لمنــه کې جــوړه ســو و چې لــه دوو سره ســم یې د یــوې کلــکې کــلا بڼــه درلــوده چې هــرې خواتــه یې د ښــار پاخــه برجونــه ودان وه))

اســتاد رفیــع وایي چې ددې ښــار پــه مــنځ کې د نــارنج پــه نامــه یــوه لویــه شــاهي مــانۍ وه چې پاچاهــانو بــه پکښې ناستې کولې او تصمیمونه به یې نیول.

دا مـــانۍ د هوتکیـــانو تـــر مهالـــه جـــوړه وه ددې دورې وروســـتي پاچـــا شـــاه حســـین هوتـــک هـــم کارولـــه وایي دلتــه شــاعرانو ادیبــانو اونــیزې مشــاعرې او د کــره کتــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډې کولې، ارواښاد پوهاند حبيبي پته خزانه هم د همدغه مهال زيږنده ګڼي.

پوهاند حبيبي ددې مهال د زوال پر اړه کاږي ((د اوسني کندهارغرب ته د کندهار د زاړه ښارخرابې دي، چې تراوسه يې د ځينو مهمو ودانيو اثارپاته دي.

د حکومتي ځای ارګ نخښې يې ښکاره دي، خندقونه او دښار کلا او د ځينو دروازو مواقع يې معلوميږي.

داښار د نادر افشار تريوکال محاصرې وروسته (۱۱۵۱ هجري) کې ونيوی او د هوتکو وروستی پاچا اعليحضرت شاه حسين، چې يوکال يې په ميړانه او شجاعت د ښارمدافعه کړې وه د نادرافشار په امر مازندران ته نفي سو))

نادر افشار له غوسې دا ښار وران کړ او د نادر اباد په نامه يې د يوه نوي ښار د بنسټ ډبره کښيښوده.

د کندهار لرغونی ښار د کرنو په ځمکو بدل سوی خو د نارنج کلاء په کې د خاورو د يوې غونډۍ په بڼه ولاړه ده.

۵۶کلونه مخکې په دې غونډۍ کې تاريخي کيندنې پيل سوې وې چې د جګړو له پيل سره نيمګړې پاتې سوې، تير کال د افغانستان اطلاعاتو او کلتور وزارت يو ځل بيا په دغه غونډۍ کې کيندنې پيل کړې دي چې تر اوسه يې يو ستر حمام، د اوبو سيستم او يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــمير خـــاورين لـــوښي پـــه کې مونـــدلي دي ښـــايي څـــو نـــور کلونــه وخــت واخــلي چې نــارنج مــانۍ پــه بشــپړ ډول سره وسپړل سي او اثار يې په فني ډول را وايستل سي.

اروانښــاد حبيــبي د نــارنج مــانۍ پــه اړه لــيکلي ((دا مــانۍ لــه مځــکي څخــه تخمينــا ســل مــتره لــوړه ده او ښــايي پنځــه يــا شــپږ پوښښــه وي.اوس تقريبــا مربــع شــکل لــري، چي هــره ضــلعه يې ترســل مــتره کمــه نــه ده.لــه کښــتې دامــانۍ پــه ډبروپخــه پورتــه ســوې ده او پــه مــنځ کي اوږده اوږده سوپان اوتورغارونه لري.

محمـــد هوتـــک، چي پـــه خپلـــو ســـترګو يې داســـلطنتي ودانۍ ليـــدلې ده، وايي چي د نـــارنج قصرــد کنـــدهار پـــه ارګ کښيــ و او اعليحضرــت شــاه حســين هوتــک بــه پــه اوونۍ کي يــوه ورځ پــه خپلــه کتــب خانــه کښيــ هلتــه د علماء سره مجلس کاوه))

خـــو د جګـــړو پـــه کلونـــو کې د نـــارنج مـــانۍ تـــه درانـــه تاوانونــه اوښــتي خپلسرــې کينــدنې پکښيــ ســوي او اثــار يې قاچـــاق ســـوي دي او تـــر ډيـــره خـــاوره يې هـــم پـــه شـــاوخوا کې د کورونـــو جوړولـــو لپـــاره وړل ســـوې ده، خـــو اوس اطلاعـــاتو او کلتـــور وزات ددغې مـــانۍ لـــه احــاطې نــه اغــزن تــار تــاو کــړی او لــه خلکــو يې خونــدې کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمــه ده چې د فــني کینــدنو پــه تــرخ کې بــه پــه نــارنج کــلاء کې د بیلو تاریخي دورو اثار وموندل سي.

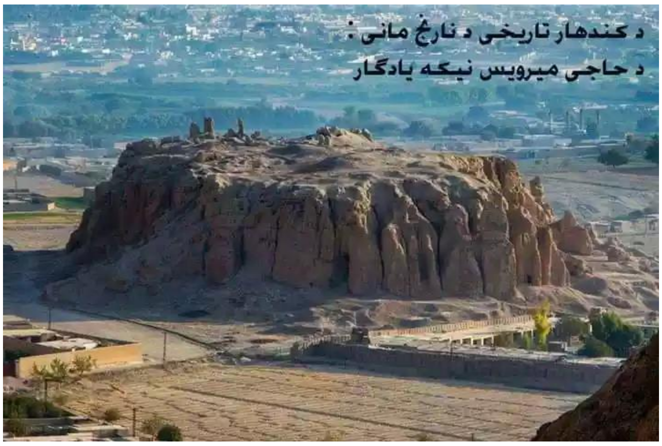

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله

یــو مســئله چــی یادونـــه او بحــث کــول پــری لازمــی بــولم ستاسو پام ورته را اړوم،

د نـــاول پـــه ویلـــو بـــه تاســـو تـــه دا پوښـــتنه حتمـــی پیـــدا ســـوی وی چـــی ایـــا پیریـــانو تـــه د غیبـــو او پټـــو شـــیانو علـــم او خبر سته ؟

د رســـــول الله صـــــل الله علیـــــه وســـــلم د پیدایښـــــت څخـــــه مخکـــي بـــه شـــیطانان د یـــو و بـــل پـــر اوږو آســـمان تـــه وختـــل او هلتـــه بـــه یـــی د ملایکـــو خبـــرو تـــه غـــوږ نیـــوی ملایکـــو بـــه پـــه خپلـــو مینځـــو کـــی خبـــرې ســـره کـــولی چـــی الله جـــل جلالـــه وایـــی چـــی د فلانکـــی ســـړی بـــه زوی او د فلانکـــی ســـړی بـــه لـــور پیـــدا ســـی فلانکـــی بـــه مـــړ ســـی فلانکـــی بـــه داســـی ســـی او فلانکـــی بـــه هاســـی ســـی شـــیطانانو بـــه د ملایکـــو دا خبـــرې واوریـــدی او پـــه مځکـــه کـــی بـــه یـــی ســـاحرانو تـــه کـــولی خلـــک بـــه پـــر دي عقیـــده ســـوه چـــی العیـــاذ بـــالله د الله پرتـــه ســـاحران او شـــیطانان او پیریـــان هـــم پـــه غیبـــو خبـــر دي خـــو کلـــه چـــی رســـول الله صـــل الله علیـــه وســـلم دنیـــا تـــه تشـــریف راوړی نـــو پـــر شـــیطانانو دا لار بنـــده ســـول اوس پیریـــان او شـــیطانان بـــل چـــم کـــوی دوی پـــه هـــر ځـــای کـــی خپـــل کســـان درولـــی وی چـــی کلـــه د یـــو غیـــب بـــه بـــاره کـــی پوښـــتنه ځنـــی وســـی نـــو دوی یـــو و بـــل تـــه حـــال ســـره ورکـــوی چـــی پـــه فلانکـــی ځـــای کـــی د فلانکـــی ســـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

داســـــى وســــوه او د فلانكـــــى ســــره داســــى او فلانكــــى دا پــلان لــرى خــو پيــاد ولــرى چــى د الله پرتــه پــه غيبــو بــل هيڅــوک نــه دى خبــر او کــه څــوک بــل چــا پــه غيبــو د خبـــر عقيـــده ولـــرى نـــو دا د الله ســـره شـــرک او کبيـــره ګناه ده، الله دى مو ځنى وساتى.

په درنښت

((بارک))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نور کتابونه

- ښځه په اسلام او غرب کی
- کوډې په اسلام کی
- حیثیت ناول
- عاشقې ناول
- د کندهار اتل ناول
- ....

راتلونکی کتابونه

- ښې اړیکې
- د جنت او دوږخ صفتونه
- عاشقې ناول ((دوهمه برخه))
- نارنج کلاء ناول ((دوهمه برخه))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال په اړه

نیـــک محمــد بـــارک موســوي د محمـــد عیســـی موســـوي زوی او د موســـی جـــان لمســـی دی چـــی پـــه ۱۳۷۸ه ش کـــال کـــی یـــی د کنـــدهار پـــه ولایـــت کـــی دی دنیـــا تـــه تشـــریف راوړ. اســـلامی زده کـــړی یـــی د کنـــدهار پـــه بیلابیلـــو مدرســـو کـــی زده کـــړی او پـــه دولـــس کلنـــی کـــی یـــی د قرانکـــریم د قـــاریتوب ســـند تـــر لاســـه کـــی لـــومړنی عصـــری زده کـــړی یـــی د حـــاجی میـــرویس خـــان نیکـــه پـــه عـــالی لیســـه کـــی پـــای تـــه رســـولی او پـــه ۱۳۹۷ کـــال کـــی د کـــانکور پـــه ازموینـــه کـــی د کنـــدهار پوهنتـــون د انجینـــرۍ پـــوهنځی تـــه کامیـــاب ســـو چـــی د څـــه ســـتونزو لکبلـــه یـــی ونســـوای کـــولای چـــی نومـــوړی پـــوهنځی تـــه ادامـــه ورکـــړی چـــی بیـــا یـــی د عـــالی زده کـــړو لپـــاره د نرســـنګ انســـټیټوټ تـــه امتحـــان ورکـــې او پـــه ښـــو نمـــرو نومـــوړی رشـــتی تـــه انتخـــاب ســـو چـــی فعلـــن د نومـــوړی انســـټیټوټ د پـــنځم سمیســـټر محصـــل دی. نومـــوړی اوس ۲۰ کلـــن او مجـــرد دی تـــر ټولـــو لـــوی ارمـــان یـــی وطـــن او خپلـــی مـــورنی ژبـــی تـــه نـــه ســـتړی کیـــدونکی خـــدمت دی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library